

fieri solet, quum Judex, aut adversarii patronus corrumpitur, *is* *ae-*
gus. Terent. in *Phorm.* Soli sumus nunc, inquam, hic: cho dic quid
 velis tibi dari in manum? ¶ In medium, id est, in usum communem,
eis *to* *μίσος*, Ciceroni: In hoc naturam debemus ducem sequi, &
 communes utilitates in medium asferre mutatione officiorum. Gell.
cap. 2. lib. 17. In medium relinquere. ¶ In mentem venit, idem quod
 recordor, sive memini. *ἐπιερχομαι* *eis* *νοῦ*. GALL. *Revenir en memo-*
re. ITAL. *Venire & tornare in mente.* GERM. *Su sin kommen.* HISP.
Venir à l'entendimiento, à memoria. Cic. 3. *de finib.* Venit mihi
 Platonis in mentem. Idem *lib. 1. Epist.* Solet mihi in mentem veni-
 re illius temporis, quo suavissime unà fuimus. Interdum idem est
 quod expendere, seu cogitatione evolvere, *ἐξέρχεται*. Virg. 4. *Aeneid.*
Non venit in mentem quorum confederis arvis.

Vide *suprà.* In mentem fuit, ex Plaut. ¶ In assem vendere, idem quod
 in solidum vendere. Item, In assem satisfacere. Idem quod in soli-
 dum, totum. Modestinus *l. 9. D. quibus modis pign. l. 1. D. de sepa-*
rat. In aliquem torqueri, & quari, est in alterius discrimen, alterius
 periculo. Ulpian. *l. 1. D. de quaestionibus,* Neque liberti in patrono-
 rum caput torqueri debent. Cic. in *Miloniana,* De servis in dominos
 majores nostri quari noluerunt. ¶ In bona & nomen asfiscere, Suet.
 in *Galba, cap. 17.* Testamentoque semper in bona & nomen asfisc-
 tum, &c. id est, adoptatum. ¶ In duplum ire, id est, sponfionem fa-
 cere alterius tanti quanti lis esset. Cic. *pro Flacco,* Frater meus
 decrevit, ut si judicatum negaret, in duplum iter. ¶ In numerum lu-
 dere, est, inquit Servius, ludere & saltare ad modum rhythmici, &
 cantilenæ, *ἀγούμαι παύσειν.* Virg. 6. *Eclóg.*

Tum verò in numerum Faunòsque, feràsque videres
 Ludere, tum rigidas motare cacumina quercus.

¶ In ordinem redactus, sive coactus. Idem est quod ceteris homini-
 bus inferioris ordinis adæquatus, *ἐκτάξις*, *ἐκτάξις*, *ἐπιτάξις*.
 Unde illi propriè dicuntur in ordinem redigi, qui quum aliquando
 fuerint functi summis honoribus, eò tandem rediguntur, ut inter
 alios nihil emineant. Liv. 12. *ab Vrbe,* Tribuni pleb. in ordinem re-
 ducti, id est, contemptui habiti, nec plaris æstimari, quàm aliquis è
 populo. ¶ In posterum, posthac, vel postea. *τὸ λοιπὸν*, *eis* *ἐπιτάξις*.
 GALL. *A l'avenir, par cy-aprés.* ITAL. *Per l'avenir.* GERM. *Jürhin-*
für distmahl hin. HISP. *Después.* ¶ Plin. *lib. 6. Epist.* In posterum nisi
 adhibebis modum, ego adhibebo. Quintil. *lib. 1.* Multa linguæ vitia
 nisi primis eximantur annis, inemendabili in posterum pravitate du-
 rantur. ¶ In rem præsentem, non tempus, sed locum significat, quasi
 in locum rei controversiæ. Unde judex in rem præsentem venire di-
 citur, quum accedit ad locum, de quo est controversia. Cic. 1. *Offic.*
 Ut si constitueris te cuiquam in rem præsentem esse venturum. Idem
pro Cecinna, Placuit Cecinæ de amicorum sententia constituere,
 quo die in rem præsentem veniretur. Sic etiam dicimus, Io te præ-
 senti disceptare, hoc est, eo ipso in loco de quo est controversia. Liv.
lib. 3. Scripsit missuros se in Africam, qui inter populum Carthagi-
 nensem & Regem Massinissam in re præsentem disceptarent. ¶ In spem
 venio, Sperare incipio. *ἐπιπίδα* *ἔνα.* GALL. *Commencer d'esper-*
er, entrer en espoir. ITAL. *Entrare in speranza, cominciare à spera-*
re. GERM. *Hoffnung überkommen.* HISP. *Commençar à esperar.* ANGL.
To beginne, to have an hope or trust. ¶ Cic. 2. *de Orat.* Nonnullam
 in spem veneram, posse me aliquid ex istis discere. ¶ In tempore, si-
 gnificat opportunè. *ἐπιτάξις*. GALL. *Opportunément, à temps.* ITAL.
Opportunamente, à tempo. GERM. *Su formlicher vnd geldgner zeit.*
 HISP. *A tiempo.* ¶ Salust. Maximè ferocia Regis Mithridatis in tem-
 pore bellatur. Terent. in *Andr.* Venit in tempore. ¶ ¶ In morbo
 consumar. Imprecatio veterum. Sen. ¶

Ina, *α, ιε, & ινα, ἴνα,* fibra, filamentum. Sexus Pompeius, Ilia dicta
 ab ina, quæ pars chartarum tenuissima. Idem, Exiles & ilia à tenui-
 tate inarum (corruptè in impressis *viarum*) quas Græci in chartis
 ita appellant, videntur esse dicta. Vide *Exilia.*

Inābruptus, *α, um:* Indivulsus, non abruptus, aut qui abrumpi non
 potest. *ἀδιάρρηκτος*, *ἀδιάρρηκτος*. GALL. *Qui n'est point rompu, ou*
qu'on ne peut rompre. ITAL. *Che non si può rompere.* GERM. *Unabge-*
rissen oder unzerreißlich. HISP. *Lo que no se puede romper.* ANGL. *That*
may not be broken of. ¶ Stat. 5. *Sylv.*

Nec mirum, si vos collato pectore mistos
 Iunxit in abrupta concordia longa catena.

Inābsolūtus, imperfectus, *ἀπλός.* Apul. in *lib. de Dogmate Platonis.*
 Initia rerum esse tria arbitratur Plato, Deum, & materiam, rerum-
 que formas, quas *ιδίαι* idem vocat inabsolutas, informes.

Ināccēssus, *α, um:* Ad quod non acceditur, vel accedi non potest. *ἀπέ-*
ρατος, *ἀπέρατος*. GALL. *Qui n'est point hanté, ou qu'on ne peut abor-*
der, ou aller. ITAL. *Deve non si può andare.* GERM. *Unzugänglich/ zu*
dem man nit hingehn oder hinkommen mag. HISP. *Donde ninguno llega*
à donde no se puede llegar. ANGL. *That no man can come to.* ¶ Plin.
lib. 12. cap. 14. Saba regio à dextra maris scopulis inaccessa. Idem
lib. 12. cap. 12. Deserta incolit, nec tantum desolata, sed dira etiam
 & inaccessa. Virg. 7. *Aeneid.*

Dives inaccessos ubi Solis filia lucos
 Assiduo resonat cantu.

Serv. Inaccessos lucos interpretatur inaccessendos, hoc est, ad quos
 nemo debeat accedere: non autem inaccessibiles, quum Ulysses eò
 accesserit. Sic illandarum Busiridem vocat Virgilius, non quod nun-
 quam fuerit laudatus, constat enim ab Isocrate fuisse laudatum: sed
 quod laudari, aut nominari non debeat.

Ināchīa, *ιναχία,* Peninsula est Europæ totius clarissima, quam Pelopon-
 neson vocamus. ¶ Die landtschafft in Griechenland so gegen mistag
 schier allenthalben wie ein Insel mit dem meer umbgeben ist/ vnd jertz Mos-
 rea heißt. ¶ Est & Inachia nomen puellæ ab Horatio adamatæ, cujus
 meminit *Epod. 11.*

Hic tertius December, ex quo desistit
 Inachia furere.

Ināchium, *ινάχιον.* Peloponnensis oppidum, inter Syllæum promonto-
 rium, & Isthmum situm: alio nomine Argos Dipsum appellatum.
 Plin. *lib. 4. cap. 5.*

Ināchūs, *ινάχους.* Strabo *lib. 8.* Flavius Inachus labitur inter saxofas

convalles, qui oritur ex Lycio ad Cynuriam montem Arcadiæ. Hunc
 poetæ fabulantur Ius patrem fuisse: quam quum Jupiter vitiasset,
 adventum Junonis præsentens, in vaccam mutavit. Ovid. *lib. 1.*
Metam.

Inachus unus abest, imòque reconditus antro
 Fletibus anget aquas, natamque miserrimus Io Luget, &c.

¶ Fuit & Inachus primus Argivorum rex, qui Inacho fluvio nomen
 dedit: à quo Argivi ipsi Inachidæ appellati sunt. Hujus filia credi-
 tur fuisse Io, quam quum Jupiter vitiasset, & in Cretam abduxisset,
 Juno pellicis impariens, gravissimis odiis eam exagitavit. Quæ res
 Poëris occasionem fabulandi dedit, Io Inachi fluvii filiam, fuisse Ju-
 nonis metu à Jove in vaccam mutatam: quam quum illa à conjuge
 dono accepisset, æstro immisso tantopere fuisse exagitata, ut fe-
 rore correpta nusquam consistere posset, donec in Ægyptum trans-
 vecta, in Isidem deam mutata est. Hujus meminit Horat. 2. *Caro-*
Ode 3.

Divésne prisco natus ab Inacho
 Nil interest, an pauper.

Ināchūs, *α, um:* adjectivum. Virg. *lib. 2. Georg.*
Inachia Iuno pestem meditata juventa.

Inachides, Patronym. masculinum. Ovid. 1. *Metam.*
 Non tulit Inachides.

De Epapho loquitur, qui ex Iove, vel Iside natus erat. Statius pro
 gentili posuit, *lib. 3.*

trepidi de sedibus astant
 Inachida, id est, Argivi.

Ināchīs, *ινάχης,* patronymicum foemininum est ab Inacho deductum:
 quod à Poëris accipitur pro Io, Inachi filia, quam Jupiter metu Iu-
 nis in vaccam dicitur transformasse. Ovid. *lib. 1. Metam.*

Conjugis adventum præserat, inque nitentem
 Inachidos vultus mutaverat ille juventam.

Inadibilis, inaccessus. Sidon.

Inādūlabilis, *e:* Non obnoxius adulationi. *ἀκατάλατος*. GALL. *Qui*
ne gaigne point par flateries. ITAL. *Non soggetto alle adulazioni.*
 GERM. *Unschmeichlerig/ der niemands schmachtet oder flattert.* HISP.
No sujeto à lisonjas. ANGL. *That can not be gotten by flattery.* ¶ Gell.
lib. 14. cap. 4. Ex imaginis autem istius significatione intelligi voluit
 judicem, qui justitiæ antistes est, oportere esse gravem, sanctum, se-
 verum, incorruptum, inadulabilem, &c.

Inādfico, *as, are,* idem ferè est quod ædificare, sive potiùs locum ali-
 quem sive aream ædificiis implere. *ἰναδοῦμαι*. GALL. *Edifier dedans, dessus, ou après.* ITAL. *Fabricar,*
edificare. GERM. *Erwarauß baven.* HISP. *Edificar en lugar.* ANGL.
To build in er by. ¶ Cic. *de Arusp. resp.* A Sext. Serrano sanctissima
 sacella suffossa, incensa, inædificata, oppressa, summa denique tur-
 pitudine fœdata esse nescimus. Sacella autem inædificata intelligit
 loca, in quibus sacella fuerant, postea prophanis ædificiis occupata.
 Senec. *cap. 2. de consol. ad Marc.* Quantumcunque illi avunculus
 imponere, vel ut ita dicam, inædificare voluisset, laturus. Liv. *lib. 9.*
dec. 4. Quæ in loca publica inædificata haberent. Idem *lib. 3. dec. 5.*
 Inædificatus publico paries. Idem *lib. 4. dec. 5.* Non solum clausa,
 sed etiam inædificatæ portæ. Sic inædificare plateas, dixit Cæsar
lib. 1. bell. civ. plateas ædificiis obstruere. ¶ Inædificare præterea ali-
 quando accipitur pro jungere, vel adaptare in ædificio. Plin. *lib. 10.*
cap. 3. Inædificatur nido lapis ætites, quem aliqui dixere gagatem.
 ¶ Inædificare in publicum, est ita ædificare, ut in publicum proce-
 rat: quod *περὶ αἰῶνος* *eis* *τὸ δημόσιον οἰκδομημα* dixit Plutarchus in *Cæ-*
tone. Livius *lib. 1. belli Maced.* Quæ in loca publica inædificata im-
 molitave privati habebant.

Inæquālis, *Non æqualis, dispar.* *ἀνῶμαλος*, *ἀνῶμαλος*. GALL. *Inegal,*
mal uni. ITAL. *Disuguale.* GERM. *Ungleich.* HISP. *Desigual.* ANGL.
Vnequall, not even. ¶ Matt. *lib. 1.*

Pinguis inæquales onerat cui villica mensas.

Inæqualis percussus venarum. Plin. *lib. 7. cap. 35.*
 Inæquālitās, *aris:* Disparitas. *ἀνῶμαλία*, *ἀνῶμαλία*. GALL. *Inegalité.*
 ITAL. *Inegualità.* GERM. *Ungleichheit/ unebne.* HISP. *Desigualdad.*
 ANGL. *Vnequalnesse, unevenesse.* ¶ Colum. *lib. 3. cap. 12.* Opus est
 inter has inæqualitates magno temperamento.

Inæquālisimūs, *superl.* Suet. in *Aug.* Solebat & inæqualissimi marum re-
 rum sortes, & averfas tabularum picturas in convivio venditare.

Inæquālīter, adverbium. *ἀνῶμαλως*, *ἀνῶμαλως*. GALL. *Inégalement.* ITAL.
Inegualmente. GERM. *Ungleichlich.* HISP. *Desigualmente.* ANGL.
Vnevelie, unequalie. ¶ Col. *de arborib. cap. 7.* Et eodem ferro acuto
 plagam emendes, sicubi inæqualiter findi videbitur. Suet. in *Claud.*
cap. 15. Inæqualiter gerere censuram: & Liv. *lib. 7. dec. 4.*

Inæquābilis, *e:* Inæqualis. *ἀνῶμαλός*, *ἀνῶμαλός*. ANGL. *Vneven.* ¶ ut, Inæ-
 quabili varietate distinguere. Cic. in *Partitionibus.* Varro *lib. 2. c. 4.*
 Greges majores inæquabiles habent.

Inæquābilīter, adverbium: Inæqualiter. *ἀνῶμαλως*, *ἀνῶμαλως*. ANGL. *Vne-*
venly. ¶ Varr. 3. *de re rust. cap. 9.* Ob quam rem ova aut inæqualiter
 maturefcunt, aut consenscunt. Suet. in *Galb. cap. 8.* Inæquabilitet
 regere provinciam.

Inæquo, *as:* Complano, hoc est, planum & æquum facio, ex quo Adæ-
 quo. *ἰναδοῦμαι* *ἰναδοῦμαι*. GALL. *Applanir, faire uni & égal.*
 ITAL. *Spianare.* GERM. *Ebnen oder eben machen.* HISP. *Allanar.* ANGL.
To mak plaine and even. ¶ Cæsar 1. *bell. civ.* Fossas transversas viis
 perducit, stipitèscque præcutos defigit: hæc levibus cratibus teri-
 que inæquat.

Inæquatus, *α, um.* Tibull. *lib. 4.*

Qualis inæquatum si quando onus urget utrinque (i. æquatum.)
 Idem *ibid.*

Rectus inæquatis decurrat frontibus ordo. Aliàs legitur,
 Rectus ut æquatis: &, Rectus an æquatis.

Inæstīmābilis, quod æstimari non potest. *ἀέτιμος*, *ἀέτιμος*. GALL.
Inestimable. ITAL. *Inestimabile.* GERM. *Unschetzlich/ das nit zuschätzen*
ist. HISP. *Lo que no se puede estimar.* ANGL. *That can not be esteemed,*
or valued. ¶ Liv. 5. *bell. Maced.* Quod è grege se Imperatorem, velut
 inæstimabilem, secrevisset, Inæstimabile gaudium, Idem 9. *bell. Pun-*
 inæstimabilis

Ināstus, as, are: Aestuo, aut valde aestuo. Ἰσχυρὰ καὶ ἄσθη. ἰσχυρὰ καὶ ἄσθη. GALL. Bouillir, estre fort chaud & émeu. ITAL. Bollire. GERM. Erwärmen hitzig vnd vntwöig sein. HISP. Hervir, bullir. ANGL. To boyle vehementlie, to be vntwöig hoate. } Horat. Epod. 11.
Bilis inastuat praeordis.
Ināternum. Senec. cap. 6. de cons. ad Marc. Ināternum fixa fors. Et Ovid. Eleg. 3. lib. 1. Trist.
Vxor ināternum vive, &c.
 Vide **Aeternus**, sive **Aeternum** suprā.
Ināffectātus, a, um: Non affectatus, incompositus. Ἰνασθητὸς, ἀκατάσθητος. GALL. Qui n'est point affecté, ni recherché. ITAL. Non fatto con molta curiosità. GERM. Ohne sonderbares gesüch an sich genomen/ einfüchtig. HISP. Hecho con poco cuidado. ANGL. Not affectate, not so curious. } Quint. lib. 11. Quia mirè simplicitas illa & securitas ināffectatae orationis tenues causas decet. Plin. in Paneg. Ināffectata veritas verborum. Quintil. lib. 9. & 10. cap. 1. Quid ergo commemorat Xenophontis illam jucunditatem ināffectatam?
Ināolētātus, adjectivum. Senec. Epist. 77. Ināgitati terroribus, incorrupti voluptatibus, ἀπέλαστος. Idem, Maria ināgitata remis, & humanarū experientiarū intentata.
Ināgītābilis, qui non movetur atque agitur. Senec. quast. natur. 5. cap. 6. An hoc existimas, nobis quidem vires datas esse, quibus nos moveremus, aëra autem inertem, ināgitabilem relictum esse?
Inālbescō, is, ere: Albus fio. Ἰναλβίζω. GALL. Devenir blanc, se blanchir. ITAL. Divenir bianco. GERM. Ganz weiß werden. HISP. Emblanquecerse. ANGL. To waxe wyte or pale. } Cels. lib. 1. Venæ sub lingua inalbescunt. Idem lib. 3. Totum corpus cum pallore inalbescit.
Inālgescō, is, ere, Algesco. Ἰναλγίζω. GALL. Devenir froid. ITAL. Divenir freddo. GERM. Erfalten/ ganz kalt werden. HISP. Enfriarse. ANGL. To become colde or chille. } Cels. lib. 3. cap. 3. Frigus voco, ubi extremæ partes membrorum inalgescunt: horrorem, ubi totum corpus inremit.
Ināllēnūs, pro non alienus, vox Tertulliano nota, lib. 4. contra Marc. Sic alienos demonstrat illos, dum secum habet.
Ināalterare, alterare. Tertull.
Ināalterabile, quod non alteratur. ||
Ināmābilis, e, qui non potest amari, in quo nihil est quod ametur. Ἰναμώβητος. GALL. Qu'on ne peut, ou qu'on ne doit aimer, indigne d'estre aimé. ITAL. Che non si può amare. GERM. Unlieblich/ unholgefülig/ den man gar nicht lieben kahn. HISP. Lo que no deve ser amado. ANGL. Unworthy to be loved. } Plin. epist. 167. Quanquam id genus operis inamabile, inamcenum, magisque laboribus tuis, quam voluptatibus simile. Ovid. 5. Trist. Eleg. 7.
Sive locum specto, locus est inamabilis, & quo esse nihil toto tristius orbe potest.
Ināmabilis cur stygia palus dicta sit à Virgilio, vide apud Gell. cap. 6. lib. 2.
Ināmābilis. Senec. Controvers. lib. 7. Nihil est inamabilius, quam diligens stultitia.
Ināmāresco, is, ere: Amarum fio. Ἰναμώβω. GALL. Devenir amer. ITAL. Divenir amaro. GERM. Bitter werden. HISP. Amargar. ANGL. To waxe bitter. } Horat. 5. Serm. Satyr. 2.
Nam inamarescunt epula sine sine petita.
Ināmābilis, a, um: Nullo modo ambitiosus. Ἰναμώβητος. GALL. Qui n'est point ambitieux. ITAL. Senza ambizione. GERM. Unehrgeitig. HISP. No codicioso de honra. ANGL. without ambition. } Ovid. 11. Metam.
Secretos montes, & inambitiosa colebant Rura.
Inālpini, dicuntur qui Alpes incolunt. Plin. lib. 3. cap. 5. Alpes populūque Inālpini variis nominibus, sed maximè capillati.
Ināmbulo, as, are: Ambulo, deambulo, spatia facio. Ἰναμβύλλω. GALL. Se promener, tourner çà & là. ITAL. Passeggiare. GERM. Umbelinander gehn/ an cinem ort spatzieren. HISP. Andar en lugar, passear. ANGL. To walk. } Cic. 1. de Orat. Neque is consistens in loco, sed inambulans, atque ascensu ingrediens arduo. Idem ad Att. Ante lectem inambulabam plaut. Asin. sc. 3. a. 3.
 Inambulandum est, mihi vicissim supplicabunt.
Ināmbulātio, nis: Deambulatio. Ἰναμβύλλω. GALL. Promenade, ou promenoir. ITAL. Passeggiamento. GERM. Das hin vnd her gehn/ spatzierung. HISP. Obra de passarse, passeadero. ANGL. A walking. } Cic. in Bruto, Non multa jactatio corporis, non inclinatio vocis, nulla inambulatio. Senec. cap. ult. de tranquill. Inambulationibus apertis vagandum.
Ināmōnūs, a, um: Injucundus. Ἰναμώβητος. Mal plaisant, desaggreable. ITAL. Non ameno. GERM. Unlieblich/ unlustig. HISP. Cosa non delectable. ANGL. Unpleasant, nothing delectable. } Ovid. 10. Metamorph.
Persephonen adiit, inamōnāque regna tenentem.
 Feritas inamōnā. Stat. 2. Sylv.
Inānimūs, a, um: Inanimatus, qui anima & vita caret. Ἰνανίμος. GALL. Sans ame, qui n'a point d'ame. ITAL. Senza anima. GERM. Ohne ein seel oder läben. HISP. Cosa sin anima. ANGL. without lye. } Cic. lib. 2. Offic. Quæ ergo ad vitam hominum tuendam pertinent, partim sunt inanima, ut aurum, argentum. Idem 1. Tusc. Inanimam est omne quod pulsu agitur externo. Plin. lib. 7. cap. 5. Inanima caro.
Inānimālis, Ἰνανίμος, Ἰνανίμος. Apul. in Hermetis Asclepio, Animalia omnia & inanimalia.
Inānimātus, a, um: Inanimus. Ἰνανίμος. GALL. Qui n'est point ouvert, mal aise à donner entrée. ITAL. Non aperto. GERM. Das nit offen ist. HISP. No abierto. ANGL. Not open, not patent. } ut, Senectus inaperta fraudi. Silius lib. 7.
Inārculum, i. Virgula erat de malo punice incurvata, quam regina sa-

Inanis homo, opponitur ei qui plenitudine laborat. Cels. lib. 4. cap. 11. Plaut. Amph. Vix incedo inanis, ne me ire cum onere posse existimes. Idem Asin. sc. 3. a. 3. Ego bajulabo (crumenam sup.) Tu ut decet dominum, ante me ito inanis. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Nihil te mei miseret? B. Inanis accedas? Et mox, Nihil te pudet te amatorem inanem inventum esse, quasi cassam nucem. Ovid. 1. Fast.
Vulnus inane patet.
 Ibid. lib. 3.
Colligit errantes (apes) & in arbore claudit inani.
 Mox, Cavis corticibus. Idem Ovid. 2. Fast.
Vestam frantatis per inane draconibus.
 Idem Eleg. 3. lib. 3. Trist.
Clamabis miseri nomen inane viri (i. mortui.)
 Senec. cap. 7. de consol. ad Marc. Inanes nidos circumferunt aves (raptio factu.) Idem cap. 12. de tranquill. Inanes formicæ (i. sine præda & onere.) Livius lib. 8. d. 4. Suspendo futuris ad inane muro. Ibid. lib. 5. d. 5. Inaniora Asiaticorum ingenia. Gell. cap. 2. lib. 12. Res atque sententiæ aut inepto inanique impetu sint, aut levi, & quasi dicaci argutia, &c. Idem cap. 3. lib. 16. Esuritionem faciunt inanes patentesque intestinorum fibræ. } Quandoque pro imperito, & in quo nihil solidi inest. Horat. in Serm.
 ————— in medio qui
Scripta foro recitent, sunt multi, quique lavantes, Suave locus voci resonat conclusus: inanes Hoc juvat.
 Sic & vacuus pro otioso dicitur à Virgilio in Sileno,
Cetera qua vacuas tenuissent carmina mentes.
Inanium inania consilia, κενὰ κενὰ βουλεύματα. Et, Inanium inanes cogitationes, κενὰ κενὰ λογίζονται. Quum quis sua spe frustratur, Inanis, cum genitivo. Ovid. epist. 3.
Sanguinis atque anima corpus inane fuit.
Insuperlatus, Inanissimus. Cic. pro Murena, Postea verò pervulgata atque in manibus jactata & excussa, inanissima prudentiæ reperta sunt. } Cum ablativo. Cic. ad Att. lib. 2. Nulla enim abs te per hos dies epistola inanis aliqua re utili & suavi venerat.
Inānitas, atis: Pro vacuitate. Ἰνανίτης. GALL. Vuidange, vacuité, vanité. ITAL. Vacuità, vanità. GERM. Iâre. HISP. Vanidad ò vacuidad. ANGL. Voidness, emptiness. } Plaut. in Cistell. Mihi inanitate jamdudum intestina murmurant, Gell. cap. 3. lib. 16. Quæ ubi aut cibo complentur, aut inanitate diutina contrahuntur & conivent. Cic. de Fato, Quum duo individua per inanitatem fetantur. Plin. lib. 31. cap. 22. Quædam verò inanitatem, ut arundines. Gell. cap. 8. lib. 13. Per quasdam inanitates verborum & imaginum. } Inanitas non solum aëri (ut Poëtæ inanem aërem dicunt) sed etiam mari tribuitur. Plin. Non fuerat satis Oceano ambiisse terras, & partem earum aucta inanitate abstulisse. } Item pro vanitate, κενότης, siquidem & inane pro levi & vano quandoque sumitur. Virg.
Instabiles animos ludo prohibebis inani.
Ināniter, adverbium: Vanè. Ἰνανίτης. GALL. En vain, sans cause, pour neant, vainement & follement. ITAL. Vanamente, senza causa. GERM. Dumb sunst/ vergäbenlich/ ohne vrsach. HISP. Vana y vanziamente. ANGL. Vainely, to no effect. } Cic. 4. Tusc. Quam tamen inaniter & effusè animus exultat, tum ille læticia gestiens, vel nimia dici potest. } Inaniter pro frustra. κενῶς. Ovid. 2. Metam.
 ————— & medicas exercet inaniter artes.
 Catull. de com. Beren.
Digna ferat, quod si quis inaniter adjuravit.
 Item Gell. cap. 3. lib. 7.
Inānitas: Inanitas, vacuitas. Ἰνανίτης. Plaut. in Aus. sc. 2. a. 1. Nam hic apud nos nihil est aliud quæsti furibus: Ita inaniis oppletæ sunt, atque araneis.
Ināniloquus: Inania loquens, loquax, garrulus. Ἰνανιλόγος. GALL. Qui dit choses vaines: babillard. ITAL. Chi parla cose vane. GERM. Ein klapperer/ der vnnutze ding redt. HISP. El que habla cosas vanas. ANGL. That speaketh to much and noting to the purpose. } Plautus Pseud. sc. 3. a. 1. Sordus sum: profecto inaniloquus es.
Inānescō, is: Inanis fio. Ἰνανίζω. GALL. So vuider, s'è vacuer. ITAL. Vuotarsi. GERM. Iâr wârden. HISP. Vaziarse. ANGL. To become empty or voyde. } Quod ab Inanco, es, fieri certum est.
Inānio, is, ivi, itum: Vacuo. Ἰνανίζω. GALL. Vuider, evacuer. ITAL. Vuotare, evacuar. GERM. Iârren. HISP. Vaziar. ANGL. To empty, to mak voyde. } Plin. lib. 20. cap. 3. Herbacea arefacta per se inanit alvum. Idem lib. 21. cap. 20. Vesicas inanit, & epiphoris illinitur.
Inānitūs: Evacuatus. Ἰνανίτης. ANGL. Empied. } Plin. lib. 25. cap. 5. Cortex remanet, hoc inanito medulla cadit, Hujus compositum est, Exinanio κενώσις, de quo suo loco.
INANTE, in tempus anterius, præpositio juncta cum præpositione, id quod Græcis frequens, Ἰνανίτης.
 Inante diem, ipso die. Gloss. Isid.
 Inantea, deinceps, posthac. Salm.
 Inantecessum, quod primò datur arthæ loco. ||
Inapparatō, Incuria, & negligentia apparitioni contraria. Ἰναπαρασία. GALL. Faute d'apprest, quand il n'y a nul apprest ou appareil. ITAL. Sprovvedimento. GERM. Unbreitung/ liederligkeit der zurüstung. HISP. Quando no es aparejado. ANGL. Lack of preparing. } Cic. ad Herod. 2. Si præterea ex altera parte vires, pecunia, consilium, scientia, apparatus: ex altera parte imbecillitas, inopia, stultitia, imprudentia, inapparatō, demonstrabitur fuisse.
Ināpértus, a, um: Non patens, clausus, oclusus. Ἰναπέρτος. GALL. Qui n'est point ouvert, mal aise à donner entrée. ITAL. Non aperto. GERM. Das nit offen ist. HISP. No abierto. ANGL. Not open, not patent. } ut, Senectus inaperta fraudi. Silius lib. 7.
Inarculum, i. Virgula erat de malo punice incurvata, quam regina sa-

crificans in capite gerebat. Festus. Ubi rectius legitur, in apice, pro in capite: ponebatur enim virgula ex felici arbore in summo flammæ fastigio, quod appellabatur apex: quæ virgula in flaminibus dicebatur Stropus, in flaminicis in arcum. Scaliger in Varronem.
 Inardescio, scis: Flammam concipio, igne accendo. { וַיִּתְּלַבֵּט. עֲרֹבָה. GALL. Ardre, e' se embrasé. ITAL. Ardere. GERM. Entbrennen/ etवान brennen. HISP. Consumirse alguna cosa del fuego. ANGL. To burne, to be one fire. } Inardeo verò idem est quod in re aliqua ardeo. Horatius Epod. 3.

Nec minus humeris efficacis Hercules
 Inarsit astuosus: hoc est, arsit in humeris Herculis.

Quintilianus, Inardescant affectus.
 Inardesco, scis: Aridus & siccus sio. { וַיִּבֶשׁ. יָבֵשׁ. GALL. Devenir sec, se secher. ITAL. Seccarsi. GERM. Erdornen/ dár werden. HISP. Se carse. ANGL. To waxe drier and drier, to drie up. } Col. cap. 6. lib. 1. Deinde ubi restorium illud inaruerit. Gell. lib. 10. cap. 8. Cape inardescit lunà adolescente.

Inardescit, Participium ab Inardescio. { מַחֲרִיב. מְחַרְבֵּן. GALL. Fort seiche, & aride. ITAL. Molto secco. GERM. Gedorn. HISP. Mucho secado. ANGL. Made dried, dried te powder. } Plin. lib. 31. cap. 10. Ad sanguinem sistendum & sanarum illibunt cinerem, vel sanguinem inardescitum.

Inargentatus, a, um: Argentis cooperitus, atque obvolutus. { מְחַרְבֵּן. GALL. Argenté, convert ou bruni d'argent. ITAL. Argentato. GERM. Ubersilbert/ mit silber ubertzogen. HISP. Platado por defuera. ANGL. Covered with silver. } Plin. lib. 21. cap. 2. Paulatimque & Romæ subrepsit appellatio, corollis inter initia propter gracilitatem nominatis: mox & corollariis, postquam è lamina area, tenui, aut inaurata, aut inargentata dabantur.

Inargute, adverbium: Non acute. { סַחֲרִיב. GALL. Sans subtilité. ITAL. Senza argutie, senza sottilità. GERM. Nit spitzfandiglich/ nite subtil. HISP. Sin sutileza. ANGL. without subtilitie, unwittily. } Gell. lib. 11. cap. 13. Tunc Sulpitius Apollinatis tenidens: Non meherecule inargute, inquit, nec incallide opposuisti hoc Tullianum.

Inarimi, a, um: Homero, inarimi Stephano. Insula est in sinu Puteolano, non procul à Neapoli, ut ait Plin. lib. 3. cap. 6. In qua mons fuit qui terræ motum passus, alteram fecit insulam, quæ Prochyra, ab effusione dicta est. Sub hanc quoque insulam Typhœa gigantem à Jove detrasum, Virgilius his verbis declarat:

Tum seniu Prochyra alta tremis, durumque cubile
 Inarime, Iovis imperiis imposta Typhœo.

Eadem & Ænaria, à statione navium Ænæ: & à coxendicis forma, Æchia dicitur. Ab Homero in Catalogo insula hæc Ænaria appellatur. Primus Virgilius, quum illud Homeri Ænaria transferret, ex eis, Ionum præpositione, & Ænaria, unam dictionem conflavit, numero & declinatione mutatis. Inarime verò ab Arimis, five populis, five belluis, ita prisca Hetruscorum lingua simias dictante, quas Græci πῆνικες vocant, unde nomen insulis Pithecusis, ut Straboni placet, ex historia fabulosa, quam Harpocraton, Xenagoras, & Suidas ita referunt. Fratres (aiunt) duo fuerunt, Candulus & Atlas, omnium scelerum, quibus humana vita damnata est, authores & inventores. Quibus morum peruersitas, Cercopum nomen dedit. Impositores enim ac planos, quales hi præcipui fuere, ita Græci vocant ab animalibus quæ κέρκω, id est, caudæ motu blandiuntur. His summum studium fuit, appulos & advenas dolis quibuscunque circumvenire. Quod quum in ipsum etiam Iovem tentassent, ab eo ex hominibus in simias mutati sunt, quas Græci pithecos vocant. Unde insulis, quas tenebant, Pithecusæ vocabulum datum. Hinc Ovidius Xenagoram sequutus 14. Metamorphoseos cecinit,

Inarimen, Prochyramque legit, sterilique locatas
 Colle Pithecusas, habitantum nomine dictas.

Quamquam Plinius lib. 3. ait: Inarime dicta, Græcis Pithecusa, non à simiarum multitudine, ut aliqui existimavere, sed à figulinis doliariorum.

Inaro, as: Aro, terram aratro proscindo. { עָרַב. עָרַב. GALL. Labourer, arer, cultiver. ITAL. Arare. GERM. Das feld ehren. HISP. Arar y labrar la tierra. ANGL. To plowgh, to eare land. } Plin. lib. 18. cap. 14. Inarari protinus solum opus est. Interdum inarare idem est quod arando obruere: ut cum lupinum, fabaliave, aut quid simile stercorandi agri gratià aratro obruimus. Varro lib. 1. de re rust. cap. 2. Itaque lupinum, quum necdum siliculam cepit, & nonnquam fabalia, si ager macrior est, pro stercore inarare solent. Inarare arbores, apud Col. lib. 1. cap. 2.

Inaratus, a, um: Non aratus. { לֹא עָרַב. GALL. Non aré, ni labouré. ITAL. Non arato. GERM. Ungeehrt/ ungebarot. HISP. Cosa no arada, no labrada. ANGL. Unplowghed or tilled. } Virg. lib. 2. Georg.

Inartificialiter, adverbium. { אֲרִיטְרִי. GALL. Sans artifice. ITAL. Non artificiosamente. GERM. Unkunstlich/ unartlich. HISP. in arte. ANGL. without art. } Quintil. lib. 2. cap. 17. Sed nec illa omittenda sunt, qua in re alius se inartificialiter, alius artificialiter gerat, in ea esse attem.

Inascensus, ascensus. Plinius in Pan. III. Jam toties procedere in tostra, inascensique illum superbiæ principum locum tere, &c.

Inaspēctus, a, um: Non visus, non conspectus. { אֲרִיטְרִי. GALL. Non vu, non regardé. ITAL. Non visto. GERM. Nit angeschâhen. HISP. No mirado. ANGL. Unseen. } Stat. I. Thebaid.

imaque recessu
 Sedis inaspectos caelo radiisque penates
 Servantem.

Inassatus, a, um: Assatus. { אֲרִיטְרִי. GALL. Rossi. ITAL. Arrostito. GERM. Gebraten. HISP. Cosa muy assada. ANGL. Rosted. } Plin. lib. 28. cap. 8. Glaucomata verò jecinoris recentis inassati sanie, cum despumato melle inunctis. Idem lib. 30. cap. 8. Verendorum fornicationibus, verrucisque medetur arictini pulmonis inassati sanies.

Inassuetus, a, um: Insuetus, ignisatus. { אֲרִיטְרִי. GALL. Inusité, non ac-

customé. ITAL. Non usitato, non consueto. GERM. Ungewohnt. } Ovid. 4. Fast.

Panditur interea diti via: iamque diurnum
 Lumen inassueti vix patiuntur equi.

Idem in Ibin,
 Cogit inassuetas famere tela manus.

Inatēres, a, um: Græco nomine dicuntur quæ duobus, vel pluribus nupserūt fratribus, sicut Ælii, quibus dux nupserunt sorores. Inatus, a, um: urbs Creta, alii montem & flavium esse dicunt, in quo colebatur Ilicia Inaria. Steph.

Inatēnuātus, a, um: Non attenuatus, aut imminutus. { אֲרִיטְרִי. GALL. Qui n'est point attenté, appetissé ni amoindri. ITAL. Non attenuato, non sminito. GERM. Ungehindert/ ungeschwächt. HISP. No adelgazado. ANGL. Not diminished, not made lesse. } Ovid. 8. Metam.

Iamque fame patrias, alique voragine ventris
 Attenuarat opes: sed inatenuata manebat
 Tum quoque dira fames, implicataque vigebat
 Flamma gula.

Inaudāx, acis: Timidus. { δειδός. GALL. Qui n'est point hardi, couard. ITAL. timido. GERM. Dntäc/ mit fräuel. HISP. Temoroso. ANGL. Cowardous. } Horatius 3. Carm. Ode 10.

Dura post paulò fugies inaudax
 Prælia raptor.

Inaudīto, is: Rem antea incognitam audio, & intelligo, auditione percipio. { ἀκούω. GALL. Ouyr. ITAL. Udire. GERM. Hören sagen. HISP. Oyr. ANGL. To hear. } Plaut. Milit. se. 5. a. 1. Sororem hic esse inaudivi. Ibid. se. 3. a. 2. Os columnatum esse poetæ inaudivi barbaro. Et Capt. prolog. Quoniam heri inaudit de summo loco esse (i. inaudivi.) Idem in Aulul. Credo ego jam illum inaudisse, mihi esse thesaurum domi. Cicero. Pansa, Quorum crupit illa vox, de qua ego ex te primum inaudieram.

Inaudītus, a, um: Non auditus, novus. { ἀήκωτος. GALL. De quoy n'a point ouy parler, non ouy. ITAL. Inaudito, nuovo. GERM. Ungehört von dem mann nte hatte hören sagen. HISP. Cosa no oyda. ANGL. Unheard. } Liv. 5. bell. Maced. Et multa nomina gentium inauditarum. Cicero. 1. de Orat. Nihil dicam reconditum, nihil expectatione vestra dignum, nihil aut inauditum vobis, aut cuiquam novum. Inauditus quandoque significat causam indictam, ut apud Sucton. in Vitel. cap. 14. Ut quisque deferretur, inauditam capite puniebat. Idem in Galb. cap. 14. in eadem significatione inauditum usurpat.

Inaudītus, a, um: apud veteres etiam actionis significatione in usu fuit, ut Nonius annotavit. Quædam animalium alia alio sensu carent, & aut cæca naturâ gignuntur, aut inodora, aut inaudita. Ex Nonio. Unde locus Gell. lib. 7. cap. 6. corrigendus est, ubi legitur in quibusdam codicibus, Inaurita.

Inaudītlūne ūlā, x, tenuis auditio rei ediscendæ. ἀκούσιον. Gell. lib. 1. cap. 21. Habebatque nonnullas disciplinæ grammaticæ inauditunculas pattim rudes, inchoatæque, partim non probas, id est, commentationes: ita enim τὸ ἀκούσιον, videtur exponendum hic. Vide supra Acroamata.

Ināvērābilis, inevitabilis, atque indeclinabilis. ἀνεπίτητος. Apul. in Hermetis Asclepio, Sed serviunt necessitati rationis æternæ, quæ æternitas inavērsabilis, immobilis, insolubilis est.

Inaugūro, as: Dedicō, consecro. { ἱερῶ. GALL. Dédier, consacrer. ITAL. Dedicare, consecrare. GERM. Einweihen/ etnem ehwidigen ampe zuaignen. HISP. Consagrar. ANGL. To dedicat or consecrat. } Apud veteres enim nefas erat quempiam in dignitatem aliquam, aut sacerdotium assumi, aut etiam ædem alicui Deorum consecrari, nisi augurato, hoc est, addicentibus avibus. Cicero. 2. Philipp. Quid igitur cessas? cur non inaugurate? Summe diem, vide qui te inauguret: collegæ sumus, nemo negavit. Plaut. Afn. se. 1. a. 2. Impetratum, inauguratum est, quovis admittunt aves. Suet. in Calig. cap. 11. Augur inauguratus, &c. Liv. 3. ab Vrbe, Eo magis quod & Augures iustos adesse ad Regillum lacum fama exierat: locumque inaugurari, ubi auspiciatō cum populo agi posset. Exauguro, hoc est, quod augurio consecratum erat, addicentibus avibus profanum facio, & religione libero. Porro Inaugurare, est divinare. Liv. lib. 1. dec. 1. Agendum inaugura fieri ne possit.

Inaugūratō, adverbium, hoc est, præcedente augurio, & addicentibus avibus, κατ' αὐτοματῶν, αὐτῶν ζώων. Livius 1. ab Vrbe, Id quia inauguratō Romulus fecerat, negare Accius Navius, inclutus ea tempestate Augur, neque mutari, neque novum constitui, nisi addidissent aves posse. Idem lib. 5. Urbem inauspicatō, inauguratōque conditam habent.

Inaurīs: Ornamentum quod ab aure pendet. { אֲרִיטְרִי. GALL. Bague, ou anneau pendu au tendon de l'oreille. ITAL. Ornamento de l'orechie. GERM. Ein ohren hied/ ohrenring. HISP. Los cercillos de las orejas. ANGL. An earring. } Nam meministi me in aurem ad te afferre natali die? Plin. lib. 9. cap. 55. Antonia Drusi muræna, quam diligebat, in aures addidit. Plaut. Men. ch. se. 2. act. 3. In aures da mihi faciundas pondo duum numum.

Inaurītus, a, um: Carens auribus. { ἀοῖ. GALL. Qui n'a point d'oreilles, efforeillé. ITAL. Che non ha orecchie. GERM. Der keine ohren hat. HISP. Cosa que no se tiene orejas. ANGL. That hath not eares. } Gell. lib. 7. cap. 6. Quædam animalium alia alio carent sensu, & aut cæca naturâ gignuntur, aut inodora, inauritave, id est, sine auribus: ita enim in quibusdam legitur. Sed ostendi ex Nonio, inaudita legendum esse. Vide supra Inaudita.

Inaurō, as: Auro tegeo, vel aurum induco. { אֲרִיטְרִי. GALL. Dorer, enrichir d'or. ITAL. Dorare, indorare. GERM. Vergulden oder ubergulden. HISP. Dorar por defuera. ANGL. To gild or cover with gold. } Per metaphoram accipitur pro Divitem facio. Cicero. ad Trebat. 7. Puto te malle à Cæsare consuli, quam inaurari. Horat. 1. Epist. 12.

ut te
 Confestim liquidus fortuna rivus inaurer.

INAURATUS, a, um : Auro tectus & obductus. ξ ἰναυρατός *inauratus*, *zabab*. ξ ἰναυρατός *inauratus*. GALL. Doré, enrichi d'or. ITAL. Indorato. GERM. Uberguldt. HISP. Dorado por defuera. ANGL. Gilded, gilde. ξ Cicet. in Pisonem. Suet. in Cas. c. 54. Tria millia pondo auri è Capitolio furatus, tantundem inaurati æris deposuit. ξ GALL. Il remit en la place autans de cuire doré. ξ Tibull. lib. 4.

— Nec illis (Diis)
Semper inaurato Taurus cadit hostia cornu.
Ovid. 2. Fast.

Cervus inauratum pedibus cratera recurvum
Tollit, & ærium pervolat altus iter.

INAURATOR, is. ξ ἰναυρατός . GALL. Doreur. ANGL. Agilder. ξ Julius Firmicus Matheos lib. 4. Facit aurifices inauratores, bractearios, argentarios, &c.

INAUSPICATŌ: Non captatis auspiciis, malo auspicio. ξ ἰναυσπικός . GALL. A la malheure, malheureusement. ITAL. Senza auspici, con importuni auspici. GERM. Zu einer unglücklichen bösen stund oder zeit. HISP. Malaventuradamente. ANGL. Unluchely, unfortunately. ξ Cic. 1. de divinac. Qui quum tabernaculum vitio cepisset imprudens, quod inauspicato pomcerium transgressus esset, comitia de Consulibus abrogandis habuit. ξ Et quia veteribus ita persuasum erat, nihil feliciter succedere nisi aves addixissent, factum est, ut Inauspicatō accipiat pro Infeliciter, Ita Crito ille Terentianus dicit se inauspicatō Athenas contulisse, quod magnam molestiam suscepisset, sine ulla commodi compensatione.

INAUSPICATŪS, a, um, Adject. ξ ἰναυσπικός . Non auspicatum, Infelix, nempe quod sit auspicio non prius captato. Id enim prisels illis pro summa religione habebatur, ut nihil, quod grave esset, prius inciperent, quam augurium, aut auspiciū captassent. Plin. lib. 28. cap. 2. Incendio inter epulas nominato, aquam sub mensa profundi abominamur: recedente aliquo ab epulis, simul verri solum, aut bibente conviva, mensam, vel repositorium tolli, inauspicatissimum judicatur, id est, infelicissimum.

INAUSŪS, a, um, quod non audent, quod nemo audent. ξ ἰναυσός . GALL. Que personne n'ose entreprendre, ou faire. ITAL. Che non si ardisce. GERM. Das niemandt hatte thun dörffen. HISP. No atrevido, ni osado. ANGL. which non mandar te enterprise. ξ Senec. Thyeste, Ac me innocentem faciat, & inausa audeat, id est, quæ alii non sint ausi. Virg. 8. Æneid.

At furiis Caci mens effera, ne quid inausum,
Aut intentatum scelerisve, dolive fuisset.
Senec. cap. 16. al. 35. de consolac. ad Polyb. Nihil inausum & intentatum fortunæ.

|| Inbreviare, in breve deducere. Cod. II. antiq. ||

INCADŪS, a, um : cum diphthongo : Quod non cæditur : ex in, & cæduus. ξ ἰναδύς . GALL. Qu'on ne coupe point, qui n'est point tondu. ITAL. Che non si taglia. GERM. Das man nit abharot. HISP. Cosa que no se corta. ANGL. which no man cutteth. ξ ut, incædua sylva. Ovid. lib. 3. Amor.

Sæpe vetus, & multos incædua sylva per annos.
Sic Incædvi montes, dicuntur sylvosi, quos intonsos Virgilius appellat. Servius, Intonsi montes, sylvosi, incædvi. Ovid. 2. Fast.

Monte sub Exquilio multis incæduis annis
Iunonis magna nomine lucus erat, aliàs legitur. Inciduius.

INCALDESCO, cis, incalui : Valde calidus fio. ξ ἰναλδύς . GALL. S'échauffer. ITAL. Scaldarsi, divenir caldo. GERM. Warm oder heiß werden. HISP. Calentarse. ANGL. To waxe or be verie hoat. ξ Plin. lib. 14. cap. 21. Item vasis incalescentibus, operculisque sudantibus. Col. lib. 2. cap. 4. Pingues campi, qui diutius continent aquam, proscindendi sunt anni tempore jam incalescente. Liv. lib. 9. bell. Maced. Fortè epulantibus iis, quum jam vino incaluisent, nuntiatum in convivio est. Ovid. 1. Fast.

— nam dicitur nomine ab isid
Roma suburbanis incaluisse rogi.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Hospitis igne duas incaluisse Deas.

INCALIFICŌ, is : Sic idem facio. ξ ἰναλίζω . GALL. Eschauffer. ITAL. Scaldere. GERM. Erwoermen / warm machen. HISP. Calentar. ANGL. Mak very hoate. ξ Ovid. 4. Fast.

Quantum si culmos Titan incalfacit udos.
Idem 15. Metam.

Itaque conjectos incalfacit hostia cultros.

INCALLIDŪS, a, um, per duplex II : Non astutus. ξ ἰναλλύς . GALL. Qui n'est pas fin, caut, ny rusé. ITAL. Simplice, non astuto. GERM. Ungeheid / unlistig. HISP. No astuto ni malicioso. ANGL. Simple, unsubtile. ξ Cic. 1. de invent. Sed quum à summis viris maximæ res administrarentur, arbitror alios fuisse non incallidos homines, qui ad parvas controversias privatorum accederent.

INCALLIDĒ, Simpliciter, non astute. ξ ἰναλλῶς . GALL. Sans ruse, sans finesse, simplement. ITAL. Senza accortezza, semplicemente. GERM. Ungeheidlich / one list. HISP. No astutamente. ANGL. No subillie, simple. ξ Cic. 3. Offic. In his generibus, quoquo modo possunt, non incallidè tergiverlantur.

INCALLO, as : Voco, teste Festo. ξ ἰναλλός .

INCANDESCO, scis, incandui : Candens & ignitus fio. ξ ἰναίνδύς . GALL. S'échauffer grandement. ITAL. Divenir affocato. GERM. Glühent oder feurig werden. HISP. Encenderse. ANGL. To be angrie, to be all as a fire. ξ Ovid. 7. Metam.

Non secus exarsit, quàm quum Balearica plumbum
Funda iacit : volat hac, arque incandescit eundo :
Et quos non habuit, sub nubibus invenit ignes.

¶ Per metaphoram accipitur pro vehementer irasci, & iracundiæ quodammodo accendi. GALL. S'emporter de colere.

Incandescit, primigenia. Pap. ||

INCANTŌ, as : Verbis solis, vel etiam rebus quibusdam adjunctis aliquid supra naturam molior. ξ ἰναίνω . GALL. Enchanter. ITAL. Incantare. GERM. Verzaubern / bezaubern.

HISP. Encantare con palabras. ANGL. To Inchant. ξ Pilo. lib. 28. cap. 2. Qui malum carmen incantasset.

INCANTATIO, & Incantamentum, i. ξ ἰναίνω *chafchaph*. ξ ἰναίνω *chafchaph*. GALL. Chenu, blanc de vieillisse. ITAL. Incanto. GERM. Zauberrey / hex. werck.

HISP. Encantamiento. ANGL. Enchantment. ξ Plin. lib. 28. cap. 2. Valeantne aliquid verba, & incantamenta carminum.

Incantator, ξ ἰναίνω . In prima Scorpii parte quicumque habuerit horoscopum, erit incantator, qui latentes dolores mitiget potestate verborum. Jul. Firmic. Mathef. lib. 1.

INCANŪS, a, um : Canus, aut valde canus, Servio teste. ξ ἰναίνω *fab. παλῖος*. GALL. Chenu, blanc de vieillisse. ITAL. Canuto, bianco di vecchiezza. GERM. Ganz weiß oder gray alters halb. HISP. Cosa muy cana y blanca. ANGL. Very hoare for age. ξ Plaut. in Rudente, Ecquem tu hinc hominem crispum, incanum videris. Virg. 3. Georg.

— nosco crines, incanâque menta.

Incana herba, id est, subalbida, lanugine canitiem referens. Colum. lib. 8. cap. 2. Palæ ex rutilo albicantes, quæ velut incanæ herbæ dependent.

INCANĒSCO, verbum : Canus fio. ξ ἰναίνω *fab. παλῖος*. GALL. Devenir blanc, chenu. ITAL. Venire canuto. GERM. Gray werden. HISP. Encanecer. ANGL. To waxe hoare for age. ξ Catull. in Argon.

Tortâque remigio spumis incanuit unda.

INCĀPISTRĀRE : Illigare, à capistrō formatum verbum. ξ ἰναίνω *chafam*. ξ ἰναίνω *chafam*. GALL. Lier, enchevestrer. ITAL. Ligare. GERM. Die halffter anlegen. HISP. Atar. ANGL. To halter. ξ Quod tamen ratio apud classicos scriptores invenies.

|| Incapito, ξ ἰναίνω . Gloss. i. e. incæpto.

INCARDŪM, palmæ medulla, corculum. Diosc. ||

INCASSŪM, adverbium : Frustrâ, inaniter. ξ ἰναίνω *rik. φέρω*. GALL. En vain. ITAL. In vano. GERM. Vergebens. HISP. En vano. ANGL. In vaine. ξ Tractum à cassibus, ut ait Servius. Imò à Cassum, vanum, inane, vacuum, nulli usui, ut cassa nux, & cassi lumine, à carendo. Salust. Lucullus superiore anno quantis animis icrit in L. Quinctium, vidistis : incassum agerentur, si prius quàm vos serviendi, finem illi dominationis facturi erant. Virg. 7. Æneid.

Turne tot incassum susos patiére labores ?

INCASSŪM tela jactare. Liv. 10. ab Vrbe. Ignis incassum fuit. Virg. 3. Georg.

INCĀSTIGĀTŪS, a, um : Non castigatus. ξ ἰναίνω *ἀσπίτος*. GALL. Non corrigé. ITAL. Non castigato. GERM. Ungestrafft / ungezüchtiger. HISP. No castigado, incorregido. ANGL. No casticed, uncorrected. ξ Horat. 1. Epist. 10.

Nec me dimittes incastigatum, ubi plura
Cogere, quàm satis est, ac non cessate videbér.

|| Incastus, ξ ἰναίνω . Gloss. leg. ξ ἰναίνω .

INCAVILLATIO, per despectum irrisio. Fest. ||

INCĀVO, as : Cavo, excavo, effodio. ξ ἰναίνω *charab. κείλω*. GALL. Caver dedans, creuser. ITAL. Cavare, incavare. GERM. Ausschölen / hol machen. HISP. Cavar a fuera. ANGL. To mak holow. ξ Colum. lib. 4. cap. 25. Nam quum in adversum pressa manu descende quid debet, cultro utitur : quum autem tetrahère, sinu : quum allevare, scalpro : quum incavare, rostro.

INCĀUTŪS, a, um : Imprudens, non cogitans, inconsideratus. ξ ἰναίνω *ἀσύνετος*. GALL. Imprudent, inconsideré. ITAL. Incanto, non a veduto. GERM. Unbehusam / unsürsichtig. HISP. No astuto, ni astuto. ANGL. Unware, uncircumspect. ξ Cic. pro Plancio. Qui te incautum fortasse, nunc tuo loco dimovere potuerunt : providentem antè, & præcauentem nunquam certe movebunt. Virg. 3. Georg.

Continud ferro culpam compesco : priusquam
Dira per incautum serpsit contagia vniqum.

Ovid. 4. de Ponto, Elegia 14.
Pleçar & incauto semper ab ingenio.

Idem 13. Metam.

— furtis incautum decipit hostem.

INCĀUTĒ, adverbium : Improvidè, imprudentè. ξ ἰναίνω *ἀσύνετος*. GALL. Par mégarde, imprudemment. ITAL. Senza accortezza, imprudentemente. GERM. Unbehusamlich / unbewarlich. HISP. No prudentemente, sin cuidado. ANGL. Uncircumspectlie, without taking heade. ξ Cic. 7. ad Atticum. Nisi ego insanio, stultè omnia & incautè agi judico. Liv. 4. ab Vrbe. Primo prælio, quod ab Sempronio incautè imprudentèque commissum est, &c. Legitur & incautè, inconsultèque. Idem 9. bell. Maced. Sed incautiùs subiit mutos, iactus, ex vulnere paucos post dies moritur.

INCĀDO, is, cessi, cessum : Ingredior, procedo, sed ferè cum pompa, & quodam fastu. ξ ἰναίνω *ἰνῆθη* *hithallèch*. ξ ἰναίνω *ἰνῆθη* *hithallèch*. GALL. Marcher, aller. ITAL. Andare, camminare pomposamente. GERM. Ein her trätten / dahet ghn. HISP. Andar con pompa. ANGL. To go or walk. ξ Virg. lib. 1. Æneid.

Ast ego, qua divum incedo regina, totisque
Et soror & conjux.

Liv. lib. 2. Ipse nostris decoratus insignibus magnificè incedit. Seneca. Tenero ac molli passu suspendimus gradum, nec ambulamus, sed ingedimus. Plaut. Curc. sc. 2. a. 4. Non mediocri incedo iratus iracundia. Idem Pseud. sc. 1. a. 5. Palliolatus huc incessi (paulò antè, me intuli.) Ibid. sc. 3. a. 1. Simonem video cum Calliphone necedere (de senibus.) Idem Cure. sc. 3. a. 2. Capite operto ambulans, incedunt suffocinanti. Ibid. Incedunt cum suis sententiis. Idem Asin. sc. 3. a. 1. Casanti capite incedit (i. capite crebro cadenti & nutanti. Ita legendum, non quassanti.) Item, Æacidinis minis expletus, animilque incedit. Ibid. sc. 4. a. 3. Hem quid istuc est ? ut tu incedis ? (de eoque.) Idem Aul. sc. 1. a. 1. Vide ut incedit ? (de ancilula.) Idem Cure. sc. 2. a. 5. Eccum lenonem incedit (de ægroto.) Idem Milit. sc. 1. a. 2. Is deridiculus est quaquà incedit omnibus. ξ Incedere sella adopena, (i. vehi.) Suet. in August. cap. 53. Senec. cap. 1. de tranquill. Altus incedo. ξ Aliquando significat simpliciter ire. ξ ἰναίνω . Plaut. in Mercat. Flagitium est, si sequatur, quando incedit per viam. Idem in Curc. sc. 1. a. 1. Cautè ut incedas via (metaphoricè.) Liv. lib. 5. bell.

Idem 13. Metam.

Idem 13. Metam.

Idem 13. Metam.

Idem 13. Metam.

Idem 13. Metam.

Idem 13. Metam.

Idem 13. Metam.

Idem 13. Metam.

Idem 13. Metam.

Idem 13. Metam.

Pun. secundi, Cum signis prima luce motis, segniter agmen incedere. ¶ Pro Venire & accedere. Plaut. *Most. sc. 3. a. 1.* Sed est ne hic meus sodalis qui huc incedit cum amica sua? (de ebrio.) Idem *Aul. sc. 4. a. 3.* Sed Megadorus eccum incedit a foro. *Ibid. sc. 5. a. 3.* Jam illos absolutos censores cum incedunt in teftores. (i. accedunt.) Idem *Capt. sc. 3. a. 5.* Incedit huc audax. Senec. 18. *de consol. ad Marc.* Ut incesfit lidus æquum, vel iniquum. ¶ Incedere per ora. Salust. *Jugurth. 76.* Neque eos, qui ea fecere, pudet, aut pœnitet: sed incedunt per ora nostra magnificè, i. ante ora.

Incessus, us: Ingressus. ἰνέσσω *isabádh. βάδισμα, βάδισ.* GALL. *Allure avec gravité.* ITAL. *Caminar con gravità.* GERM. *Der gang/ das einher trätten.* HISP. *Andadura con pompa.* ANGL. *A walking, a manner of going.* ¶ Valla, Incedere, est ambulare: inde Incessus sive tardus, sive festinus, sive commotus, incompotus, immoderatusque: propriè tamen sublimior quidam, & fastum præ se ferens. Cic. 2. *de fin.* Quod si vultum, si incessum fingeres, quo gravior viderere, non esses tui similis. Virg. 1. *Aeneid.*

Et vera incesu patuit dea.

¶ Fractus incesus, patum firmi signum. Quint. & Sen. *e. 15. de tranq.* ¶ Accipitur tamen quandoque pro quovis gressu, sive hominum, sive aliorum animantium. Plin. *lib. 10. cap. 38.* Incessus omnibus animalibus certus, & uniusmodi, & in suo cuique genere.

Incesso, is, si, vel ui, vel ivi, à supino verbi Incedo formatum: Lacesso, convitiis insector, provocho, concito, maledictis peto. ἰνέσσω *gharab, ἰνέσσω hesith. πειράσσω.* GALL. *Venir sus, assaillir, molester, vexer.* ITAL. *Molestare, provocare.* GERM. *Anfallen/ anreitzen mit les sterworten.* HISP. *Enojar, desafiar el enemigo.* ANGL. *To provoke, to exasperat the mynd and mak angrie.* ¶ Plaut. *Amph.* Herum fallere minis, & dolis inceslere. Et Quint. Inceslere testes. Ovid. *Eleg. 11. lib. 3. Trist.*

Quid simulachra fevex dictis incesis amaris?

¶ Facit & incesluit in præterito. Gell. *cap. 2. lib. 1.* Juvenes dilatrantes iusta objurgatione incesluit. Sueton. *in Calig. cap. 25.* Inceslere ora digitis, & inceslere nuda latera hostium. Liv. *lib. 6. d. 4.* pro lacerate, fœdare, diffamare. Lactant. *lib. 3.* Quid ergo te magistra illa vitæ docuit? an ut potentissimum Consulem maledictis incesleres? Quint. *lib. 7. cap. 3.* Satius est omni se antea vitæ abstinere convitio, quàm aut levibus, aut frivolis, aut manifestò falsis reum inceslere, hoc est, lacerare, vel accusare maledictis. βλάπτω λόγῳ.

¶ Dicimus etiam, Inceslit me cupiditas, vel inceslit mihi cupiditas: hoc est, invasit, vel cepit me cupiditas. Liv. *lib. 1.* Timor deinde patres inceslit, ne civitatem sine imperio vis aliqua externa adoriretur. Et iterum, Perfectis patris mandatis, cupido inceslit animos juvenum sciscitandi, ad quem eorum regnum Romanum esset venturum. Valer. Max. dativo junxit, Nec mihi cuncta complectendi cupido inceslit. Aliter Terent. *in Adolph.* Nova, inquit, nunc religio in te isthæc inceslit? Et Liv. 8. *bell. Pun.* Pestilentia inceslerat pari clade in Romanos Pœnòsque. Sine casu, Inceslit timor. Cæf. *lib. 3. de bell. civ.* ¶ Aliquando significat Ingruo, ἐπιβάλλω. Col. *lib. 2. cap. 21.* Si verò procellæ ventorum, aut turbines inceslerint, major pars ad terram defluit. Idem cum dativo posuit, Famem quoque, si sterilitas annorum inceslit hominibus, commodè propulsat. ¶ Interdum significat Ingridior. Columel. *lib. 3.* Et quum autumnas inceslerit, antequam frigus cacumina adurat, omnia folia decerpere expediet. ¶ Inceslit mos ut, id est, invaluit, aut investus est. Cic. *de rep. ord. ad Casarem.* Quoniam is inceslit mos, ut homines adolescentuli sua atque aliena consumere, nihil libidini, atque aliis rogantibus denegare, pulcherrimum putent. Sunt tamen qui illud Inceslit, & Inceslerit, malint deducere à verbo Incedo, is, ere. ¶ Incessor, passivum. Virg. enim infinitivo Incessi, utitur 13. *Aeneid.*

Regina ut testis venientem prospicit hostem,

Incessi muros, ignésque ad testæ volare, &c. hoc est, invadi. Servius

Incelebris, e: Non celebris. ἰνέστιμος, ἰνέστιμος. GALL. *Inconnu, sans renom.* ITAL. *Non frequentato.* GERM. *Unberümpft.* HISP. *No famoso, no divulgado.* ANGL. *Unknewen, without estimation.* ¶ ut, Vallis incelebris, apud Silium *lib. 8.* Gell. *lib. 1. cap. 22.* Memini advocatum non incelebrem postulare.

Incelebratus: Non celebratus. Corn. Tacit. *lib. 5.* Nobis pleraque digna cognitu obvenere, quanquam ab aliis incelebrata.

Incendo, is: Inflammo, accendo. ἰνέσσω *hi'bir. ἰνέσσω, ἰνέσσω, καλῶναι.* GALL. *Faire brûler; mettre le feu, allumer.* ITAL. *Infiammare, abbrucciare.* GERM. *Anzünden.* HISP. *Encender.* ANGL. *To set on fier, to kenille, to mak to burne.* ¶ Plaut. *in Menach. sc. 3. a. 2.* Sterpente lectos, incendite odores. Cic. 7. *Verr.* Inflammari navem, incendique iussi. Plaut. *Menach. sc. 1. a. 1.* Mox incendio rogam. Idem *Afin. sc. 4. a. 2.* Semper me ille incendit ira. Idem *Pseud. sc. 2. a. 1.* Nimis sermone hujus ira incendor. Gell. *cap. 26. lib. 2.* Acute & quasi incendere colorem. Item, Incendere ædes, vide *Ædes.* ¶ Hinc per translationem dicimus, Incendere aliquem ira, vel amore, hoc est, ad amandum, vel itascendum inducere. Plaut. *in Afin.* Sine me hunc perdere, qui semper me ira incendit.

Incesio, nis: Inflammatio. ἰνέσσω *beheráb. ἰνέσσω tabberáb. ἰνέσσω, ἰνέσσω.* GALL. *Embrasement de feu.* ITAL. *Abbruggiamiento di fuoco.* GERM. *Ein brunst.* HISP. *Encendimiento.* ANGL. *A burning, a setting on fire.* ¶ Cic. *pro P. Sylla.* Incensione urbe, interneccione civis, vastitate Italiam, interitu Rempublicam liberavit.

¶ Incensum, ἰνέσσω. Gloss. *lib. 4.* Incensum dictum, quia igne consumitur, dum offertur. Vet. Dict. Incensum thus vel dicitur holocaustum, quod ab igne consumatur, & incendatur, dum offertur. Gall. *Encens. V. Thus.*

Incesensè, ardentè. Gell. *lib. 10. cap. 3.* Odium, detestationemque apud cives Romanos incensè arque acriter, atque inflammanter facit, cum hæc dicit.

Incesior, Computat, magis incensus atque iratus. Claudian. *lib. 3. de raptu Proserp.*

Phlagràque nobis incensior ather.

Incesor, is, ἰνέσσω ἰς, φετυσός. Apul. *lib. de mundo.* Nocturni exploratores & nuncii speculatorum incensores assidui. ¶ Dicitur etiam

incesor, incendiarius. Ulp. *D. lib. 47. tit. 19. l. 16.* Messium incensores, &c.

Incendium, ii: Inflammatio. ἰνέσσω *beheráb. ἰνέσσω tabberáb. ἰνέσσω, ἰνέσσω.* GALL. *Embrasement de feu, un grand feu brûlant une maison, ou autre chose, incendie.* ITAL. *Incendio, abbruggiamiento.* GERM. *Ein brunst.* HISP. *El fuego, quando algo se enciende.* ANGL. *Burning, a light fyre that burneth an house.* ¶ Quintil. Si janua incendio tenetur, per parietem erumpendum. Senec. *cap. 2. de tranq.* Quasi ad incendiū currentes. Plin. *lib. 12. cap. 19.* Donec id delubrum incendio consumptum est. ¶ Per metaphoram etiam accipitur pro vehementia amoris. Plaut. *in Afin.* Nam ni impetro, regem perdidit: ex amore tantum est homini incendium. Velleius, Crescente amoris incendio. Ovid. 1. *Fast.*

Hinc alia Satyris incendia mitia prabent (amoris.)

Incediarius, ii, qui tectis, ædificiisve ignem injicit. ἰνέσσω *mat'bir. ἰνέσσω.* GALL. *Boutefeu.* ITAL. *Incendiario.* GERM. *Ein brenner.* HISP. *El que pone fuego por hazer daño.* ANGL. *That fyreth buildings.* ¶ Quint. *declam. 9.* Morabar inter sacrilegos, incendiarios, & (quæ gladiatoribus una laus est) homicidas, inclusus turpiore custodia. Uruntur etiam hac voce Suet. *in Vitell.* & Tacit. *lib. 15.*

Incendiaria, avis quædam inaususta, alio nomine Spinturnix dicta, cujus conspectus ram inauspicatus habebatur, ut eam solam ob causam urbem sapius lustratam fuisse memoriæ proditum sit. Quidam incendiariam avem esse volunt, quæcunque apparuerit ex aris vel altariibus carbonem auferens. Vide Plin. *lib. 10. cap. 13.*

Incentor, ab eo, quod incendat & inflammet. Incentor, quia prava suggestione ad vitia cor aliorum succendit, & persuadendo inflammat. *lib. 10.* Sed

Incentor est, qui incendit: ut, incensor messium, *Dig. lib. 4. tit. 8.* Incensor turbarum. Ammian. *lib. 31.*

INCENSUS, a, um: qui non est census, hoc est, qui censum suum non est professus: quod criminis gravissimi loco habebatur apud Romanos, adeo ut qui censum non esset professus, libertate spoliaretur. ἰνέσσω *ANGL. Not registred, one that wald not be registred or enrolled in the number of the citizens.* ¶ Cic. *pro Cæcili.* Si pater vendidit eum, quem in suam potestatem susceperat, ex potestate dimittit. Jam populus quum eum vendidit, qui miles factus non est, non admittit ei libertatem, sed indicat eum non esse liberum, qui ut liber sit, adire periculum noluit. Quum autem incensum vendidit, hoc indicat, quum ii qui in servitute iusta fuerunt, censu liberentur, eum qui cum liber esset, censeri noluerit, ipsum sibi libertatem abjudicasse. ¶ Incensum dedicare fundi instrumentum. Gell. *cap. 11. lib. 7.* Sed ut in uno scorto majorem pecuniam absumpsisti, quàm quanti omnia instrumentum fundi Sabini incensum dedicavisti.

Incensio, Incenticus, vide *Incensio.*

¶ **Inceps**, deinceps. Fest. ab *in*, pro *inde* (ut *dein*) & *capio*.

Inceptio, Incepto, Inceptor, vide *Incipio.*

INCERNO, is: Compositum à Cerno, significat Cribro. ἰνέσσω *benésh. ἰνέσσω, ἰνέσσω, ἰνέσσω, ἰνέσσω.* GALL. *Cribler, sasser, bluter ou tamiser.* ITAL. *Crivellare, cernere, burattare.* GERM. *Obet etmoisten oder beuteln.* HISP. *Cerner como harina.* ANGL. *To sifte, to rany, or serce.* ¶ Cato *de re rust. cap. 48.* Tum semen serito cribro tanquam linum, & eo terram cribro incernito. Unde *Incerniculum*, cribri genus, quo frumenta purgantur. Vitruv. Super fricaturam, lavigationibus, & polituris quum fuerit perfecta, incernatur marmor.

Incerniculum, i, est instrumentum quo frumenta purgantur antequam molantur. ἰνέσσω *napháb. ἰνέσσω.* GALL. *Vncrible, saz ou bluteau.* ITAL. *Criavello, stacio, tamiso.* GERM. *Ein beutel oder rennen.* HISP. *Cedazo para cerner harina, criwo.* ANGL. *A ranging stue, a serce.* Plin. *lib. 7. cap. 44.* Decretum fœdere, quo caveretur ne frumentarii negotiatores ab incerniculis eum arcerent. Cato *de re rust. cap. 3.* Cribrum unum, incerniculum unum, securim unam, scamentum unum.

INCERO, as, incerare, aliquid cera tegeo, vel illino. ἰνέσσω *GALL. Encerer, couvrir ou enduire de cire.* ITAL. *Incerare.* GERM. *Überwachsen.* HISP. *Encerar cubriendo de cera.* ANGL. *To dresse with wax.* ¶ *Jur. Satyr. 10.*

genua incerare deorum.

Cornutus in Pers. Sat. 1. Apud antiquos citreis tabulis parietes ornabantur, quas & cera incerabant, ut quicquid in animum veniebat statim notaretur.

INCERTUS, a, um: Dubius, anceps. ἰνέσσω *ἰνέσσω, ἰνέσσω.* GALL. *Incertain, douteux.* ITAL. *Dubbio, incerto.* GERM. *Ungevois.* HISP. *Dudoso, incierto.* ANGL. *Uncertaine, doubtful.* ¶ Plaut. *Capt. sc. 4. a. 3.* Mihi res omnis in incerto sita est. Idem *Afin. sc. 4. a. 2.* Ego me cerè scio incerto daturum hoc nemini. Idem *Aul. sc. 1. a. 4.* Incertum mihi est quod agam. Idem *Capt. sc. 1. a. 2.* Per fortunam incertam te oro, &c. Idem *in Pseud. sc. 3. a. 2.* Certa amittimus, quum incerta petimus. Terent. *in Heaut.* Domum revertor mœstus, atque animo ferè perturbato, atque incerto præ ægritudine. ¶ *Incerta* ultionis mulier. *Tacit. lib. 2.* Et Ovid. *Eleg. 3. lib. 3.*

Incertusque mea penè salutis eram.

Incertum vulgus, hoc est, non sibi constans. Cic. *pro L. Murena.* Nihil est incertius vulgò, nihil obscurius voluntate hominum, nihil facilius ratione tota comitorum.

INCERTÈ, ἀσφαδὲς, ἀδελῶς. Ennius apud Gell. *lib. 19. cap. 10.* Incertè erat animus, præter proterviam vivitur. Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 4.* Admodum incertò scio. Ovid. 6. *Fast.*

Auctor in incerto est.

INCERTO, as: Incertum, seu dubium reddo. ἰνέσσω *ἰνέσσω, ἰνέσσω, καδῶναι.* GALL. *Faire ou rendre incertain.* ITAL. *Far dubbio.* GERM. *Ungevois machen.* HISP. *Hazer dudoso y no cierto.* ANGL. *To make uncertain.* ¶ Plaut. *in Epid.* Longa dies meum incertat animum. Verbum est derivatum à nomine incertus.

¶ **Incessabilis**, e, qui non cessat. Eutrop. *lib. 1.* Post damna bellorum inducias relaxatas à cœlo, terræque exandescentes incessabili infestatione corrumpentur.

Incesso, Incessus, vide *Incedo.*

Incestus, us: & Incestum, i. $\xi \eta \alpha \nu \sigma \tau \iota \sigma \sigma \omega \nu \alpha \tau \iota \alpha$, $\eta \alpha \nu \sigma \tau \iota \sigma \mu \iota \chi \eta \nu \alpha$.

GALL. Inceste, connoissance ou conjunction charnelle illicite avec parents. ITAL. Incesto, congiunzione carnale illecita, come tra parenti. GERM. Ein blutschand. HISP. Ayuntamiento con parientes. ANGL. Incest. Dicitur flagitium, quod committitur cum ea, cum qua sanguinis ratio, aut religio matrimonium contrahere prohibet, ut cum matre, sorore, sacris virginibus, aut similibus, ita dictam (ut Nonius putat) quasi non castam. Alii Incestum deducunt à casto, Veneris cingulo, quo amor maritalis in legitimis nuptiis conciliari putabatur: ut Incestus dicatur concubitus illegitimus, cui cingulum illud, iustarum nuptiarum insigne, non adhibetur. Papinianus l. si adulterium, ff. ad legem Iuliam de adult. Incestum autem quod per illicitam matrimonii conjunctionem admittitur, excusari solet vel sexu, vel ætate, vel etiam puniendi correctione, quæ bona fide intervenit. Cicer. 4. Tuscul. Omnibus enim ex animi perturbationibus est profectio nulla vehementior: ut si jam ipsa illa accusare nolis, supra dico & corruptelas, & adulteria: incesta denique, quorum omnia, utrumque est, utrumque.

Incestus, a, um: Pollutus, impurus, nefarius. $\xi \eta \nu \nu \tau \alpha \mu \epsilon$, $\mu \alpha \rho \delta \epsilon$, $\alpha \nu \sigma \tau \iota \sigma$. βδύω. GALL. Pollu, souillé. ITAL. Macchiato, violato. GERM. Mit blutschand besetzt. HISP. Ensuñado. ANGL. Polluted, defiled. Propert. lib. 3. Eleg. 11.

Scilicet incesti meretrix regina Canopi.

Cic. pro domo sua, Istius qui non solum aspectu, sed etiam incesto flagitio, & stupro polluit caeremonias, &c. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Non satis incestis temerari vocibus aures, i. obscænis verbis.

Incestus, adverb. Fædè, turpiter. $\xi \eta \alpha \nu \sigma \tau \iota \sigma$, βδύω, ἀνοσίως. GALL. Par vilaine, infame & illicite paillardise. ITAL. Con tale sporcamento, & corrotamento. GERM. Schandlich. HISP. Con ayuntamiento con parienta. ANGL. Filthelie, as by incest. Cic. pro Calio, Ideo aquam adduxi, ut ea tu incestus uterere?

Incestus, as: Polluo, conspurco. $\xi \eta \nu \nu \tau \alpha \mu \epsilon$, $\mu \iota \delta \omega$. GALL. Polluer, corrompre. ITAL. Macchiare, violare. GERM. Ein blutschand begehren/besetzen. HISP. Ensuñar, violare. ANGL. To pollute, to defile. Tacit. lib. 5. Post quos Sextus Marius, Hispaniarum ditissimus, defertur incestasse filiam, & è saxo Tarpeio dejicitur. Virg. 6. Æneid.

totamque incestat funere classem.

Sueton. tamen in Tib. cap. 43. de monitro concubitu eorum qui sanguine juncti non erant, usurpavit. Triplici, inquit, serie connexi incestarent se coram ipso. Sic quoque incestas voces dixit Ovid. (id est, obscænas.) De quo supra in Incestus, a, um.

Incestus, qui incestum commisit, hoc est, qui inconcesso concubitu se polluerit, cuiusmodi sunt, qui cum sanguine junctis sese commiscerent.

Incestus, a, um. $\xi \eta \nu \nu \tau \alpha \mu \epsilon$, $\mu \iota \delta \omega$. GALL. Corrupteur de femmes ses parentes. ITAL. Che giace con parenti. GERM. Der ein blutschand begehrt oder begangen hat. HISP. El que comete pecado de ayuntamiento con parientes. ANGL. An incestuous person. Senec. Thyeste.

Ego castam manum
Nefandus, incestificus, execrabilis
Attreho.

Inchoo, as: à nomine Chaos, ut author est Festus, quod Hesiodus omnium rerum initium dixerit esse chaos. Incipio, ordior, exordior. Cur autem aspiretur? vide Gell. cap. 3. lib. 2. $\xi \eta \nu \nu \tau \alpha \mu \epsilon$ hechel. ἀρχομαι. GALL. Commencer. ITAL. Commenciar, dar principio. GERM. Anheben/ansahen. HISP. Començar. ANGL. To beginne. Est autem inchoare idem quod incipere. Virg. 3. Georg.

Te sine nil altum mens inchoat.

Cicer. de clar. Orat. Meos libros quos expectas, inchoavi, sed conficere non possum his diebus. Quandoque perficere est. πλῆν. Virg. 6. Æneid.

Tunc Stygio regi nocturnas inchoat aras.

Ubi Servius, Inchoat, id est perficit, & est verbum factorum. Idem Servius in illud Virg. 3. Georg.

Te sine nil altum mens inchoat,

author est, antiquos olim scripsisse Inchoo, aspiratione interposita inter duas vocales, quod putarent nullum verbum esse Latinum quod ante o haberet alterum o in fine: quod tamen hodie videmus in verbo Boo, & composito Reboo. In secunda autem syllaba verbi inchoo nullam scribebant aspirationem, quod tres tantum putarent esse voces Latinas quæ post e litteram aspirationem reciperent, sepulchrum, orchus, & pulcher: ex quibus, inquit Servius, pulcher tantum hodie recipit aspirationem. Probus lib. 2. ait, imperitissimè dici Inchoo, sed Inchoo, scribendum. Martianus Capella neutrum protulit, quum ait: India ab Emodiis montibus inchoat. Inchoatus, a, um, Particip. Imperfectus. Cicer. 2. de nat. deor. Atque si etiam à primis inchoatisque naturis ad ultimas perfectasque volumus procedere, ad Deorum naturam perveniamus necesse est. Plaut. Amph. Næ hanc inchoatam transigam comædiam. Senec. cap. 15. de tranquill. Inchoati conceptus.

Inchoativus, a, um: inchoandi vim habens: $\xi \eta \nu \nu \tau \alpha \mu \epsilon$. Inchoavit, initiavit. Glossæ veteres. ἀρχομαι, cæpro initio. Optatus lib. 4. initio. Cælius Aurelianus lib. 1. tardarum passionum, cap. 4. Tunc sequenti die initiat. Et acutorum morborum lib. 2. cap. 2. Ac non sponte initiatis loquelam. Servius: Secunda est inchoativa, quæ aliquid nos initiare ostendit, ut est Caleo, quod significat calore incipio.

Inchoativa verba, à Prisciano appellabantur, quæ à verbis secundæ potissimum conjugationis, aut à nominibus quibusdam adjectivis deducta, in seo syllabam desinunt: cuiusmodi sunt caleo, & frigesco, à caleo, & frigeo: item mitesco, dulcesco, sterileo, à nominibus adjectivis, mitis, dulcis, & sterilis, deducta. $\xi \eta \nu \nu \tau \alpha \mu \epsilon$ $\rho \eta \mu \omega$. Hujus generis antè verba Priscianus Inchoativa appellavit, quod putavit per ea significari inchoationem actionis, quæ per verba primitiva denotantur. Quem ob id non immeritò reprehendit Valla lib. 1. Eleg. docens ea augmentativa potius appellanda, quum incrementum potius importent, quàm inchoationem. Aliquando tamen comparati-

Calepini Pars I,

vè, id est, majori cum augmentatione sumuntur. Virg.

Sin in processu caput crudescere morbus.

Ubi Servius exponit, Crudescere, validior fieri. Aliquando comparatio apponitur. Terent. in Heaut. Nam mihi quotidie augetur magis de filio ægritudo. Virg. lib. 7.

Quam magis effuso crudescunt sanguine pugna.

Quod autem significant incrementum, interpretum auctorumque idoneorum autoritate simul, & ratione probandum duxi. Nonius in prisca distinctionibus, Albicatur, candicatur, exalbescit, purpurascit, purpureum fit. Cic. lib. 2. Acad. Quid mare? nonne cæruleum? aut ejus uada quum est remis pulsa, purpurascit? Nigidius, Dicemus quæ vetustate deteriora fiunt vetustescere; in veterascere, quæ meliora. Similiter apud Virg. lib. 2. Georg.

Æraque dissiliunt vulgò, vestesque rigescunt.

Servius, Rigescant, durantur. Festus, Remorbescat, in morbum recidat. Et Obherbescere, herbam inerescere. Cic. lib. 4. Tuscul. Deserverescere, pro descrebescere, exponit. Aut rogandi (inquit) orandique sunt, si quom habent ulciscendi vim, differant in tempus, dum deserverescat ira. Deserverescere autem, descrebescere significat ardorem animi, invita ratione excitatum. Ex quo illud laudatur Archite, qui cum villico factus esset iratior: Quo te modo (inquit) accepissem, nisi iratus essem? Idem pro Marcel. Nihil opera & manu factum, quod non aliquando conficiat, & consumat vetustas: at verò hæc tua justitia & lenitas florescit quotidie magis. Quis ibi interpretatur Florescit, pro incipit florida fieri, quum illud potius velit, Cæsaria lenitatem, tum quidem floridam, in dies tamen magis ac magis floridam fieri. Si quotidie magis fiebat, profectio ista continuatio dierum, dum hoc fieret, jam ab initio rem inchoatam semel fuisse, non quotidie incipi, apertè demonstrat. Cic. etiam in Catone, Ita sensim sine sensu ætas senescit, nec subito frangitur, sed diuturnitate extinguitur. Si ætas sensim senescit, aut sensim incipit semper senescere; si ita est, ergo plus millies ista inchoatio fiet. Et sic toties desinet fieri senex, quoties sensim senescit. Sed quoniam ab initio, quo cepit senex fieri, nunquam omninò desit fieri senex, patet quod Senesco, significat Senex fio, non Incipio fieri senex. Plin. quoque lib. 21. de otto rosæ, Paulatim (inquit) rubescens dehiscit. Jungimus autem hæc duo verba istis verbis in seo terminatis, sicut & aliis, quum aliquid inchoari significare volumus, quæ ex hoc potissimum inventa esse intelligimus, ut prædictis verbis & omnibus aliis jungi possent, cum actus inchoationem designari necesse foret: quod non fieret, si ex se inchoationem significarent. Quare Virg. dixit,

Sin in processu caput crudescere morbus.

Cato de re rust. Et ubi primum incipiant hincere, tum legi oportet. Cælius in comm. Cum maturescere frumenta inciperent. Cic. de nat. In his animantibus, quæ lacte aluntur, omnis ferè cibus matrum lactescere incipit. Et alibi dixit, Orationem suam canescere cepisse. Formantur hæc verba ut plurimum à verbis neutris secundæ conjugat. à secundæ persona, junctâ (co) syllaba, ut Albeo, albes, albesco: Caleo, cales, calesco. Quædam tamen ab activis, vel neutris transitivis deducuntur, quæ passivam nihilominus significationem innatam habent: sicut illa quæ à neutris secundæ conjugationis sunt, ut Augesco, ab augeo: Integresco, ab integro: Senesco, à Sanis, a in e mutata. Siccesco, crudesco, mollesco, marcesco, matureesco, hilaresco, gravesco, grandesco: quæ tamen à nominibus venire posse videantur, tamen à verbis eorum vel activis, vel neutris transitivis fermè omnia venire magis credo. Quædam verò à nominibus formari convenit, ut Mitesco, dulcesco, crudesco, sterileo, lapidesco, rareesco, crebresco. Sunt enim quædam ambigua & varia, quæ significationem passivam habent innatam, & à neutris veniunt, & nihilominus etiam activam habere reperiuntur, ut Horresco, Perhorresco Virg. 3. Æneid.

Ne tu mensarum morsus horresce futuro.

Alia sunt, quæ primitivorum significationem habent: ut Labasco, extimesco, pertimesco, exhorresco, presentesco, contimesco, præscisco, rescisco, ascisco, conscisco, & si qua sunt alia. Alia terminantur in seo, licet non sint derivata: ut, Posco, disco, glisco, offusco, inesco. Sciendum etiam quod hæc verba, de quibus agimus, habent præteritum perfectum, quamvis multi negent: sed falluntur, quoniam cum primitivis eorum aut ea communia habent, aut certè mutuo ab illis accipiunt. Quod Priscian. in verbis Ascisco, & Descisco non dissimulavit: Ascisco, inquit, ascivi, ascitum: Descisco, scivi, scitum. Ubi Livii exemplum ponit, Descitum ab Romano. Postea verò subdit, Adscisco, & Descisco, composita ab inchoativo Scisco, habere præterita à primitivo Scisco. Quo in loco Prisc. malè appellat Scisco inchoativum, quum tamen inchoativum non sit, neque habeat significationem verborum in seo desinentium. Diomedes quoque præteritum ostendit verbi adolesco: Adolesco (inquit) adolevi, facit. Virg.

mox cum matura adoleverit atas.

A permaturesco est: significat enim permaturum factum est. Columella lib. 10. At circa Calend. Martias locis apricis licet porrum, si jam ingranduit, transerre. Ab ingrandesco est, non ab Ingrandeo, quod nescio si inveniat; nec si inveniretur, ab eo esset, quia ingranduit, grande factum est, significat; non autem grande fuit: quod significaret, si ab ingrandeo esset, sed sensui non conveniret. Salust. Hi postquam convenerunt in una mœnia, dispari genere, dissimili lingua, alii alio more viventes, incredibile memoratu est, quàm facile coaluerunt. Ubi coaluerint, est à Coalesco, quod significat concreo; non à Coaleo, cujus significatio activa repugnaret sensui orationis. Lactant. lib. 5. Decet eos suscipere defensionem Deorum suorum, ne si nostra invaluerint, uti quotidie invalescunt, cum delubris suis ac ludibriis deserantur. Invaluerint, validiora fiant, ab Invalesco: quoniam subditur, Ut quotidie invalescunt. Quint. lib. 5. Institut. Orat. Jam illa flamma, quæ magna congerie convalescerat, diductis quibus alebatur. Ubi convalescerat, idem significat quod creverat, sive valida facta erat, non valida fuerat, à Convalesco, non à Convaleo. Cic. lib. 6. de repub. Hoc sonitu omnes ferè completæ aures hominum obsurduerunt: significat surdæ factæ sunt, ab Obsurdesco, non autem surdæ fuerunt, ab Obsurdeco, quasi non

amplius furda tunc forent. Hoc modo omnia praterita perfecta ejusmodi interpretata sunt. Et si ambigua videbuntur, disquirendum erit, an a primitivis, an derivativis veniant, quod significatio, & res, de qua tractabitur, commonebunt. Possunt nihilominus sic discerni: ut si dicam Canui, pro canus factus sum, tunc a Canesco erit: si vero dixero, Hæc vestis canuit, pro cana fuit, quæ amplius cana non sit, ut si eam pullam feceris, tunc a Caneo erit. Similiter, Hæc arbor floruit, si de tempore quo florida fuit, loquat, tunc a Floreo erit: si eam floridam factam esse intelligi voluerit, a floreco sumetur. Hoc enim, florida facta est, significat: illud verò, florida fuit. De his plura vide apud Vallam lib. 1. Elegant.

Incicur, non cicur. Fest. Incicatem, immanuetum & ferum. Pacuv. Reprime incicurem iracundiam. ¶ Interdum *cicur* pro sapiente ponitur, idem Pacuv. Consilium cicur.

INCIDO, is, idi, isum, ex in, & cado: Seco, refeco, amputo. חָטַב *chatub*, חָטַב *bisfab*, חָטַב *ghazár*, חָטַב *nitthéach*, חָטַב *bittér*, חָטַב *thak*, חָטַב *chikkáb*. 2) חָטַב, חָטַב, חָטַב, חָטַב. GALL. Entailler, couper, inciser, trancher, engraver. ITAL. Tagliare, intagliare. GERM. Anschneiden/einschneiden. HISP. Cortar, entallar, esculpir. ANGL. To cut, to grave, to intayle. Virg. 3. Ecl.

Atque malâ vites incidere falce novellas. ¶ Accipitur etiam Incido, pro insculpo. Cic. de senect. Notum est ejus carmen incisum in sepulchro. ¶ Cum dativo. Plin. Paneg. 9. Quod ego titulis omnibus speciosius reor, quando non trabis, aut saxi nomen tuum, sed monumentis æternæ laudis inciditur. Suet. de clar. Grammat. Statuam habet Præneste in inferiore fori parte contra hemicyclum, in quo fastos a se ordinatos, & marmoreo parietibus incisos publicaret.

INCISUS, a, um: Inscriptus, insculptus. חָטַב *chatub*, חָטַב *mechuk-kéb*, חָטַב *amudá*. GALL. Coupé, entaillé, engravé. ITAL. Tagliato, scolpito. GERM. Eingehtauen/ eingeschnitten. HISP. Cortado, esculpi-do, entallado. ANGL. Graved, intayled. ¶ Velleius, Incisus venis. Liv. 3. ab Urb. Leges in æs incisæ in publico proposuerunt. Cic. in Orat. de signis, Id non modò conscripserunt, verùm etiam in ære incisum tradiderunt. ¶ Incisum aliquando significat amissum, ademptum. δὲ καὶ ἀποκόπη. Liv. lib. 3. Itaque spe incisa prius quàm prædicta dies adesset, Appius mortem sibi conscivit. ¶ Incisum, Oratores vocant sensum non expleto numero conclusum, quod plerisque pars membri esse videtur, ἡ ἀρχὴ: ut, Domus tibi deerat? at habebas: pecunia superabat? at egebas. Fiant autem singulis verbis incisa. Cic. in Orat. Quæ incisio cur quam Græci κομμύλα, & κάρη nominant, nos non rectè incisa & membra dicamus.

INCISIO, nis: est actus ipse incidendi. חָטַב *ghézer*, חָטַב *béther*, חָטַב *néthach*. חָטַב *néthach*. חָטַב *amudá*. GALL. incision, coupure. ITAL. Taglio, intaglio. GERM. Einschneidung in ein ding. HISP. Cortadura, intalladura. ANGL. A cutting or graving. ¶ Colum. lib. 3. Infra incisionem & alligaturam, falce acuta leviter vitem vulnerat ex utraque parte, ut his potius plagis humor defluat, quàm ex incisione abundet. ¶ Incisio aliàs in oratione pars membri est, quod Græci κομμύλα nominant. Cic. in Oratore, In incisionibus verò multò magis, & in membris.

¶ Incisores dentes, Isidoro Etym. lib. dentes primores, τριτοὶ, δισσοὶ, κτίνοι, γαρύνοι, & μύροι. Corn. Celso. ¶

INCISURA: Ipsa incisio. חָטַב *ghézer*, חָטַב *bethér*, חָטַב *néthach*. חָטַב *néthach*. חָטַב *amudá*. GALL. Coupeure, entailleure. ITAL. Taglio. GERM. Einschneidung. HISP. Cortadura. ANGL. A jagge gashe or cutte. ¶ Plin. lib. 11. c. 39. Pili recisi, non ut herba, ab ipsa incisura augentur, sed ab radice exeunt. Colum. lib. 12. cap. 54. Tum salem inter incisuras raporum non nimium minutum aspergito. ¶ Incisuræ etiam dicuntur in manibus, quæ vulgò lineæ vocantur. Plin. lib. 11. cap. 52. Contrà, longæ esse vitæ incurvos humeris, & in manu duas incisuras longas habentes.

INCISUS. ¶ ANGL. A cutting, a jagging. ¶ Plin. lib. 16. cap. 52. Fructum quædam proximo anno ab incisa largiuntur.

INCISÈ, adverbium: Incisim, minutatim. חָטַב *amudá*. GALL. Par coupures, par morceaux, par pieces. ITAL. Minutamente, in piu partes. GERM. Stucklechtig. HISP. A cortaduras, cortando. ANGL. By pieces. ¶ Cic. in Orator. Quo autem pacto debeat incisè, membratimve dici, jam videamus.

INCISIM, significat per incisiones, minutatim, incisè. חָטַב *amudá*, δὲ καὶ ἀποκόπη. GALL. Par coupures, par incisions. ITAL. A tagli. GERM. Stucklechtig, von stuck zu stuck. HISP. Acordaduras, cortando. ANGL. In cuttes and gashes, shortly. ¶ Cic. in Orat. Hæc quidem duo binis pedibus incisum, deinde membratim dicere solebas.

INCIDUUS, a, um: quod cadere, vel incidere non licet. ἄρρητος. GALL. Qu'on ne coupe point, ou qu'il n'est licite de couper. ITAL. Che non si deve tagliare. GERM. Das man nicht abhaben darff. HISP. Lo que no se deve cortar. ANGL. That can not be cutte. ¶ Ovid. 2. Fast. Monte sub Exquilio, multis inciduus annis, Iunonis magna nomine lactus erat.

Idem 3. amor. Eleg. 1. Stat vetus & multos incidua sylva per annos.

INCIDO, is, idi, ex in & cado, supinum facit incasum, licet parum usitatū: Cado, accido, irruo. חָטַב *naphál*, חָטַב *amudá*. GALL. Tomber d'avanture dessus, cheoir dessus, ou prés. ITAL. Accadere, incorrere. GERM. Einfallen. HISP. Caer en algo, d'acontecer. ANGL. To happen, or fall in. ¶ Omnia enim a cado composita, proferunt supinum cum a, sicut Cado: quæ verò a Cado, pro ferio, mutant e in i, ut incisum, recisum. Unde ab Incido, incasum, incasurus. Plin. lib. 2. cap. 17. Sed ea accidisse, non quia hæc facta sunt, arbitror; verùm hæc ideo facta, quia incasura erant illa. Est autem Incidere, propriè idem quod in aliquid, seu supra aliquid cadere. Liv. lib. 2. bell. Iun. secundi, Sogunti minæ (utinam falsus vates sum) vestris capiribus incident. Plaut. Menach. sc. 2. a. 1. Ei derepentè tantus morbus incidit. GALL. Vno si grande maladie luy est venuë tout à coup. Ovid. Eleg. 5. lib. 4. Trist.

Incidat & vestro rara querela toro. Sueton. in Galba, cap. 17. Incidit ei valetudo. Item incidunt anes flumini. Livius lib. 4. dec. 5. ¶ Sumitur tamen frequenter Incidere, pro eo quod est casu incurrere. חָטַב *amudá*. ANGL. To happen. ¶ aut de

improviso labi: ut, Incidi in latrones, Incidi in errorem. Cic. Curiani, Quod in Reipublicæ tempus non incidere, sed veneris. Cal. lib. 1. de bell. civ. Incidere in aliquem etiam qui non sit hostis. Et Senec. cap. 9. de consol. ad Marc. Incidit hoc quotidie in oculos. Incidere ergo, casu venire est: venire verò, certo iudicio, & sententia, & consultò. Quod ipse Cicero in eo quod sequitur declarat. Iudicio enim tuo, non casu in ipsum discrimen rerum contrulisti Tribunatum tuum. ¶ Incidere portis, dictum de iis, qui in urbem fugerent, a Livio lib. 5. ab urb. Item de iis, qui urbem invaderent repente, ab eodem Liv. lib. 6. Jungitur quandoque cum dativo: ut, Mihi incidit suspicio. Quandoque absolutè ponitur: ut, Incidunt sæpe multæ causæ: Obiurgationes incidunt necessariae: & Incidit ab uxoribus mentio. Item, Incidit quæstio, Aliud ex alio incidit.

Incidit sæpe ut, i. Sæpe evenit, Ferè fit. Cic. de Amic. Quamquam illi quidem nihil difficilius esse dicebat, quàm amicitiam usque ad extremum vitæ diem permanere: nam vel ut non idem expediret utique incidere sæpe, vel ut de Republica non idem sentirent.

INCIDENS, entis, adject. Quod incidit, sive cadit. Plin. lib. 11. cap. 27. Pupillæ obiter incidentia faciliè declinant. Incidens portis exercitus, hoc est, incurrens in portas. Liv. lib. 3. Agrestesque pavidi incidentes portis, non populationem, nec prædonum parvas manus, sed omnia vano augentes timore.

INCIDENS, dicitur propinqua partui, quod sævus ejus sit incitatus. Festus. Plin. lib. 11. cap. 37. al. 36. Antiqui abdomen vocabant, priusquam calleret, incientes occidere non assueti.

INCIEO, vocare, commovere, provocare, ab in, & cieo. Dicitur etiam Incio, ab in, & cieo.

¶ Incitatus, a, um, incitatus, motus, ab incieo. Item qui non potest cieri, seu moveri: ab in, & citus, participio, ex cieo, moveo. Ita incisi cæculi, qui cieri nequeunt. ¶

INCILE, is. חָטַב *tehaláb*. חָטַב *amudá*. GALL. Vne trenchedé, fossé, canal ou conduit, par lequel on fait couler l'eau en quelque lieu. ITAL. Canale, condotto, camone per condur via l'acqua. GERM. Ein graben gráblin oder kanal/dardurch man das wasser auss etnem fluss in ein ort hin laitet. HISP. El aguaducho del molino, d'acequia para regar. ANGL. A gutter to convey water. ¶ Teste Ulp. l. 1. ff. de rivis, est locus depressus ad latus fluminis, ex eo ductus, quod incidatur. Scinditur enim lapis, vel terra, unde primùm aqua ex flumine agi possit, quemadmodum in pistrinis frumentariis videmus. Quod autem ad incile apponitur aquæ derivandæ, compellendæ ex flumine causâ (quod vulgò Clausa dicitur) sive id ligneum sit, sive lapideum, sive ex qualibet alia materia ad continentiam transmittendâque aquam excogitatum, Latine (Ulpiano teste) Septum dicitur. ¶ Item incile dicitur locus, per quem primùm deducitur ex quocunque rivo aqua, irrigandi causâ. Apud Fest. pro eodem in plurali numero legitur incilias, si qua tamen fides haberi debeat libro a sciolo quodam tam sædè contaminato. Ego certè incili legendum puro.

INCILÈS, inquit Festus, canales sunt, in quos aqua confluit in viis lapide stratis: ab eliciendo dicti. Sic enim habent omnia exemplaria. Quo tamen in loco non inciles, sed inciles, sive illices, legendum est.

INCILIO, as: Increpo, vel improbo. חָטַב *hochiach*, חָטַב *ghahár*, חָטַב *amudá*, חָטַב *amudá*. GALL. Reprendre. ITAL. Riprendere. GERM. Schelten/verwerffen. HISP. Reprehender. ANGL. To reprehce or reprehend. ¶ Plaut. Melius tamen est ita vivere, ne quis nostra incilet facta. Lucr. lib. 1. Jure (ut opinor) agat, jure increpet, inciletque. Accius apud Non. Sprenens me, incilans probris. Idem, Matris meæ jure factum incilas. Pacuv. Quis hac me oratione incilet.

INCINGO: Cingo, & circumligo, circundo. חָטַב *sabáb*, חָטַב *chischschak*, חָטַב *amudá*. GALL. Ceindre, environner. ITAL. Cingere. GERM. Umbgürten/ eingürten/ umgeben. HISP. Ceñir. ANGL. To gird, or environne. ¶ Liv. 8. ab Urbe, Ipse incinctus cinctu Gabino, armatus in equum insiluit, ac se in medios hostes immisit. Virg. 7. Æneid. Pampineasque gerunt incincti pellibus hastas.

Ovid. 3. mor. Eleg. 7. Quid tibi turris incingere manibus urbes?

Idem 3. Fast. Illa levi mitra canos incincta capillos.

Idem 5. Fast. Ebrius incinctis Philyra convivæ capillis. Ibidem, Huc venit incinctus tunica mercator.

Idem Metam. lib. 13. Incinctus juvenis flexis nova cornua cannis.

Et Quint. Lænam involvere toga & cingi, &c.

¶ Incinctus, a, um, cingendo circumdatus, inclusus, ambitus. Cingit gartel.

Incinctus, non cinctus, ἄζωτος, nomen, ex in, & cinctus. Ver. Dist. Incinctus, non cinctus. Item incincta, prægnans, quasi sine cinctu, quam cingi fortiter uterus non permittit. Hinc habent Galli suum Euceinte, id est, gravidâ. ¶

INCINO, is: Cum quadam modulatione cano. חָטַב *zimmér*, חָטַב *amudá*. GALL. Chanter, soit par voix, ou par instrumens. ITAL. Cantar per ragione. GERM. Singen/auff einem seytenspiel schlagen. HISP. Cantar para incitar y con razon. ANGL. To sing by voice or instrument. ¶ Gell. lib. 4. cap. 13. Creditum est hoc a plerisque, Ischiaci, quum maximè dolerent, tum si modulis levibus tibicen incinat, minui dolores. Propertius,

seu varios incinit ore modos.

Gell. lib. 11. cap. 1. Ei frequentamenta quædam varia tibicen incineret. Hinc fit frequentativum Incanto, as, de quo supra: & Incentio, de quo mox.

INCENTIO, nis: Cantio, seu cantilena. חָטַב *amudá*. GALL. Chançon. ITAL. Canzone. GERM. Ein gesang. HISP. Cancion. ANGL. A singe. ¶ Gell. lib. 4. cap. 13. docet plurimis hominum morbis medicinam fuisse incentiones tibiarum. ¶ Incentio, incantamentum, quod vocis modulatione fiebat. Gell. lib. 16. cap. 11. Ut serpentum virulentorum domitores sint, & incentionibus, herbarumque succis faciant medelarum miracula. Hoc loco legitur apud Gell. Et incantationibus.

Incantatio, nis: Cantio, seu cantilena. חָטַב *amudá*. GALL. Chançon. ITAL. Canzone. GERM. Ein gesang. HISP. Cancion. ANGL. A singe. ¶ Gell. lib. 4. cap. 13. docet plurimis hominum morbis medicinam fuisse incentiones tibiarum. ¶ Incentio, incantamentum, quod vocis modulatione fiebat. Gell. lib. 16. cap. 11. Ut serpentum virulentorum domitores sint, & incentionibus, herbarumque succis faciant medelarum miracula. Hoc loco legitur apud Gell. Et incantationibus.

Incantatio, nis: Cantio, seu cantilena. חָטַב *amudá*. GALL. Chançon. ITAL. Canzone. GERM. Ein gesang. HISP. Cancion. ANGL. A singe. ¶ Gell. lib. 4. cap. 13. docet plurimis hominum morbis medicinam fuisse incentiones tibiarum. ¶ Incentio, incantamentum, quod vocis modulatione fiebat. Gell. lib. 16. cap. 11. Ut serpentum virulentorum domitores sint, & incentionibus, herbarumque succis faciant medelarum miracula. Hoc loco legitur apud Gell. Et incantationibus.

Incantatio, nis: Cantio, seu cantilena. חָטַב *amudá*. GALL. Chançon. ITAL. Canzone. GERM. Ein gesang. HISP. Cancion. ANGL. A singe. ¶ Gell. lib. 4. cap. 13. docet plurimis hominum morbis medicinam fuisse incentiones tibiarum. ¶ Incentio, incantamentum, quod vocis modulatione fiebat. Gell. lib. 16. cap. 11. Ut serpentum virulentorum domitores sint, & incentionibus, herbarumque succis faciant medelarum miracula. Hoc loco legitur apud Gell. Et incantationibus.

Incantatio, nis: Cantio, seu cantilena. חָטַב *amudá*. GALL. Chançon. ITAL. Canzone. GERM. Ein gesang. HISP. Cancion. ANGL. A singe. ¶ Gell. lib. 4. cap. 13. docet plurimis hominum morbis medicinam fuisse incentiones tibiarum. ¶ Incentio, incantamentum, quod vocis modulatione fiebat. Gell. lib. 16. cap. 11. Ut serpentum virulentorum domitores sint, & incentionibus, herbarumque succis faciant medelarum miracula. Hoc loco legitur apud Gell. Et incantationibus.

Incantatio, nis: Cantio, seu cantilena. חָטַב *amudá*. GALL. Chançon. ITAL. Canzone. GERM. Ein gesang. HISP. Cancion. ANGL. A singe. ¶ Gell. lib. 4. cap. 13. docet plurimis hominum morbis medicinam fuisse incentiones tibiarum. ¶ Incentio, incantamentum, quod vocis modulatione fiebat. Gell. lib. 16. cap. 11. Ut serpentum virulentorum domitores sint, & incentionibus, herbarumque succis faciant medelarum miracula. Hoc loco legitur apud Gell. Et incantationibus.

Incantatio, nis: Cantio, seu cantilena. חָטַב *amudá*. GALL. Chançon. ITAL. Canzone. GERM. Ein gesang. HISP. Cancion. ANGL. A singe. ¶ Gell. lib. 4. cap. 13. docet plurimis hominum morbis medicinam fuisse incentiones tibiarum. ¶ Incentio, incantamentum, quod vocis modulatione fiebat. Gell. lib. 16. cap. 11. Ut serpentum virulentorum domitores sint, & incentionibus, herbarumque succis faciant medelarum miracula. Hoc loco legitur apud Gell. Et incantationibus.

Incantatio, nis: Cantio, seu cantilena. חָטַב *amudá*. GALL. Chançon. ITAL. Canzone. GERM. Ein gesang. HISP. Cancion. ANGL. A singe. ¶ Gell. lib. 4. cap. 13. docet plurimis hominum morbis medicinam fuisse incentiones tibiarum. ¶ Incentio, incantamentum, quod vocis modulatione fiebat. Gell. lib. 16. cap. 11. Ut serpentum virulentorum domitores sint, & incentionibus, herbarumque succis faciant medelarum miracula. Hoc loco legitur apud Gell. Et incantationibus.

Incantatio, nis: Cantio, seu cantilena. חָטַב *amudá*. GALL. Chançon. ITAL. Canzone. GERM. Ein gesang. HISP. Cancion. ANGL. A singe. ¶ Gell. lib. 4. cap. 13. docet plurimis hominum morbis medicinam fuisse incentiones tibiarum. ¶ Incentio, incantamentum, quod vocis modulatione fiebat. Gell. lib. 16. cap. 11. Ut serpentum virulentorum domitores sint, & incentionibus, herbarumque succis faciant medelarum miracula. Hoc loco legitur apud Gell. Et incantationibus.

Incantatio, nis: Cantio, seu cantilena. חָטַב *amudá*. GALL. Chançon. ITAL. Canzone. GERM. Ein gesang. HISP. Cancion. ANGL. A singe. ¶ Gell. lib. 4. cap. 13. docet plurimis hominum morbis medicinam fuisse incentiones tibiarum. ¶ Incentio, incantamentum, quod vocis modulatione fiebat. Gell. lib. 16. cap. 11. Ut serpentum virulentorum domitores sint, & incentionibus, herbarumque succis faciant medelarum miracula. Hoc loco legitur apud Gell. Et incantationibus.

Incentivus, a, um: ἐπιθάλαιος: ut, Tibia incentiva, apud Varronem, quæ à dextra tant, sicut Succentiva, quæ ad sinistram succinit, lib. 1. de re rust. cap. 2. Et ut dextra tibia alia, quàm sinistra, ita ut tamen sit quodammodo conjuncta: quod est altera ejusdem carminis modorum incentiva, altera succentiva. Accipitur etiam incentivum pro incitativo, sive irritativo, propterea quod milites incentione tubarum ad bellum solent incitari, πνευξουλιγγόν. Plin. in Paneg. Non tubæ solùm, sed etiam Spartanæ tibie incentivum aliquid feruntur habuisse.

Incipello, & Incipisso. Plaut. Capt. sc. 1. a. 2. Sed brevem orationem incipelle. Idem Milit. sc. 2. a. 2. Magnam rem incipissis: Et sic hanc rationem incipissam. Idem Capt. sc. 3. a. 3. Nugis ineptiasque incipisso. Ibid. sc. 1. a. 4. Incipisset facere cum tantis minis.

Incipio, is: ex in, & capio: Inchoo, initium capio, ordior, exordior. ἤχη hechel. ἀρχή, ἀρχή. GALL. Commencer. ITAL. Cominciare, incominciare. GERM. Ansehen/ansheben. HISP. Començar. ANGL. To beginne. Terent. in Adelp. Perii hercle: hæc spe illi hoc incipiente. Terent. Menach. sc. 4. a. 2. Tantum operis incepi. Idem Capt. sc. 5. a. 3. Ne quicquam tale facinus incipere audeat. Idem Aul. sc. 4. a. 3. Facinus audax incipit qui cepit habere negotium pauper cum divite. Idem Asin. sc. 1. a. 1. Quid cesso ire ad forum quod inceperam. Ovid. 6. Fast.

Incipite, ait (Jupiter sup.) Marti, protinus ille refert, (formula est.) Conjugitur autem hoc verbum cum verbo infinito: ut, Incipio timere Deum: Tu incipis esse probus: Illum incipit tædere laboris. Potest tamen esse sine infinito. Plaut. in Capt. sc. 3. a. 5. Quandiu id factum est? s. t. hic annus incipit vigesimus: Bellum incipitur. Sallust. Jugurth. 111.

Inceptivus, ἀρχικός, principialis, ut inceptiva litera. Diomedes Grammatices lib. 1.

Incipiat, illudat, includit. Gloss. Isid. ἀρχή, ἀρχή.

Incitegro, integro: ut reciprocus, pro reprocus, Concipilo, pro compilò, antiq.]]

Inceptus, a, um: Tibull. lib. 4. Inceptus de te subtexam carmina chartis.

Ovid. 13. Metam. Rex jubet incepti curam dimittere belli. Idem Plaut. Capt. sc. 1. a. 2. Tanta inceptares, &c. Inceptum, i: Institutum, principium. ἤχη techilláh. ἀρχή. GALL. Commencement, principe. ITAL. Cominciamento, principio. GERM. Ein anfang/ farnemmung. HISP. Comienço. ANGL. A beginning, an enterprise. Cic. in Catil. Cujus ego si non modò factum, sed inceptum illum conatumve contra patriam deprehendero. Ovid. 13. Metamorph.

Arguit incepto serum accessisse labori. Tibull. lib. 4. Nulla nec incepto perlabitur unda liquore.

Liv. lib. 6. dec. 4. & ubique.

Inceptor, is: Auctor. ἤχη mechél. ἔξαρχος, ἐπιβαλλόμενος. GALL. Entrepreneur, celui qui commence ou entreprend quelque chose. ITAL. Chi comincia a vero chi ha cominciato qualche cosa. GERM. Ein anfangen/ansheben. HISP. El que comença alguna cosa. ANGL. A beginner. Terent. in Eunuch. O Parmeno, o mearum voluptatum omnium inventor, inceptor, perfector.

Inceptio, nis: ἤχη techilláh. ἀρχή, ἀρχή. GALL. Commencement. ITAL. Cominciamento, GERM. Anführung/oder anfang. HISP. Comienço. ANGL. A beginning, a devising. Terent. in Andr. Nam inceptio est attentium, non amantium.

Incepto, as: frequentativum. ἤχη mechél. ἐπιβάλλω. GALL. Commencer. ITAL. Incominciare. GERM. Embßig anfangen. HISP. Començar. ANGL. To beginne, to go about. Plaut. in Amph. Quasque inceptistis res, quasque inceptabitis. Terent. in Heaut. Vah, video quod inceptet facinus. Gell. lib. 1. cap. 11. Tibicines inter exercitum positi caedere inceptabant. Plaut. Cury. sc. 2. a. 1. Magna inceptas, si id expectas quod nusquam est. Idem Menach. sc. 5. a. 5. Homo inceptat insanire (suprà occæptat.) Idem Cury. sc. 1. a. 1. Inceptas facinus facere.

Incisè, incisum, Incisio, Incisum, Incisura, vide Incido.

Inciat, a: Paupettas. ἤχη machsór. ἤχη dalláh. ἀρχή. GALL. Pauvreté. ITAL. Povertà. GERM. Armut. HISP. Pòbreza. ANGL. Poverty. Plaut. Trinum. Hic cujus est? ut ad incitas redactus. Idem in Pannulo, Tace modò: Profectò ad incitas lenonem rediger, si has abduxerit.

Inciég, pro machinula, in qua amphora vini constituebatur, unde subinde vina in convivio subministrarent. Fest.

Incito, as: ab in, & cito, quod est frequentativum à verbo Cico. ἤχη hesith, ἤχη gheráh, ἤχη bibél. ἀρχή, ἀρχή. GALL. Inciter, provoquer. ITAL. Incitare, provocare. GERM. Bewegen/ anreitzen/ antreiben. HISP. Incitar, mover. ANGL. To stirre up, to provoke and encourage. Unde & pro irritare, & provocare sumitur. Cæf. 3. bell. Gall. Sed multa tamen Cæsarem ad bellum incitabant. Plin. lib. 20. cap. 7. Nec ulla res majorem civis aviditatem incitat, inhiéctque eandem. Treb. ad Cic. lib. 12. Ep. Ne putes in Asia feriatum illum ab his studiis, in qua tua cohortatione incitatur, futurum. Cæf. lib. 2. de bell. civil. Dux naves sese in unum incitaverant. Item, Incitari in somno, pro agitari. Sueton. in Calig. cap. 50.

Inciatús, particip. Commotus, perturbatus. ἤχη nibhál. ἀρχή, ἀρχή. GALL. Incité, émeu, provoqué. ITAL. Incitato, smosso. GERM. Bewegt/angereizt. HISP. Incitato, movido. ANGL. Stirred, moved an encouraged. Cic. 1. Offic. Itacundia incitatus populus. Idem lib. 4. Acad. Et tamen isti physici rarò admodum, incitatum prærent aliquo loco, exclamant, quasi mente incitadi. Incitatum pro vehementi, nomen ex participio. Cic. in Bruto, Nihil grande, nihil incitatum, nihil ornatum. Idem in somn. Scip. Hic verò tantus est totius mundi incitissima conversio sonitus, ut cum aures hominum capere non possint.

Incitatus, nomen equi est, cui magni honores habiti, & dona pretiosa facta. Suet. in Calig. cap. 55. Incitato equo (cujus causa pridie Circæ Calpini Pars I,

centes, ne inquietaretur, vicinæ silentium per milites indicere solent, præter equile marmoreum, & præsepe eburcum, præterque purpurea tegumenta ac monile è gemmis, domum etiam & familiam & supellectilem dedit, quo lautius (Caligula) ei destinasse. Id ipsum vir non vulgariter eruditus, Isaac Casaub. ex Dione confirmat in suis Animadvers. in Sueton. Nec novum id videri debet, cum Alexander Magnus conditum à se oppidum, Bucephalon appellaverit, ob equi sui Bucephali honores: de quo vide Gell. cap. 2. lib. 5.

Incitatio, nis: instigatio, commotio. ἤχη behaláh. ἀρχή, ἀρχή. GALL. Roideur, vifesse, instigation, provocation. ITAL. Incitamento. GERM. Bewegung/ anreizung. HISP. Incitamento. ANGL. A stirring, moving or provoking. Cic. 2. de Orat. Languentis populi incitatio, & effrenati moderatio. Idem 1. de Orat. Sic evolavit oratio, ut ejus vim atque incitationem aspexerim, vestigia ingreßsumque vix viderim.

Incitãtè, adverbium. ἤχη ὀρμητικὸς, ἀρχή, ἀρχή. GALL. De grande roideur, vifement. ITAL. Incitamento. GERM. Streng. HISP. Incitadamente. ANGL. Swiftly, with à vehemencie and quickness. Cic. 2. ad Attic. Quas Numestio literas dedi, sic te his evocabam, ut nihil acrius, neque incitatus fieri posset.

Incitãbulum, i: Incitamentum, i. ἤχη behaláh. ἀρχή, ἀρχή. GALL. Incitement, éguillon. ITAL. & HISP. Incitamento. GERM. Anreizung/trieb. ANGL. A stirring up or moving an encouragement. Gell. lib. 15. cap. 2. Fomite esse quendam dicens, & incitabulum ingenii virtutisque. Cic. pro Archia, Hoc maximum & periculorum incitamentum est, & laborum.

Incitús, verbale: Incitatio. ἤχη behaláh. ἀρχή, ἀρχή. Plin. lib. 2. cap. 45. Qui sine assiduo mundi incitu, & contratio siderum occurssu nascuntur, sive hic est ille generabilis rerum naturæ spiritus, &c.

Incitus, compositum ex in, & citus, idem quod velox & celer. ἤχη mahir. ἀρχή, ἀρχή. GALL. Leger, émeu. ITAL. Veloce, scosso. GERM. Schnell/ durch anreizung. HISP. Incitado, ligero. ANGL. Swift speedie and quicke. Cic. de nat. deor. Sicuti inciti atque alactes rostris perfremunt Delphini. Ex Accio. Lucret. lib. 6. ——— validi vis incita venti.

Incitega, machinula, in qua constituebatur in convivio amphora, de qua subinde deferrentur vina. Ubi Scaliger monet, incitegam dici ab incubendo: quia, inquit, veteres incitegere, pro integere dicebant, ut reciprocum, pro reprocum. Reciperare, pro reparare: concipilare, pro compilare.

Incivilia verba appellat Gell. petulantiora, nihil prorsus habentia civilis modestiæ, ἀρχή. Incivilis pro sævo & crudeli, vide Civilis.

INCLAMO, as: Est clamore objurgare. ἤχη zahák, ἤχη kará. ἤχη λαίη. GALL. Crier, appellar à haute voix. ITAL. Riprendere gridando, sgridare. GERM. Beschreyen/ mit schreyen ein beschelten. HISP. Reprender con grito, dar grandes voces. ANGL. To cry out. Plaut. Asin. sc. 3. a. 3. Nimis ægrè risum continui, ubi hospitem inclamavit, quæ se absente mihi fidem habere noluisse. Idem in Stich. Tuos inclama, tui delinquent. Inclamare nomen. Quint. Ovid. 3. Fast. Inclamãtque suos, auxiliũmque vocat.

Inclamare magnum, pro exclamare. Gell. cap. 9. lib. 5. Idem Plaut. Amph. sc. 1. a. 5. Ibi me inclamat Alcmena (i. vocat.) Aliquando accipitur pro intro vocare. Ovid. lit. 2. Fastorum, Fit sonus, inclamat comites, & lumina poscit.

Valer. Max. lib. 1. Perterritus deinde tum tetto visu & nomine horrendo, servos inclamavit, aut excitatus est, si quom talis habitus, aut intrantem cubiculum, aut exeuntem vidissent. Inclamare contra aliquem, idem quod inclamare aliquem Plauto, id est, objurgare & increpare.

Inclamatus, in judicio vocatus. Cod. 11. antiq.]]

Inclãmto, as, are: frequentativum. ἤχη ὀρμητικὸς. GALL. Souvent appeller, ou crier. ITAL. Chiamar spesso. GERM. Oft beschreyen. HISP. Llamar muchas vezes. ANGL. To cry out often. Plaut. Epid. Etiam inclamitor quasi servus.

INCLAREO, es, vel Inclaresco, is, inclarui: Clarus fio, innotesco. ἤχη nodhab. ἤχη ἰαφύροισα, ἤχη ἀφνιζοισα. GALL. Devenir clair, venir en reputation. ITAL. Divenir chiaro, famoso. GERM. Entlicht werden/berũmpf/ oder benampt werden. HISP. Aclararse, hazerse claro y manifeste. ANGL. To be famous and known abroad. Plin. lib. 35. cap. 11. Inclaruit maximè discipulo Nicca Athenicasi, qui diligentissimè mulieres pinxit.

INCLÉMENS, tis: Durus & asper, & clemens. ἤχη achzar. ἀρχή, ἀρχή. GALL. Sans clemence, rigoureux, impitoyable. ITAL. Duro, aspro. GERM. Unmilttrauch/ vnbarhertzig. HISP. No misericordioso, aspero. ANGL. Mercyleffe, rigorous. Liv. 8. ab urbe, Extrema concio, & circa Fabium globus incerebant inclementem Dictatorem.

Inclémẽntis glabus: Crudelissimus. Macroben. Diatorem. lib. 1. cap. 10. Dionysius aulæ Siculæ inclementissimus incubator.

Inclémẽnter: Durè, asperè. ἤχη ἀπρωϊς, ἀρχή, ἀρχή. GALL. Rigouusement, sans clemence. ITAL. Duramente, aspramente. GERM. Unmiltiglich/ mit rauhe vnd strenge. HISP. No misericordiosamente. ANGL. Rigoroussi. Plaut. in Amph. Itetum hic jam in me inclementer dicit, atque id sine malo. Liv. lib. 3. Quæso, inquit, Appi, primùm ignosce patrio dolori, si quid inclementius in te sum invecus. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1. Cur inclementer dicit lepidis literis.

Inclémẽntiã, x: Duritas. ἤχη ἄχρηϊσθ, ἤχη keschi, ἀρχή, ἀρχή. GALL. Rigueur, rudesse. ITAL. Asprezza, durezza. GERM. Unmiltigkeit/ rauhe. HISP. Aquella no misericordia, durezza. ANGL. Rigour, unmercifullness. Virg. 2. Eneid. ——— verum inclementia divum Has evertit opes.

INCILINO, as: Instecto, accedo, appropinquo, admoveo. ἤχη hittáh, ἤχη keráb, ἤχη hikerib. ἤχη ἀρχή, ἤχη ἀρχή, ἤχη ἀρχή. GALL. Encliner, se baiffer, tourner vers. ITAL. Chinarsi, inchinare. GERM. Biegen/neigen. HISP. Inclinar à otro, acostarse, à abaxarse. ANGL. To lean or bend to ating. Juven. Satyr. 9. & 10. ——— atque etiam inclinare maritos.

Incolatus, us. Ἰνκόλατος. moschab. εὐκίτης. GALL. Habitation. ITAL. Habitatione di forestieri. GERM. Ein einwohning eines fremden orths. HISP. Aquella morada en lugar de estrangeros. ANGL. Dwelling in a place. Ipsa habitatio in aliena patria, seu tempus quo quis in loco habitat, ita ut inde discessurus sit. Modest. l. 34. D. ad municip. Incola jam muneribus publicis destinatus, nisi perfecto munere, incolatui renuntiare non potest. Ex Hotom.

Incolorate, adverb. Sine colore, & praeceptu. Ulpian. in l. minor 18. in princ. D. de Minorib. lib. 4. tit. 4. Severus & Antoninus non audierunt incolorate restitui desiderantem.

Incultus, a, um: A cultus participio compositum: idem est quod non cultus: proprieque dicitur de agris, quorum cultura deseritur. Ἰνκόλτος. GALL. Qui n'est point labouré, cultivé, ou agencé, qui est negligé, ou abandonné. ITAL. Rozzo, incolto. GERM. Ungehaben/nicht in ehren gehalten. HISP. Cosa no labrada, ni polida. ANGL. Untilled, unhusbanded, rude, clubbish. Liv. 2. ab Vrbe, Caritas primum annonae ex incultis per secessionem plebis agris. Cic. 1. de natura deor. Terrae regio inhabitabilis & inculta. Per translationem accipitur pro inornato, neglecto, horrido, ineleganti, & illaborato. Ἰνκόλτος. GALL. Grossier, lourd, negligé, mal propre. Cic. de clar. Orat. Vir ut vita, sic oratione durus, incultus, horridus. Et paulo post, Cotta alia quidem inculta via & horrida ad eandem laudem pervenerat. Item Plaut. Asin. se. 2. a. 5. Fundum alienum arat, incultum familiarem deserit (id est, uxorem suam.)

Incultus, adverb. Asperè, horridè, inornatè. Ἰνκόλτος. GALL. Sans ornement ou elegance, grossierement, lourdement. ITAL. Rozzamente, inornatamente. GERM. Unzierlich/onartlich. HISP. No labradamente, ni polidamente. ANGL. Rudely, clubbishly. Cic. de clar. Orat. Et dicere non inculte solebat, & erat cum litteris Latinis, tum etiam Graecis, ut illis temporibus satis eruditus. Idem pro Quintio, Vixit enim semper inculte atque horridè: natura tristi atque recondita fuit. Idem in Oratore, Inculte & horridè dicere.

Incultus, us, ui, substantivum: contrarium cultui. Liv. lib. 2. dec. 5. Suos honores partim defectos per incultum ac negligentiam, partim hostiliter sublato esse. Seneca autem epist. 5. videtur posuisse pro cultu, ubi ait: Asperum incultum, & negligentiorum barbam, & intonsum caput, & indictum argento odium, & cubile humi positum, & quicquid aliud ambitionem perveria via sequitur, devita. Ibi tamen legitur, asperum cultum.

Incolūmīs, e: Firmus, sanus, salvus. Dicitur veluti qui in columine, seu columna stat, & tutus est: vel ut columini insistens. Ἰνκόλμης. GALL. Sain & sauve. ITAL. Sano & salvo. GERM. Gesund und frisch. HISP. Entero, sano, y rezio. ANGL. whole safe and sound. Terent. in Andr. Posthac incolumem, fat scio, fore me, nunc si devito hoc malum, Cic. 4. de finib. Ut se & saluum in suo genere, incolumemque vellent. Idem pro Rosc. Amer. Quibus incolumibus, & domi dignitas, & foris autoritas retineretur. Aedes incolumes, pro integris, & non ruinosis, apud Ulpianum l. qui bona fide, §. quum inter, D. de damn. infect. Horat. 1. Sermon. Satyr. 4.

vitam famamque tueri

Incolumem possim, &c.

Cæsar lib. 3. de bell. civ. Incolumem aquilam refert. Incolumis (id est, nondum exul.) Ovid. Eleg. 4. lib. 4. Trist. Incolumiores. Gell. cap. 2. lib. 17. Deteriores sunt incolumiores.

Incolūmītās, atis, est, ut Cic. de Invent. 2. inquit, salutis tuta atque integra conservatio. Ἰνκόλμια, ἀσφάλεια. GALL. Santé entiere, & parfaite. ITAL. Sanità, salute. GERM. Gesundheit/wolstand. HISP. Sanidad y entereza. ANGL. Perfite thealth and fastie. Idem Trebatio, fam. 6. Si qui mihi erit aditus de tuis fortunis, id est, de tua incolumitate, in qua sunt omnia agenda, &c. agam per me ipse, & moliar. Idem 5. de fin. In quibus numerant incolumitatem, conservacionemque omnium partium. Suet. in Aug. cap. 51. Venia & incolumitate donatos principem etiam in civitate locum tenere passus est.

Incomēs, itis: Festo authore, dicitur sine comite, antiquum est. Nunc dicimus incomitatus.

Incomitatus, a, um: Non comitatus, comitibus destitutus. Ἰνκόμιτος. GALL. Qui n'est point accompagné. ITAL. Scompagnato, non accompagnato. GERM. Unbesetzt. HISP. Non acompañado. ANGL. Being without company, alone. Cic. de Orat. Cujus artem quum indotatam esse atque incomitam videres, verborum eam dote locupletasti, & ornasti. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Ne tunc fugiens incomitatus eat. sup. calculus. Et 4. Fast.

Quid facis in solis incomitata locis.

Incomītus, incomptus, incultus, agrestis ac ferus. Macrobius Saturn. lib. 1. cap. 7. Ab incomi & tenebrosa vita, quasi ad lucem & bonarum artium scientiam editi sumus.

Incomītio, as, are: Est, inquit Festus, tale commissum facio, propter quod necesse sit, in comitium, hoc est, in conventum venire. Plaut. in Cure. se. 1. a. 3. Adolescens quæso ne me incomities. Lycop. Licetne inforare, si incomitari non licet?

Incommēdatūs, adjectivum: Non commendatus. Ἰνκόμιτος. GALL. Qui n'est point recommandé. ITAL. Non raccomandato. GERM. Unbesohlen. HISP. No encomendado. ANGL. Not recommended. Ovid. 11. Metam.

Nil illis vetitum est, incommēdatūque tellus. (non commendata, non cara.)

Incommiscibile, quod non commiscetur. Tertull.

Incommobilitas, dicta Græcè ἀναγλυσις. Apul. de Philosoph. mor. Quum quis scilicet non commovetur re adversa.

Incommōdum, i: Damnum, detrimentum. Ἰνκόμωδον. GALL. Dommage, nuisance, ennuy, déplaisir, fâcherie. ITAL. Danno, incommodità. GERM. Ein schad/nachtheit. HISP. Daño, d no provecho. ANGL. Damage, hurt, losse. Plaut. Amph. Ira cuique comparatum est in ætate hominum, ita diis placitum, voluptati ut mærorum comes consequatur, quum incommodi plus malique illic adlit, boni si quid obrigit. Idem Most. se. 1. a. 2. Neque quidquam no-

bis patiant ex se incommodi. Idem Capt. se. 2. a. 1. Cum ejus incommodum agrè ferat (i. captivitate.) Cic. 1. de fin. Itaque non ob ea solum incommoda, quæ eveniunt improbis, fugiendam improbitatem putamus. Incommoda ferre, pro incommodare. Cic. ad Quint. Frat. Dicebat scriptura in ea Epistola, quam tuam esse dicebat, te aut quasi amicis tuis gratias acturum, aut quasi inimicis incommoda laturum.

Incommōdus, a, um: quod damnum adfert, vel molestum est. Ἰνκόμωδος. GALL. Incommodé, mal propre, ennuyé, fascheux, dommageable, nuisant. ITAL. Incommodo, molesto, dannoso. GERM. Nachtheilig/schädlig/ubetlügen. HISP. No provecho, dañoso. ANGL. That causeth damage or losse. Ter. in Hecyr. Ain' tu tibi hoc incommodum evenisse iter? Et paulo post: Non hercle verbis dici potest tantum, quam re ipsa navigare incommodum est. Cic. 5. Verr. Non potest reprehendi illa æstimatio, quæ aratori non modo incommoda non est, sed etiam grata est. Incommoda uxor, & importuna. Plaut. Asin. se. 1. a. 1. Item, Incommodus homo. Liv. lib. 6. dec. 4.

Incommōdificus, a, um. Plaut. Capt. se. 1. a. 1. Parasiti venatici sumus. Et paulo post, Odiosique, & multum incommodifici (i. odiosi, & multum incommodi, molestia ac detrimenti dantes.)

Incommōditās, atis: Damnum, molestia. Ἰνκόμωδία. GALL. Incommodité, fâcherie, ennuy, nuisance. ITAL. Incommodità, danno. GERM. Ein schad oder nachtheit/ubetlegenheit/onkommliche feit. HISP. Daño, no provecho. ANGL. Displeasure, incommoditie, damage. Ter. in Andr. Nempe incommoditas denique huc omnis redit, si eveniat (quod dii prohibeant) discessio. Liv. 10. ab Vrbe, Romæ cum desiderio viri, tum incommoditate temporis tristis nuntius fuit, ut, &c. Plaut. Aulul. se. 5. a. 3. Hæ sunt magnis dotibus incommoditates. Gell. cap. 8. lib. 6. Alia quædam incommoditas consequuta est.

Incommōdè: Molestè, intempestivè, cum incommodo, seu detrimento. Ἰνκόμωδῶς. GALL. Incommodément, mal à propos, mal à point. ITAL. Incommodamente, disconciamente. GERM. Ungezieltlich/onkommlich/schädlich. HISP. No provechosamente, dañosamente. ANGL. Unhandsomely, disprofitably. Terent. in Hecyr. Sed continuo vultum earum sensu immutari omnium, qui tam incommodè illi fors obtulerat adventum meum. Cic. de Amicitia. Quamobrem cum illo quidem (ut supra dixi) actum optimè est, mecum autem incommodè. Incommodissime navigare. Cic. ad Attic. lib. 5.

Incommōdo, as: Noceo, damnum infero, obsum. Ἰνκόμωδος. GALL. Incommoder, faire ou porter dommage, nuire. ITAL. Incommodare, nuocere. GERM. Schaden thun/nachtheit bringen. HISP. Dañar, d no aprovechar. ANGL. To damage, to hinder, to disprofite. Cic. pro Quintio, Ut quum ipsi nihil alteri scientes incommodarint, nihil ipsis jure incommodi capere possit. Terent. in Andria, Quem ego credo manibus pedibusque omnixè omnia facturum, magis id adeo, mihi ut incommodet, quam ut obsequatur gnato. Passivum Incommodor. Gell. cap. 17. lib. 7. Is dicitur obnoxius, cui quid ab eo, cui esse obnoxius dicitur, incommodari & noceri potest ei, qui habeat aliquem noxæ, id est, culpæ suæ conscium.

Incommōdātio, nis: Incommoditas. Ἰνκόμωδία. GALL. Dommage, nuisance, ennuy, dé-laisir, fâcherie. ITAL. Incommodità, danno. GERM. Schad/nachtheit/ongemach. HISP. Daño, no provecho. ANGL. Damage, disprofiting. Cic. ad Attic. lib. 1. Atque in ista incommoatione alienati illius animi & offensi, illud inest tamen commodi.

Incommūnè: In Republicam æqualiter omnibus. Ἰνκόμωδῶς. GALL. Communément, également. ITAL. Comunemente. GERM. In die gemein hinein. HISP. Igualmente, comunmente. ANGL. In common or equal to all. Terent. in And. Id te oro, incommune ut consulas. Pro eodem etiam dicimus, In medium consulere.

Incommunicabilis. Sap. 14. 21. ἀκωμωχτος.

Incompāctum: Disjunctum, malè compositum. Ἰνκόμωκτον. GALL. Disjoint. ITAL. Digiunto, mal composto. GERM. Unzusammen gebunden/oder gepactt. HISP. Deshecho. ANGL. Not schell sett together.

Incompārābilis, e: Cui nihil potest comparari, seu adæquari. Ἰνκόμωκτος. GALL. Incomparable, qui n'a point son pareil. ITAL. Incomparabile. GERM. Nit zu vergleichen/defgleichen man nit findt. HISP. Cosa que no se puede comparar. ANGL. Incomparable, without an headpeare. Plin. lib. 7. cap. 25. Illa fuit vera & incomparabilis invicti animi sublimitas, id est, cui comparari alia non potest. Quint. lib. 1. cap. 2. Sed præter alicui, vel gratia, vel amicitia, vel pecunia, ut doctissimum atque comparabilem magistrum domi habeat.

Incomperendūno, as, dilato. Gloss. A. L.

Incompērtus, a, um: Incognitus, ignotus, & de quo nullam certitudinem habemus. Ἰνκόμωκτος. GALL. Dequoy on ne scait rien au vray, inconnu. ITAL. Incognito, non trovato. GERM. Unersaren/vers fundigt. HISP. Desconocido, no hallado. ANGL. Unknown, uncertain. Plin. lib. 34. cap. 13. Origo atque natura ejus incomperata est mihi. Liv. 8. bell. Pun. Id utrum purum ex intervallo sit conspectum, an dolus aliquis suspectus fuerit, incomperatum est. Plin. lib. 12. cap. 8. Qualis sit ea, incomperatum habeo.

Incompos, impotens. Pap.

Incompōsītūs, a, um: Incomptus, inornatus, inelegans. Ἰνκόμωκτος. GALL. Qui est sans ordre, mal agencé, mis en desarroy. ITAL. Non ornato, non polito. GERM. Ungeziert/ungezeitigt. HISP. No bien compuesto. ANGL. Disordered, without fashion or array. ut, Incomposita oratio. Liv. 4. ab Vrbe, Tempanii oratio incomposita fuisse dicitur, ceterum militatitè gravis, moribus incompositis. Quintilian. lib. 4. cap. 5. Motus incompositos dare. Virg. 1. Georg.

Incompōsītè, adverb. Inelegantè, inordinatè, confusè. Ἰνκόμωκτως. GALL. Sans ordre. ITAL. Senza ordine. GERM. Unzierlich/

vnordenlich. HISP. Sin orden. ANGL. Disorderly, without array. Liv. 5. bell. Punie. Et in hostem negligentem & incompotite venientem incurunt.

INCŌMPRĒHENSĪVS: Non comprehensus. ἄσύντακτος, ἀσύντακτος. GALL. Incomprehensible, qui n'est point compris. ITAL. Non compreso. GERM. Unbegriffen. HISP. No comprehendido. ANGL. Uncomprehensible that is not comprehended. Lactant. lib. 3. Intellexit nullo humano studio posse ad sapientiam perveniri, & ideo non oportet comprehensam atque imperfectam rei perfectam nomen imponi.

INCŌMPRĒHENSĪBĪLIS, e, quod comprehendi non potest. ἄκατάληπτος. GALL. Incomprehensible, qu'on ne peut comprendre ou tenir. ITAL. Incomprendibile, che non si può comprendere. GERM. Unbegreiflich. HISP. Lo que no se puede comprender. ANGL. That may not be comprehended. Natura incomprehensibilis, ut lubricus, ita eludit. Incomprehensibilis arenae parvitas. Colum. lib. 10. in Proem.

INCŌMPŪS: Inornatus, incompotitus. ἄκοσμος, ἀκοσμος. GALL. Qui n'est point orné, mal agencé. ITAL. Non ornato, non accencio. GERM. Ungeziert, ungeschmückt. HISP. No ornado ni polido. ANGL. Not decked or trimmed clubish. Cic. ad Attic. lib. 2. Quamquam tua illa (legi enim libenter) horridula mihi atque incompta visa sunt. Idem in Orat. Si hæc subtilis oratio etiam incompta delectat. Capilli incompti, Caput incomptum, apud Horatium.

INCŌNCESSŪS, a, um: Non concessus, illicitus, negatus, prohibitus. ἀπαγορευτός. GALL. Qui n'est point permis, illicite. ITAL. Prohibito, non concesso. GERM. Nicht zu gelassen, ungewilligt. HISP. Illicito, no concedido. ANGL. That is not permitted, not granted. Quint. lib. 10. cap. 2. Quum totum exprimere, quum elegeris, penè sit homini inconcessum. Virg. 1. Aeneid. Pergama quum peteret, inconcessosque hymenaios. Ovid. 3. Amor. Eleg. 4. Indignè licet, iuvat inconcessa voluptas.

INCŌNCESSUM semen, nuptiæ illicitæ. Gloss. Isid. INCŌNCĪLĪO, as, are: Turbo, dispergo. ἄσυντακτος, ἄσυντακτος. GALL. Mettre en discorde, troubler. ITAL. Disturbare. GERM. Dineins machen, zerstreuen. HISP. Desbaratar. ANGL. To put out of order, to cause discorde. Plaut. in Bacchid. Ipse quod in se fuit, accuratum habuit quod posset mali facere in me, inconciliare copias omnes meas. Accipitur etiam inconciliare, pro irritare & inimicum facere. Plaut. in Trin. Inconciliastin' eum qui mandatus est tibi: illum, qui mandavit eum, exturbasti ex ædibus.

INCŌNCĪLĪTĒ, adv. Perperam, inconsultè. ἄσυντακτος. GALL. En mettant haine & discorde. ITAL. Senza concordia. GERM. Unratsame lich/auff zwoytrachtige weis. HISP. Sin concordia. ANGL. By causing discorde. Plaut. in Mos. Ne inconciliatè quid nos porro postulet. INCŌNCĪNNŪS, a, um: Inelegans, inornatus, absurdus, incompotitus. ἀκόσμος, ἀκόσμος, ἀκόσμος. GALL. Mal agencé & façonné, qui n'a point de grace. ITAL. Mal composto, disconcio. GERM. Unzierlich, ungerichtet, nie wol zusammen gericht. HISP. Defataviado. ANGL. Unpleasant, without grace. Gell. lib. 16. cap. 5. Ea fermè omnia inconcinna atque absurda visa sunt. Cic. 2. de Orat. Nam qui aut tempus quid postulet non videt, aut plura loquitur, aut se ostentat, aut eorum quibuscum est, vel dignitatis, vel commodi rationem non habet, aut denique in aliquo genere aut inconcinuus, aut multus est, is ineptus dicitur. Horat. 1. epist. 19. Asperitas agrestis, & inconcinna, gravisque.

INCŌNCĪNNĪTĀS, atis. Suet. in August. cap. 60. vitatis sententiarum ineptiis, atque inconcinuate, & reconditorum verborum foetoribus. INCŌNCĪNNĪTĒR, adverb. inornatè, incomptè, impolitè. ἀκόσμως, ἀκόσμως. GALL. Mal proprement. ITAL. Senza gratia, disconciamente. GERM. Unzierlich/vnordenlich. HISP. Defataviado. ANGL. Rudelie, without grace. Gell. lib. 10. cap. 17. Veritque in eam temquam tum agebat, non inconcinnter.

INCŌNCŪSŪS, qui non concutitur. ἄσύντακτος, ἀσύντακτος, ἀσύντακτος. GALL. Non ébranlé. ITAL. Che non si muove. GERM. Unerschüttert, unbewegt. HISP. No sacudido, ni movido. ANGL. That is not jogged or shaken. Lact. lib. de Ira Dei. Pronus est lapsus, & facilis ad ruinam, nisi pedes inconcussa stabilitate figantur. Stat. 5. Syl. Florebant hilares, inconcussique penates. Tac. Sed fratres egregiè concordēs, & proximorum certaminibus inconcussi.

INCŌNDĪTŪS, a, um: Ex in, & conditus, quod à condo fit, idem est quod inordinatus, incompotitus. ἄσύντακτος, ἀσύντακτος, ἀσύντακτος. GALL. Mal composé & basti, sans mesure, sans ordre. ITAL. Disordinato, mal composto. GERM. Ungeordnet, ungeordnet. HISP. No bien compuesto. ANGL. That is out of order or fashion. Liv. lib. 4. decad. 1. Lógè maximum triumphis spectaculum fuit. Cossus spolia opima Regis interfecti gerens, in eum milites carmina incondita, æquantes cum Romulo, canere. Idem Liv. lib. 6. dec. 4. Incondita turba. Eius simplex protulit Plaut. in Amphitr. Magis jam saxo dices postquam in cunis conditus est. Salust. in In-gurth. At illi quibus vires aderant, ruere cuncti ad portas, incondita tenere. Virg. 2. Eclog. ubi hac incondita solus Montibus & sylvis studio jactabat inani.

INCŌNDĪTĒ, adverbium: Incompotitè, inordinatè. ἄσυντακτος. GALL. Sans ordre, sans mesure, mal proprement. ITAL. Disordinatamente. GERM. Ungeordnetlich/vngeschaffenlich. HISP. No compuesto. ANGL. Out of order or fashion. Cic. 3. Offic. Dicam, ut potero, incondite fortasse, sed tamen ut res possit intelligi. INCŌNDĪTŪS, à verbo condio. Non conditus, insipidus. ἀσύντακτος. INCŌNCESSŪS: Non confessus. ἄσύντακτος, ἀσύντακτος, ἀσύντακτος. GALL. Qui n'a point confessé la vérité. ITAL. Che non ha confessato la verità. GERM. Der nie bekende hatt. HISP. El que no ha confesado la verdad. ANGL. That hath no confesseth. Ovid. 2. Metam. Servandum dederat, sed enim inconfessa quid esset.

INCŌNFŪSĪBĪLIS, qui non confunditur. INCŌNFŪSŪS, adjectivum. Senec. de Ira, lib. 1. Officia sua vit bonus exequitur inconfusus, intrepidus, & sic viro bono digna facit. INCŌNGĒLĀBĪLĒ, quod non potest congelari. ἄσύντακτος, ἀσύντακτος. GALL. Qui ne se peut glacer. ITAL. Che non si può congelare. GERM. Ungefrierlich. HISP. Cos que no se puede congelar. ANGL. That cannot congeall or freeze. Gell. cap. 8. lib. 17. Cur fluviorum & fontium aquæ gelu durentur, mare omne incongelabile sit.

INCŌNGRŪVĒNS, tis: Inconveniēns, ineptus. ἄσύντακτος, ἀσύντακτος. GALL. Qui ne convient & n'accorde point, disconvenant. ITAL. Disconvenevole. GERM. Unreimend/das sich nicht sügt noch reimt. HISP. No conveniente. ANGL. That agreeth not. Plin. in Epist. Nam quibus sententia Capionis placuit, sententiam Macri ut rigidam, duramque reprehendunt: quibus Macri, illam alteram dissolutam, atque etiam incongruentem vocant. Gellius lib. 2. cap. 5. Est enim plerumque & sibi & nobis incongruens. INCŌNGRŪVS, non congruus. Apul. INCŌNNĪVĒNS, omni gen. Quod palpebras non motat, à verbo conniveo, quod significat oculorum tegumenta commoveo. ἄσύντακτος, ἀσύντακτος. GALL. Qui ne cligne point les yeux. ITAL. Che non muove le palpebre de l'occhi. GERM. Unblinzend. HISP. Que no mueve las pestañas del ojo. ANGL. That winckleth not with the eyes. Gell. lib. 2. cap. 1. Stare solitus Socrates dicitur pertinaci statu perditus, atque pernox, à summo lucis ortu, ad Solem alterum orientem inconnivens.

INCŌNSCĪŪS, a, um. X. Consciūs. ἄσύντακτος. GALL. Qui n'en fait rien. ITAL. Chi non sa gli altrui fatti. GERM. Unberouft. HISP. Cosa no sabidora. ANGL. That knoweth no thing. Liv. 1. bell. Pun. Alconsciis Saguntinis, precibus aliquid moturum ratus, quum ad Annibalem noctu transisset. INCŌNSEQUENS, Gell. cap. 1. lib. 14. Inconsequens hoc est. INCŌNSEQUĒNTĪĀ, x: Vitium est orationis, quum aut res, aut verba pretermittuntur, quæ ad superiora subsequi par erat. ἀσύντακτος. Quint. lib. 8. cap. 6. Quæ est inconsequentia rerum foedissima. INCŌNSĪDERĀNTĪĀ: Inconsideratus, vide Inconsiderans. INCŌNSŪLABĪLĪS, qui consolationem non admittit, cujus dolori consolatio nulla mederi potest. ἄσύντακτος, ἀσύντακτος. GALL. Qui ne peut consoler ni reconforter. ITAL. Che non riceve consolazione. GERM. Nicht zu trösten/der sich nicht trösten läßt. HISP. Que no recibe consolacion. ANGL. That can not be comforted. Ovid. 5. Metam. contempraque fontis Iura sui mærens, in solabile vulnus Mente gerit tacita.

INCŌNSTĀNS, tis, com. gen. Levis, mobilis, volubilis. ἄσύντακτος, ἀσύντακτος. GALL. Inconstant, variable, leger, muable. ITAL. Instabile, leggiero, inconstante. GERM. Unbeständig/vnständig. HISP. No constante ni firme. ANGL. Inconstant, unstable. Cic. Plaut. lib. 10. famil. Quum is frigidus sanè & inconstantes recitasset litteras Lepidi. Plin. lib. 19. cap. de Medicina, Mirumque & indignum protinus subit, nullam artium inconstantiorum fuisse, & etiamquam læpius mutari. INCŌNSTĀNTĒR: Leviter, nullaque constantia. ἄσύντακτος, ἀσύντακτος. GALL. Inconstamment, legerement. ITAL. Inconstantemente. GERM. Unbeständiglich. HISP. No constantemente. ANGL. Inconstantlie. Cic. 4. Tusc. Si aut inconstanter, aut incredibiliter dicta sunt. Et alibi, Inconstanter loqui, est Inconstanter & turbidè jactari. INCŌNSTĀNTĪĀ, x: Levitas X Constantia. ἄσύντακτος, ἀσύντακτος. GALL. Inconstance, variété, legereté. ITAL. Leggerezza, inconstanza, instabilità. GERM. Unstäte/vnstandthaffigkeit. HISP. Aquella no constancia, variedad. ANGL. Inconstance, lightness. Cic. ad Atticum lib. 10. Nemo doctus unquam mutationem consilii inconstantiam dixit esse. Tib. lib. 4. Nam seu diversi fremat inconstantia vulgi.

INCŌNSŪETŪS, a, um: Non assuetus. ἄσύντακτος. GALL. Inusité, non accoutumé. ITAL. Non consueto, inusitato. GERM. Ungeohnt. HISP. No acostumbrado. ANGL. Unaccustomed, not wonted. Silius lib. 11. Stupet inconsuetus opimæ Sidonius mensæ miles. INCŌNSŪLTŪS, nomen: Imprudens, temerarius, nullius consilii, qui nullo sano consilio, quæ aggreditur, expedit. ἄσύντακτος, ἀσύντακτος. GALL. Qui ne prend point de conseil, dépourveu de conseil, mal conseillé, imprudent. ITAL. Senza consilio, imprudente. GERM. Unweis/vnbesindt/vnbedacht. HISP. El que es sin consejo. ANGL. Rash, foolish, unadvised. Cic. pro Dejotaro, Homo inconsultus, & temerarius hæc non videbat. Senec. cap. 12. de tranquill. Inconsultus illis vanisque cursus est. Quandoque verò inconsultus participium est, & accipitur pro eo à quo consilium non est petitum. ἀσύντακτος. Varro lib. 1. de re rustica. Etenim inscio atque inconsulto domino, servi sæpe ex agro discedunt. Interdum accipitur pro eo qui incertus est, cuique deest consilium. Virg. 3. Aeneid. Inconsulti abeunt, sedemque odere Sibylla. INCŌNSŪLTŪ meo, dixerunt veteres, pro eo quod est, me inconsulto. ἀσύντακτος, ἀσύντακτος. Plautus in Trinum, sc. 2. Quia rure dum sum ego unos sex dies, me absente atque insciente inconsulto meo Aedes venales hæc inscribit litteris. INCŌNSŪLTĒ: Stultè, temerè, abs re, nulloque consilio. ἄσύντακτος. GALL. Par mégarde, à la volée, sans y penser & en deliberer. ITAL. Pazamente, senza consiglio. GERM. Unrathsamlich/vnweislich/vnbedachtlich. HISP. Sin consejo. ANGL. Rashlie, unadvisedlie. Salust. Inconsultè, ac temerè aliquid dicere, apud Ciceronem lib. 1. de nat. deor. Pro eodem legitur & inconsulto. Rhetor. ad Heren. lib. 1. INCŌNSŪMPTŪS, atis, inia: Ammian. lib. 31. Ut erat inconsummatus & rudis, inter inia contemnebat. INCŌNSŪMPTŪS, a, um: Non consumptus, non exhaustus, ἄσύντακτος. GALL. Qui n'est point consumé ni usé. ITAL. Non consumato. GERM. Unverzehrt/vnverbrochen. HISP. No gastado ò acabado. ANGL. Not wasted or consumed. Ovid. 7. Metam. Inque manu thuris pars inconsumpta reperta est. Idem in Ibin: His inconsumpto viscera pascit aves.

Inconsutillis, e: Non confutillis. { ἄπειρος } GALL. Qui n'est point confu. ITAL. Senza cucitura. GERM. Dngeneht/das keine nar hat. HISP. No cosido. ANGL. Not sewed, with out a seam. } ut, Vestis inconsutillis, quæ nullam habet suturam. Pro eodem dicitur & Inconsutus.

INCONSIDERANS, tis, adj. Activum: Inconsultus, & inconsideratus. { ἀνοήτως } GALL. Qui ne considere n'arise point à ce qu'il dit ou fait, inconsideré. ITAL. Inconsiderato. GERM. Unbedacht/unbesint/der nit sint wo ein ding hinaus langt. HISP. Cosa que no lo mira bien. ANGL. Rash, unadvised. } Cic. de Div. vii. Nos autem ita leves atque inconsiderates sumus, ut si nutes corroserint aliquid, quorū est opus hoc unum, monstrum putemus.

INCONSIDERATUS, a, um: Inconsultus, imprudens, temerarius. { ἀνοήτως } GALL. Inconsideré, mal advisé. ITAL. Che non considera, trascurato. GERM. Unbesinnt. HISP. El que no mira bien, que es sin consejo. ANGL. Rash, unadvised. } Cic. pro Quintio, O rem incredibilem, o cupiditatem inconsideratam! Inconsiderata fama populi. Cic. 3. Tuscul.

INCONSIDERATE, adverb. Inconsultè, temerè. { ἀνοήτως } GALL. Inconsiderément, sans y penser. ITAL. Senza considerazione, inconsideratamente. GERM. Unbedachtlich/unbesinnlich/ohne vorbes trachtung. HISP. No bien mirado. ANGL. Rashly, unadvisedly. } ut apud Cic. in Offic. Temerè, fortuitò, inconsideratè, negligenter facere aliquid. Gell. lib. 17. cap. 1. Ut scribere aushi sint, M. Cicertum parum integrè, atque improprie, atque inconsideratè loquitum.

INCONSIDERANTIÀ, æ: Temeritas, imprudentia. { ἀνοήθεια } GALL. Faute d'avis, inconsideration. ITAL. Inconsiderazione, trascuraggine. GERM. Unbesinntheit/unfürsichtigkeit. HISP. Razon sin consejo, sin consideracion. ANGL. Lacke of consideration, rashness. } Cic. ad Qu. fr. Cujus in hoc uno inconsiderantiam & ego sustinebo, ut potero, & tu ut possis, est tuorum nervorum. Sueton. in Claud. cap. 39. Inter cetera in eo mirati sunt homines & oblivionem & inconsiderantiam, vel ut Græcè dicam, ἀνοήθειαν.

INCONTAMINATUS: Impollutus, purus, sincerus. { ἄκαθαρτος } GALL. Non contaminé, sans macule ou tache, entier. ITAL. Puro, sincero, non contaminato. GERM. Unbespelt/unvermisset. HISP. Cosa no ensuciada, limpia. ANGL. Unpolluted, undefiled. } Varr. 3. de re rust. cap. 9. Aspectu ac facie incontinentata. Liv. 4. ab Urb. Ne quid sinceri, ne quid incontinentati sit.

INCONTINENS, adj. à verbo tendo, is. Adductus, contectus. { ἀκράτεια } GALL. Qui n'est point tendu, ou roide, qui est lasche. ITAL. Non tirato. GERM. Ungepannt/oder nit gestrect. HISP. No tendido. ANGL. Slacke, unbended. } Cic. 4. de finib. Ut in fidibus plurimis, si nulla earum ita contenda numeris sit, ut in fidibus servare possit, omnes æquè incontentæ sint, &c.

|| Incontiguus, qui tangi non potest ||

INCONTINENS, tis, omnis generis: Intemperans, quise à libidine, gulave non continet. { ἀκρατία } GALL. Incontinent, intemperant, immodéré. ITAL. Incontinente, immoderato. GERM. Unenthaltig/unselbstlich/der sich keines dings mäßigem noch enthalten kan. HISP. Incontinente de passion, destemplado. ANGL. Immoderat, intemperat. } Plaut. in Asinar. At nunc dehinc, scito illum ante omnes minimi mortales pretii: Madidum mihi, incontinentem, atque osorem uxoris suæ. } Interdum incontinens accipitur pro eo qui quod sibi commissum est, fideliter non continet. Plin. lib. 8. cap. 43. de asinis loquens, Sed incontinens uterus utinam genitalem reddit, ni cogatur in cursum verberibus à coitu.

INCONTINENS, adverb. Intemperanter, sine continencia. { ἀκρατεια } GALL. Intemperamment, avec incontinence, en débauché. ITAL. Incontinentemente, incontinentemente. GERM. Ungehorsam/ selbstlich/der sich keines dings mäßigem noch enthalten kan. HISP. Incontinentemente de passion, destemplado. ANGL. Immoderat, intemperat. } Cic. 3. Offic. Si omnes deos hominesque celare possimus, nihil tamen nobis amatè, nihil injustè, nihil libidinosè, nihil incontinentem esse faciendum. Cels. lib. 1. c. 3. Periclitatur qui bis in die cibum incontinentem contra consuetudinem assumit.

|| Incontinenti, statim. Tertull. ||

INCONTINENTIA, æ: Intemperantia, immoderatus voluptatum usus. { ἀκρατία } GALL. Incontinence, intemperance. ITAL. Incontinentia. GERM. Unenthaltung/unmäßigkeit/unzucht. HISP. Aquella obra de no se contener, disciplina. ANGL. Incontinence, lack of moderation in lustes and affections. } Cic. pro M. Calio, Multa de incontinentia impotentiaque differunt. } Accipitur aliquando incontinentia pro impotentia, sive imbecillitate retinendi. Hinc incontinentiam urinæ dicimus pro imbecillitate musculi retentivi, urinam male retinentis. Plin. lib. 8. cap. 28. Vesicam in vino potam contra urinæ incontinentiam.

INCŌNVENIENS, omnis gen. Indecens, indecorus, incongruus. { ἀνίκανος } GALL. Qui ne convient point, indecent, incongru. ITAL. Inconveniente, che non sta bene. GERM. Unbequem/unfüglich/sich nicht reimend. HISP. Cosa no conveniente, que no esta bien. ANGL. Uncomelie, which becommeth not. } Quint. lib. 1. cap. 9. Est enim solocismus in oratione, comprehensionis unius sequentium ac priorum inter se conveniens positio. Cassius ad Cic. lib. 1. 2. Hæc novissima nostra facta non subita, nec inconvenientia, sed similia cogitationibus.

INCŌNVENIENTIA, etiam dicuntur quæ ob diversitatem inter se non conveniunt. ἀνομοια. Senec. de vita beata, Delinant igitur inconvenientia inter se jungere, & voluptati virtutem implicare.

Inconvenientia, æ: Indecentia.

INCŌQUO, is, incoxi, incoctum: In re aliqua coquo, sive lixo. { ἐκψω } GALL. Cuire dedans, ou avec. ITAL. Cuocere dentro qualche cosa. GERM. Erwärmen kochen. HISP. Cozer dentro alguna cosa. ANGL. To seeth in or with. } Virg. 4. Georg.

Hujus odorato radices incoque Bacco.

|| Incoquere odorato radices incoque Bacco. Nam quum metallum aliquod deplumbamus, vel deargentamus, vel deauramus, incoquere dicimur. Plin. lib. 34. cap. 17. Improbiores ad terrarium additis æquis partibus plumbi albi, argentarium vocant, & eo quæ volunt incoquant. Ibid. 3. Album plumbum incoquitur æreis

operibus, Galliarum invento, ita ut vix discerni queat ab argento, eaque incoctilia vocant. Deinde & arg. nativum incoquere simili modo ceperunt, equorum maximè ornaementis, jumentorumque jugis.

INCŌCTUS, a, um, participium à verbo incoquo: In aliquo coctus. { ἐκψω } GALL. Cuit dedans, ou avec. ITAL. Cotto con qualche cosa. GERM. Erwärmt gekocht. HISP. Cocido con otra cosa. ANGL. Soddem in or with. } Plin. lib. 18. cap. 11. Candorem autem ei pro cetera lactis incocti mistura confert. Crux incoctus herbis. Peti. satyr. 2.

— Incoctum generoso peccus honesto.

Vellera incocta Tyrios rubores. Virg. 3. Georg.

quamvis Milesia magno

Vellera mutantur, Tyrios incocta rubores.

Item, Incoctum, non coctum, de consilio dixit Plaut. Mil. sc. 2. 4. 2. Quicquid est incoctum, non expromit, bene coctum dabit.

|| Incoctilis, e, quod incoctum est. Onom. Incoctile, ἐκψωτός. Plin. lib. 34. cap. 17. de stanno: Album incoquitur æreis operibus, Galliarum invento, ita ut vix discerni queat ab argento, eaque incoctilia vocant. Aliter legitur coctilia. ||

INCŌCTILIA, à veteribus dicta vasa ænea, quibus plumbum incoctum erat, ne quid ex ære ingenti saporis cibus accideret. { ἐκψωτός } GALL. Vaisseaux estamez. ITAL. Vasi stagnati. GERM. Ehtne geschirre die mit bley übergossen oder erzinnnt sind. HISP. Vasos ej. anados. ANGL. Vessels that is leaded or tinned. } Vide Incoquo.

Incoram, coram Apuleio.

INCŌRDIO, as, are: In cor immitto. { ἐμπίπτω } GALL. Mettre dans le cœur. ITAL. Mettere nel cuore. GERM. Ins hertz hinein trucken. HISP. Meter o poner en el corazon. ANGL. To put into the heart. } Antiquum est verbum, quo Plautus usus est in Cistell. Si me absente Alcestimarchus veniet, nolito acriter eum inclamare, & utut erga me est meritis, tamen incordies.

INCŌRPORALIS, e: Incorporatus, incorporeus, quod non habet corpus. { ἀσώματος } GALL. Incorporel, qui n'a point de corps. ITAL. Che non ha corpo. GERM. Ungeleibt/das kein seib hatt. HISP. Lo que no tiene cuerpo. ANGL. That hath not a bodie. } Quint. lib. 5. cap. 10. Jus quod sit incorporale, apprehendi manu non possit. Senec. Epist. 91. Deinde à corporibus se ad incorporalia transtulit. Incol. cap. 8. de consolat. ad Helv. Incorporalis ratio.

INCŌRPOREUS, a, um: Incorporatus, incorporeus, corpore carens. { ἀσώματος } GALL. Ce qui est sans corps. ITAL. Senza corpo. GERM. Eita bloß/unleibig/oder on seib. HISP. Sin cuerpo. ANGL. without a body. } Cic. 2. de finib. Omnis ista incorporatarum rerum altimatio, splendore virtutis & magnitudinis obscuratur & obruatur, atque intereat necesse est.

INCŌRPORALITAS, ἀσώματος. Macro. lib. 1. comment. cap. 5. Occurrit prima perfectio incorporalitatis in numeris.

INCŌRPOREO, are. { ἐνσωματώ } GALL. Incorporer, faire tenir en un corps. ITAL. Incorporare. GERM. Einleiben. HISP. Encorporar una cosa en otra. ANGL. To incorporate one thing a nother. } Solinus cap. 35. Regionem partim tenent barbari, quibus per artifices plagarum figuras, jam inde à pueris variæ animalium effigies incorporantur.

INCŌRRECTUS, a, um: Non correctus. { ἀνπεσθητός } GALL. Incorrect. ITAL. Incorretto, scorretto. GERM. Ungebesert. HISP. Cosa no corregida. ANGL. Vncorrected. } ut, Opus incorrectum. Ovid. 3. Trist. Eleg. 14. Illud optus potuit, si non prius ipse perissem, Curtius à summæ nominis habere manum, In populi quicquam si tamen ore meum est.

INCŌRRUPtus, a, um: Purus, sincerus. { ἄκαθαρτος } GALL. Sain & entier, qui n'est point corrompu. ITAL. Incorrotto, intiero. GERM. Unverschit/unzerstört/unzerbrochen/gantz. HISP. No corrupido, entero. ANGL. Vncorrupted, entier. } Plin. lib. 13. c. 9. Nec minus spina celebratur, quoniã incorrupta etiam in aquis durat. Cic. de claris Orat. Cæsar autem rationem adhibens, consuetudinem viciosam & corruptam pura & incorrupta consuetudine emendat. Animus incorruptus. Cic. 1. Tuscul. } Per translationem rursus pro Integro, quique munerebus à fide officioque abduci non potest: ut, Incorruptus iudex, ἀκαθαρτος κερτής. Incorruptior cultus canis. Col. lib. 2. cap. 12. Horat. 1. Serm. satyr. 6. Ipse mihi custos incorruptissimus omnes Circum doctores aderat.

INCŌRRUPTE, adverb. Purè, sincerè, integrè. { ἀφθάρτως } GALL. Sans corruption. ITAL. Senza corrottione. GERM. Unverfälschtlich/auffrichtigtlich. HISP. Sin corrupcion. ANGL. without corruption. } Cic. pro Marcello, Servi igitur iis etiam iudicibus qui multis post seculis de te iudicabunt, & quidem haud scio an incorruptius quam nos. || } Incorruptè loqui: ut, purissimè loqui. Gell. lib. 2. c. 20. Sed neminem eorum fermè, qui incorruptè loquuti sunt, aut scripsisse meminisse, aut dixisse.

Incorruptela, incorruptio, subinde in Bibl. ||

INCŌXŌ, as: In eoxam sedeo. Pacuvius, Adeo incoxanti mihi pes obstupuerat. Pomp. in Pannuceatis, apud Nonium, Neque interm cacandi causa unquam incoxavi nates.

INCŌCRATUS: Non creatus. { ἀκτιστος } GALL. Qui n'a pas été créé. ITAL. Increato. GERM. Unerschaffen. HISP. No criado. ANGL. Not created. } Lact. lib. 1. Unus Deus qui solus principatur, isque amplissimus, increatus.

INCŌREBRESco, is, ere: Divulgor, invalesco, innotesco. { ἐπιπλεω } GALL. Devenir ou estre fréquent, croistre & s'augmenter de plus en plus. ITAL. Accrescere, divulgarsi. GERM. Zunehmen/aufsündig vnd lautpræcht werden. HISP. Espeñarse, divulgarse. ANGL. To bespred and much knowen. } Liv. 7. ab Urbe, Gallici quoque belli fama increbrescebat. Idem 4. bell. Pun. Quum increbresceret rumor, bellum in Sicilia esse. Præteritum ejus est increbrui, ut analogia videtur exigere, non increbui, ut quidam hodie scribunt. Cic. 14. Philipp. At si quis Hispanorum, aut Gallorum, aut Thracum mille, aut duo millia occidisset, num cum

cum hac consuetudine, quæ increbruit, Imperatorem appellaret Senatus? Increbruit Auster, hoc est, auctus est, & vehementius flat. Cæli. 3. bell. civ. Et Senec. epist. 78. Ventus increbescit. Cic. ad Treb. Epist. 7. Increbruit sermo. Suet. in August. cap. 11. Increbruit rumor.

Increbro, creber sum. Plaut.
 Increndendus, a, um, id est, incredibilis. Apul.

INCREDIBLE, ἀπίστος. Onom. ἀπίστος quidem, est & incredulus, & incredibilis, atque infidus. Illic autem legendum videtur incredibile.

Incredibilis, e: Non credibilis, admirabilis. { ἀπίστος. GALL. Incroyable, incredible. ITAL. Incredibile. GERM. Ungläublich. HISP. Cosa de no ser creyda. ANGL. Incredible, wonderfull. } Terent. in Phor. Incredibile est, quantum herum anteo sapientia. Cic. ad Sulp. Epist. lib. 13. Incredibile est enim quas mihi gratias omnes agant. Ibidem. Quia præter spem atque incredibile hoc mihi obtigit. ¶ Incredibilis, pro incredulo, apud Apuleium in Hermetis Asclepio, Incredibilis enim post delicta cogentur credere non verbis, sed exemplis: nec minis, sed ipsa passione poenarum. Quo patet incredibilem ex censu nominum esse, quæ utroque versum dicuntur, & sunt ultrò citrò communicatæ significationis. Gell. lib. 15. cap. 13.

Incredibilitas, incredulitas, ἀπιστία. Ulp. D. lib. 48. tit. 5. l. 29. Quum excusare ignorantiam non potest, vel adumbrare patientiam prætextu incredulitatis.

Incredibiliter, adv. ἀπίστως, ἀπίστως. GALL. Incroyablement, en sorte qu'on ne le scauroit croire. ITAL. Incredibilmente, sopra nostro credere. GERM. Ungläublich. HISP. No creyblemente. ANGL. wonderfully. } Cic. de senect. Venio nunc ad voluptates agricolarum, quibus ego incredibiliter delector.

¶ Increditus, a, um. Apul. de deo Socratis, Incredita vaticinia Cassandra.

Incredulus, a, um: Cui facile persuaderi non potest. { ἀπίστος. GALL. Incredule, qui ne croit pas de leger. ITAL. Incredulo. GERM. Dns gläubig, der nit leichtlich einem ding glauben gibt. HISP. Cosa que no se cree de ligero. ANGL. Hard off belieff. } Horat. in Arte, Quodcumque ostendis mihi sic, incredulus odi.

¶ Increduli, Quintiliano dicti sibi diffidentes. Item, Res incredulæ (i. incredibiles.) Gell. cap. 5. lib. 9.

Incredulitas, atis. { ἀπίστος. GALL. Incredulité. ITAL. Incredulità. GERM. Glaublose/misshrew. HISP. Aquel no creer de ligero. ANGL. Hardness of belieff. } Martian. (juxta Haloandri editionem) in l. mariti lenocinium, ff. ad legem Jul. de adult. Tunc autem puniendus est maritus ejus, quum excusare ignorantiam suam non potest, vel adumbrare patientiam prætextu incredulitatis.

INCREMENTUM, i: Augmentum, à verbo increasco. { ἄριστος. GALL. Accroissement. ITAL. Aumento, accrescimento. GERM. Zunemmung. HISP. Acrecentamiento. ANGL. Increase. } Cic. de fin. Negat enim summo bono afferre incrementum diem. Incremento ingenti res auctæ. Velleius, Omnia incrementa sua sibi debuit. Cicero. Senec. cap. 5. de cons. ad Marc. Incrementa studiorum. Ibid. cap. 6. Ut in damna, ita ad incrementa (arborum) velox tempus. Ibid. cap. 14. Incrementis (Cæsaris) impositurus modum Pompeius, cum in commune crescerent. Liv. 1. ab Vrbe. Quint. lib. 3. cap. 2. Huic studium & incrementum dederit utilitas. ¶ Incrementa, semina unde aliquid crescit. Ovid. 3. Metam.

— motaque jubet supponere terra
 Vipereos dentes, populi incrementa futuri.

¶ Incremento, incrementum do. Dominus qui incrementat. Ita Augustinus pro illo 2. Cor. 3. ὁ ὡς ζῶντων θεός.

Incrementor, pro cresco, lib. 5. Capit. Caroli & Ludovici.

INCREPO, ui, itum: Sonum & crepitum emitto, crepo, strepo. { ἄριστος. GALL. Faire bruit, crier contre. ITAL. Fare strepito. GERM. Ein gerösch oder gerummel machen / tauschen. HISP. Hazer estruendo. ANGL. To mak a sound or cris against. } Virg. 9. Æneid.

At tuba terribilem sonitum procul are canoro
 Increpuit.

Dicimus ergo, Tuba increpuit sonum: Tuba, sive sonus increpuit, & Ego increpui tuba. Plaut. in Amph. Si minuscule digito increpuerint fores, hac tegula tuam diminuam caput. Liv. 1. ab Vrbe, Ut primo statim concursu increpuere arma, micantēque fulsere gladii, horror, &c. Ovid. 6. Fast.

Annuis Alcides, increpuitque lyra.

¶ Pro perterritere, Plaut. Amph. Totus timeo, ita me increpuit Juppiter (perterrituit, crepitu scilicet fulminis.) Liv. lib. 4. ab Vrbe. Quid increper terroris. Idem lib. 7. bell. Pun. Similitudinem nominis increpare (i. jactare, dictare.) ¶ Pro alloqui. Ovid. 6. Fast.

— increpat illos
 Iuppiter.

¶ Per translationem usurpatur pro Reprehendo, accuso, idque cum crepitu, & verborum pedumve strepitu, hoc est, contra aliquem crepando, & strependo infurgo. { ἄριστος. GALL. Tancer, reprendre asprement, blâmer. ITAL. Riprendere. GERM. Mit ungestämmen rauchen / schelten worten einem ansaren. HISP. Reprehender. ANGL. To blame or rebuke. } Plaut. in Amph. sc. 1. a. 1. Superbi nimis ferociter legatos nostros increpant. Sueton. in Tiber. cap. 52. Ut gloriosissimas victorias (Germanici filii) ceu damnosas Republicæ increparet, id est, eis obstreperet, eas accusaret, damnavet. ¶ Interdum effert præteritum etiam Increpui. Cic. ad Quintum Fratrem, Cato Pompeii in me perfidiam increpavit. Idem Hortensio, Tum Pleodomenus, & sortitam, & totam dialecticam aut illudis, aut increpas. Ovid. lib. 1. Epist. 1.

Me pater Icarium viduo discedere lecto
 Cogit, & immensus increpat usque moras,
 Idem 3. Metam.

Increpor à cunctis, totumque immurmurat agmen.

Increptus, a, um, ut ad rem quoque pertineat. Suet. in Calig. cap. 99. Cætorum increpita cupiditate commoda emetite militiæ ad sexcentorum millium summam rescidit.

Increpto, as, frequentativum: Arguor, convitor. { ἄριστος. GALL.

Reprendre, tancer quelqu'un en luy disant grosses paroles. ITAL. Riprender, dir villania. GERM. Beschelten/beschelten. HISP. Reprehender, injuriar. ANGL. To blame or rebuke often. } Inceptare, est vocare, aut provocare sapius: quod & his aliis multis testimoniis confirmari potest. Virg. 10. Æneid.

Hoslis amare quid increpitas, mortemque minaris?
 Cæli. 2. bell. Gall. Inceptare atque incusare reliquos Belgas. ¶ Inceptare aliquando est accusationem afferre, & culpam in aliquem rejicere. Virg. 4. Georg.

¶ Statem increpitans seram, i. causatus ætatem fuisse tardiotem.

INCRESCO, is: Augeor, invalesco, accessionem & incrementum accipio. { ἄριστος. GALL. S'augmenter, croître de plus en plus. ITAL. Accrescere, prender aumento. GERM. Wachsenden. HISP. Mucho crecer, tomar crecimiento. ANGL. To grow, and waxe more and more. } Liv. 1. ab Vrbe. Carcer ad terrorem incrementis audaciæ, media urbe, imminens foro ædificatur. Suet. de clar. Grammat. Post hoc magis gratia & cura artis increvit, ut ne clarissimi quidem viri abstinerent. Lucan. lib. 2.

Insonos rigidam in frontem descendere canos
 Passus erat, mæsamque genis increescere barbam,
 Ovid. 9. Metam.

Ut dolor increvit.

Cels. lib. 1. cap. 3. Maximè eget cibo puer, qui increscit. Increscere dicitur oratio (i. augeri.) Quintil.

¶ Incretæ, indivisa. Fest. ab in, & cerno. Est & Incretus, cernendo seu cribrando ingestus, ab incerno. ¶ Horat. lib. 4. Sat. 4.

Incrimnatio, nis: Irreprehensibilitas, ut ita dicam. ἀπίστος. Terentull. de resurrect. carnis, Secundum scopum persequor ad palmam incriminationis.

¶ Incretari, croco aspergi. Cod. 11. antiq. ¶

INCRUENTVS, a, um: Sine cruore & Cruentus, sanguinolentus. { ἀπίστος. GALL. Qui n'est point sanglant. ITAL. Senza sangue, non sanguinolento. GERM. Unblutig. HISP. Cosa no ensangrientada, no sangrienta. ANGL. without bloodshed, unbloodie. } Liv. 7. bell. Pun. & 7. ab Vrbe. Nec Romanis incruenta victoria fuit, quanta parte militum amissa. Idem 8. ab Vrbe, Haudquaquam tamen incruento milite suo.

INCRUENTVS, a, um: Non maculatus cruore. { ἀπίστος. GALL. Qui n'est point ensanglanté, ou souillé de sang. ITAL. Che non è macchiato di sangue. GERM. Mit blut nit besprengt noch besudelt. HISP. Cosa no ensangrientada. ANGL. Not defiled or embued with blood. } Tacit. lib. 10. Discesserant obsessores, mistus ex Cattis, Uliipiis, Mattiacis exercitus, satietate prædæ, nec incruentati. Vide supra, Imperfossus.

INCRUS TO, as, are: Crustam induco, sive crustam applico. { ἄριστος. GALL. Encrostar, crépir. ITAL. Incrostar, far crosta. GERM. Gleich als mit einer rinden oder taufft überziehen vnd bedecken. HISP. Cubrir de crosta, encrostar. ANGL. To parget, to bringen a crust. } Varro de re rust. cap. 14. Has quoque laginare soleat ita, ut ollam cum foraminibus incruentat sapa & fatre. Horat. 1. Serm. Satyr. 3.

At nos virtutes ipsas invertimus, atque
 Syncerum cupimus vas incrustare.

INCRUSTATIO, nis: Crustæ ad parietem, aut pavementum, aut vas aliquod applicatio. { ἄριστος. ANGL. Pargetting or rougeasting. }

INCUBO, as, ui, itum, propriè idem est quod incumbo, innitor, quasi in re quapiam cubo. { ἄριστος. GALL. Estre couché ou gesir sur quelque chose. ITAL. Appoggiarsi, star sopra, covare. GERM. Auf etwas ligen/etwarob ligen. HISP. acostarse sobre algo. ANGL. To ly or leane to any thing. } Habet autem plerumque dativum. Quintil. lib. 10. Qui autem sciverit, quo quæque sunt modo dicenda, nisi tanquam in procinctu paratam quidem ad omnes casus habuerit eloquentiam, velut thesauris clausis incubabit. Papinius,

— & festinantia sistens
 Fata saluteris mihi Deus incubat angui.

Virg. 1. Æneid.

— ponto nox incubat atra.
 Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist.

— ut incubuit iusto mens agra dolori.

¶ Nonnunquam accusativum cum præpositione In. Velleius, Incubuit in gladium (nisi mavis ad Incumbere referre.) ¶ Item, Incubare corpore corpus (de amplexu venereo.) Plaut. in Amph. ¶ Incubare ova dicuntur aves, quum excludendi fetus gratiâ ova fovent. { ἄριστος. ANGL. To hat chor bring out chickem. } Varro 3. de re rust. Negant plus vigintiquinque ova incubare. Plin. lib. 10. cap. 34. Ova incubari intra decem dies edita utilissimum: vetera, aut recentiora infœcunda. Idem lib. 29. cap. 3. Fiunt & tota lutea, quæ vocant schista, quum triduo incubata tolluntur. ¶ Legitur & Incubare absolutè. Col. lib. 8. cap. 5. Gallinæ incubare cupiunt ab Idibus Januariis. Et pauld post, Inhibetur cupiditas incubandi, pinula per nates trajecta. ¶ Incubare Jovi, est in Capitolio dormire ad accipiendâ à Jove responsa. Plaut. in Curculione, Namque ut incubare satius fuerat Jovi, qui tibi auxilio in jurejurando fuit. Servius in illud Virg. 7. Æneid.

Pellibus incubuit stratis, somnôsq; petivit.

Incubare, inquit, propriè dicuntur ii, qui dormiunt ad accipiendâ responsa. ¶ Aliquando incubare, pro inhabitare. Apul. 7. Metamorph. Tabernulam quandam, vitatis matris fluctibus, incubabat. ¶ Incubare etiam dicitur qui jure non possidet, sed per vim atque injuriam, quod qui sic possident, in loco assidui sunt, & velut incubant. Alcon. Cum enim incertum sit, cujus debeat esse possessio, cum Prætor dicat, Si possessor est? quasi jam probaverit possessorem esse eum, qui incubabit. Rursus, Ergo nec adimete tibi licet possessionem incubanti, nec dare in re possenti. Vide Incubator. ¶ Incubare pecunia, pro iuhare, & vehementer cupere. Cic. pro Cluentio, Hic ille planus improbissimus, quæstu judiciario pastus, qui pecuniam, quam considerat, spe jam atque animo incubaret, contrahit frontem. Liv. 8. ab Vrbe, Liberes fœnore plebem Romanam, & istos incubantes

bantes publicis thesauris ex præda clandestina evolvas. Quint. Ve-
lut clausis thesauris incubare. Plaut. Cure. se. 1. a. 1. Incubat agrotus
in Æsculapii fano. ¶ Interdum significat Coram habere: trans-
latione sumpta ab avibus, quæ incubatu fovent ova, & excludunt
fœtus. Apul. lib. 3. Aureos folles incubabat.

Incubito, as are, frequentativum. Ἐπιπύδεις καὶ ὀρνίθων ἐπιπύδεις. GAL.
Coucher & se fier souvent en un lieu. ITAL. Spesso appoggiarsi, star
sopra. GERM. Offt oder stâts obltgen. HISP. Acostarse muchas vezes
sobre algo. ANGL. To lyk often in a place. } Col. lib. 8. cap. 13. Cel-
las in quibus incubitant, siccissimas esse oportet.

Incubitor, injustus violentusque possessor: quo sensu Macrobius Dio-
nyssius Siculæ incubatorem aulæ appellavit, cum tyrannum esse
significaret. Servius, Licet apud nos incubator imperii, tyrannus
dicitur.

Incubitus, us: Quod modò actum illum significat ova fovendi, Ἐπιπύ-
δος. GALL. Couvement. ITAL. Covamento. GERM. Brütung, aufstis-
gen. HISP. Aquella obra de estar sobre huevos. ANGL. Hatching of
chickens, sitting abrode. } Plin. lib. 10. cap. 54. Quædam autem ci-
tra incubitum sponte naturæ gignunt. ¶ Modò gestum modumque
cubantis. Ἡ ἐπιπύδεις, ἢ ἐπιπύδεις, ut, Incubitus dextri lateris, quum
quis cubat in dextrum latus. Plin. lib. 28. cap. 4. Aristoteles & Fa-
bianus plurimum somnari circa vernum & autumnum tradunt, ma-
gisque supino cubitu, & prono nihil. Theophrastus celerius con-
coqui dextri lateris incubitu, difficilius à supinis.

Incubatus, us. Plin. lib. 10. cap. 54. Si incubatu tonuerit, ova pereunt.
Hoc est, quum gallina incubat ovis.

Incubatio, nis: Incubitus. Plin. lib. 10. cap. 56. Rara incubatio, ovis
noxia.

Incubatio, nis: Incubatio. Plin. lib. 10. cap. 54. Incubitioni datur ini-
cium post novam Lunam.

Incuba, qui res alienas tenet. Legebat quidam salacissimè, *incuba que
viro inequitat*. Ut referti possit ad nequissimam illam inequitatio-
nem propudii flagitiosissimi languentem venerem sollicitantis. Sic
tales insectatur Satyricus,

*Noctibus hic ponit leæticas, micuriant hic
Effugiæque dea longis siphonibus implent,
Inque vices equitant, ac Luna teste moventur.*

Unde mulieres Græcè tales Ἰπμο dicuntur. Et sic amicam suam pe-
tulantiorum Lucillius vocat *Equam*. Thesalam.

Incubus, & incubo, nis. Tertull. ¶ Morbus est noctu quiescentes in-
festans, quum scilicet externa quædam vis quiescentes videret in-
vadere, & veluti suo pondere pressos gravare. Ἰπιάλις. Nascitur hoc
morbi genus copia vaporum ex voracitate & cruditate in caput re-
dundantium. Antiquitas credidit esse Faunos & Sylvanos, vel dæmo-
nes hominum insultores.

Incudo, is, ere: Cudendo imprimo. Hinc incusus, a, um, de quo vi-
de infra.

Inculto, as, are: Infercio, & quasi calcando immitto. Ἐπιπύδεις
ἐπιπύδεις. GAL. Entrejetter parmi à force, inculquer. ITAL. Insacca-
re, invaliggare. GERM. Dineintrâttten/intrücken. Item. Mit wil wides
tâcheren/einpleuoen. HISP. Echar una cosa sobre otra. ANGL. To deat
in ones mynd or memorie, to drive in. } Plin. lib. 29. cap. 2. At canis
rationem mortibus inculcata post diem septimum solvitur. ¶ Per trans-
lationem significat eadem sæpius iteratum ingerere. Ἐπιπύδεις.
ANGL. To repeat often. } Cic. 1. Offic. Ne, ut quidam, Græca verba
inculcantes, jure optimo rideamur. Idem de Fato, Quid ergo attri-
net inculcare fatum, quum sine fato ratio omnium rerum ad natu-
ram fortunamve referatur. Inculcatæ persuasiones non faciliè mu-
tantur.

INCULPABILIS, qui culpari & argui non potest, sincerus, incor-
ruptus. ¶

Inculpatus, a, um: Innocens, culpa carens. Ἐπίπύδεις, ἀνέπύδεις.
GALL. Inculpable, qui est sans blâme ou reproche. ITAL. Incolpa-
to, senza colpa. GERM. Unschâltbar/den man mit beschuldigen tan/ons
strâflich. HISP. Cosa que no tiene culpa. } Gell. lib. 2. cap. 6. Sed enim
qui in te atque omni tempore laude omni vacat, is illudatus est,
is que omnium pessimus, deterrimusque est. Sicut omnium culpæ pri-
vatio inculpatam facit, inculpatum autem instar est absolutæ virtutis.
Ovid. 9. Metam.

— sed vita fidesque

Inculcata fuit.

¶ Inculpatissimæ vitæ vir. Gell. lib. 2. cap. 14.

Incultus, & inculte: vide Incolo.

Incumbens, æ: Est pars pilæ in fornicationibus, cui onus ædificii incum-
bit. Vide Annotationes Budæi in Pandectas, Virg. lib. 6. cap. 10. Ex-
tremæ pilæ in his latiores spatio sunt faciendæ, uti vires eæ habentes
resistere possint, quum cunei ab oneribus parietum pressi, per
coagmenta ad centrum se prementes extruderint incumbas.

INCUMBENS, is, ere: Innitor, in aliqua re cubo. Ἐπιπύδεις, ἰπυδεις
ἐπιπύδεις. GALL. Estre couché ou appuyé sur quel-
que chose. ITAL. Appoggiarsi sopra qualche cosa. GERM. Aufstetwas
sigen/sich etwas an lâhnen. HISP. Acostarse sobre alguna cosa, apli-
carse à alguna cosa. ANGL. To ly upon, or give diligence to any
thing. } Virg. 8. Eclog.

Incumbens tereti Damon sic caput oliva.

Plin. lib. 2. cap. 64. Namque in illo cava in se connexitas vergit, &
cardini suo, hoc est, terræ undique incumbit. Virg. lib. 5. Æneid.

Incubuitque toro, dixitque novissima verba.

¶ Aliquando accipitur pro Rei alicui operam dare. Ἐπιπύδεις.
GERM. Obligen/mit steis anhalten. } In qua significatione dativo jun-
gitur: ut incubere literarum studiis, virtuti incubere. Senec.
cap. de consol. ad Marc. Hæzere & incubere dolori. Idem Senec.
cap. 2. de consol. ad Marc. Incubere cæperat Augustus Marcello,
in quo onus imperii reclinarer. ¶ Frequenter etiam accusativo, me-
diante Ad, vel In, ut à Cicetone ferè semper usurpatur. Pergite, in-
quit, adolescentes, & in hæc studia, in quibus estis, incumbite. Idem
Attic. lib. 2. Quare incumbamus ad alia præclara studia, hoc est, totis
viribus, omnique conatu enitiamur. Idem Cornificio, Te tamen

hortor, ut omni cura in Rempublicam incumbas. Idem pro Leg. Man. Qua-
re, videte ne dubitandum vobis sit omni studio ad id bellum incum-
bere. Sen. e. 5. de consol. ad Marc. Incubisti tota in alteram partem
(sup. colendi.) Plaut. Aul. se. 1. a. 4. Rinere ad salutem, non quò
incumbant, eò impellere. Plus tamen inesse videtur Accusativo cum
In, quàm dativo, quasi sit, inniti, vel insistere contra, sive super. In
quo designatur quid arduum, vel onerosum, & hoc ex vi præposi-
tionis In, accusativo jur. etæ. Ut Cic. pro Cornelio Balbo, Reipublicæ
factum fuisse declarat, cum ait: Hoc sive meum, sive Reipublicæ
fatum, ut etiam in me unum omnis illa inclinatio communium tem-
porum incumberet. Onerosum seu arduum, ut idem Cornificio: Te
tamen hortor, ut omni cura in Rempublicam incumbas, hoc est, su-
stantantur, sive tuendam, quod difficillimum erat. Quare si dixe-
ro, Incumbam in remos, major nixus in illos designatur, quàm incum-
bo remis: ut sit, in remos, quasi totis viribus, & brachiis innitor
contra, sive super remos. ¶ Aliquando verò in hujusmodi forma
significat Irruere. Ἐπιπύδεις, ἐπιπύδεις. Cic. pro Plancio. Potius quàm
ab ipsis qui in te ipsum incubuerunt, te depulsum putas. Quint. lib. 5.
Et fluctus esse cum magna vis venti in mare incubuit. Virg. tamen
Dativo jungit, quando dixit lib. 1. Æneid.

Incubere mari.

Cum tamen Irruo accusativum poscat, cum præpositione In. Ter-
in Adolph. Fores effregit, atque in ædeis irruit alienas. Incumbo au-
tem ad studia, significat Animo & opera intendo, sive innitor ad
studia, ut Cicet. Pompeio, Quare videte ne dubitandum vobis sit
omni studio ad id bellum incumbere. ¶ Aliquando post accusativum
adhibetur Adjectivum, ut effectus rei, quæ designatur, demonstratur
ut idem pro P. Sylla, Nemine esse ex illo honoris gradu, qui non omni
studio, virtute, autoritate incubuerit ad Rempublicam conservan-
dam. ¶ Simile erit, si dixerò, Remiges incumbunt ad remos: subin-
telligitur, premantur, si premere velint: vel habendos, si prohibean-
tur, aut detineantur: sive obnixè tenendos, ne rapiantur, aut mani-
bus ehabentur, & hujusmodi. Licet Valla, in remos incumbere, dici
posse negat, sed remis tantum. ¶ Est quandoque Incumbere, idem
quod subire, sive supervenire, ingruere, ἐπιπύδεις, ἐπιπύδεις.
Lactant. lib. 2. Si morborum pestifera vis incubuit. Virg. 1. Æneid.

Incubere mari.

Quint. lib. 5. cap. 9. Quum magna vis venti in mare incubuit. ¶ In-
cumbere, aliquando est possidere, solidè (ut ii qui rei alicui incum-
bant) tenere. Hinc creditor dicitur incumbere suo pignori, qui
rem sibi pignoratam aufert, ut apud Ulp. l. 55. D. de furt. Et in-
cumbere possessioni, apud Imper. l. 8. C. quomodo & quand. jud.
ex Hotom. Suet. in Tib. cap. 15. Incumbebat uni spes successiois.

INCUNCTABILIS, sine cunctatione atque hæsitacione, indubitabilis. D.
lib. 22. tit. 5. l. 2. §. 1. Arcadius, qui & Charisius: illud quodque incun-
ctabile est, ut si res exigat, non tantum privati, sed etiam magistra-
tus, si in præsentia fiat, testimonium dicant.

INCUNABULÆ, orum: vide supra, in dictione Cuna.

INCURATUS, adjectivum. Ἐπιπύδεις, ἐπιπύδεις. GALL. Negligé, méprisés sans
guerison. ITAL. Non curato, non guarito. GERM. Ungeheylt / unversch
sorgt. HISP. Hecho sin curadado. ANGL. Lile sett by, neglected. } Ho-
rat. 1. epist. 17.

Stultorum incurata pudor malus ulcera celat.

INCURIA, negligentia. Ἐπιπύδεις, ἀπύδεις. GALL. Negligence,
nonchalance. ITAL. Negligenza, poca cura. GERM. Unvorsorg
samkeit/hinfâssigkeit. HISP. El descuido, ò negligencia. ANGL. Negli-
gence, slackness in doing anything. } Cic. Attico, Quo magis vitu-
peranda est rei tam necessitate tanta incuria. Incuria, fame, vel mor-
bo consumi, apud eundem de provinciis Consul.

INCURIOSUS, a, um: Negligens, curæ, vel curiositatis expertus. Ἐπιπύδεις,
ἀπύδεις. GALL. Negligent, nonchalant. ITAL. Negligente, poco cu-
rioso. GERM. Unvorsorgsam/vorsorglos/hinfâssig. HISP. Descuido y negli-
gente. ANGL. Negligent, careless/slack. } Apuleius: Incuriosum
agnum dixit, pro pingui: quòd qui omni priorum cura sint liberi
puleherrimè pinguescant. Gell. cap. 5. lib. 6. Non incuriosus rerum.
Suet. in August. cap. 79. In capite comendo tam incuriosus, ut, &c.
(Idem Galba, sup.) Tacit. lib. 2. Recentium incuriosi vetera extol-
linus.

INCURIOSÈ, adverb. Negligenter. Ἐπιπύδεις, ἀπύδεις, ἐπιπύδεις. GALL.
Negligemment. ITAL. Negli. entemente. GERM. Unvorsorgsamlich. HISP.
Flojamente y descuidadamente. ANGL. Negli. entlie, without curie,
slacklie. } Gell. lib. 2. c. 2. Reprehendunt quasi incuriosè, & abjectè
verbum positum. Agere pueritiam incuriosè. Tacit. lib. 7. Incuriosius
agere. Idem lib. 13. cap. 12. Rebellat sæpè humor incuriosè datus.

INCURIUS, incuriosius. Justin. histor. lib. 5. Sed cum hinc pro patria sum-
mis viribus, inde pro aliena dominatione incurius pugnaretur.

INCURRO, is: Contra aliquem curro, cursu irruo, & impetum facio.
Ἐπιπύδεις, ἐπιπύδεις, ἰπυδεις. GALL. Encontre, con-
vir dedans ou contre. ITAL. Corriere contro, con qual' uno incorrere.
GER. Einlauffen/anlauffen. HISP. Encontrar con otro, incurrir. ANGL. To
runne against, to meet with by chance. } Liv. 1. ab Urh. Eo prælio præ-
cipua equitum gloria fuit: utrinque à cornibus positos, quum jam
pelleretur media peditum acies, ita incurrisse à lateribus
ferunt, ut, &c. Salust. Postquam Carilina fusas copias, seque cum
paucis relictis videret: memor generis atque pristinæ dignitatis,
in confertissimos hostes incurrit, ibique pugnando confoditur.
Quint. Ne incurretet petulantia in totos ordines. Item, Incurrere
in oculos. Idem Quintil. & Senec. cap. 9. de consol. ad Marc. In-
currunt languidius prævisa. Idem Sen. cap. 11. de tranq. Quicquid
in ullum incurrit, in te incurtere potest. ¶ Incurrere natalis Circen-
sibus. Sueton. in Tib. cap. 26. ¶ Incurrere malevolentiam, vel indi-
gnitatem alicujus, idem est quod subire, vel incedere in ejus odium,
vel indignationem. Lactantius, Aut oblitus esse propositi videat, aut
loquacitatis crimen incurram. ¶ Aliquando significat incursiones
facere, agrumque hostilem populari. D. Brutus Cicetoni, Aut Apen-
nino, Alpibusque se teneat, & decursionibus per equites, quos
habet multos, vastet ea loca quæ incurrit.

INCURSUS,

Incurſus, us, & incurſio: Excursio, impetus hostilis. { Ἰνκὺρσὺς ἡδὲ ἰνκὺρσὶς, ἰνκὺρσὸς, ἰνκὺρσὸς. GALL. Course sur quelques uns, irruption. ITAL. Correria del soldato. GERM. Ein anlauff/aurennung. HISP. Corrida de soldados. ANGL. Such running against, invasion. } Col. Hosticis incurſionibus vastaras fruges. Cæſ. 5. bell. Gall. Quod à Pirustis finitimam partem Provincie incurſionibus vastari audiebat. Cic. pro Cecinna, Impetum armati Antiochi, cæterorumque tela, & incurſus refugit.

Incurſim, antiquum adverbium, pro Celeriter. Cæcilius, Nullus sim, nisi meam rem jam omnem propero incurſim perdet. Ex Nonio.

Incurſo, as, are, frequentativum. Est currendo peto, currendo lædo. { Ἰνκὺρσῶ. GALL. Courir sus, faire course. ITAL. Corriere sopra al cuno. GERM. Anrennen/mit lauffen anfallen. HISP. Correr contra algo. ANGL. To runne of ten, to mak invodes on enemies. } Plaut. Aul. sc. 4. a. 1. Asini me mordicibus scindant, boves incurſent cornibus. Idem Aſin. sc. 1. a. 1. Ubi vivos homines mortui incurſant boves. Ovid. 2. Metam.

atque sub athere fixis

Incurſant stellis.

Tacit. lib. 19. Nutantem aciem victor equitatus incurſat. Liv. lib. 6. d. 4. Incurſant in agmen Romanum. ¶ Incurſare oculis, vel auribus. Quint. & Liv. lib. 4. bell. Pun. Incurſatum agmen ab equitibus.

Incurſans, antis, participium. { Ἰνκὺρσῶν, ἰνκὺρσῶν. Plin. lib. 11. cap. 37. Natura oculos composuit lubricos propter incurſantia, & mobiles. ¶ Incurſatus: Particip. pass. Liv. lib. 4. bell. Pun. Agmenque Romanum impunè incurſatum ab equitibus hostium fuerat, id est, incurſione vexatum.

¶ Incurſax, crebrò faciens incurſiones. Sidon. ¶ Incurſito, as, ate: Diminutivum frequentativi. Senec. 2. de Ira, Multa caligine incurſitantem, vastantem, fugantemque. Ibid. Properanti in multos incurſitandum est. Idem in epist. Tota vita incurſitamus. Significat offendere, heurter.

Incurvicervicis, a, um: Vocabulum antiquum poëtica licentia à Pacuvio confictum, quemadmodum sunt & illa, Rudentisibilis, cortinipotens, vestitrahus. Pacuvius, Incurvicervicum pecus. Varr. lib. 4. de Ling. Lat.

Incurvſ: Valde curvus. { Ἰνκὺρσὸς ἡδὲ ἰνκὺρσὸς, ἰνκὺρσὸς, ἰνκὺρσὸς. GALL. Courbé. ITAL. Torto grandemente. GERM. Gung krumb. HISP. Encorvado hazia baxo. ANGL. Verie crooked. } Ter. in Eunuch. Continuo accurrit ad me, quam longè quidem, incurvus, tremulus, labiis demissis. Plin. lib. 11. cap. 52. Aristoteles longæ esse vitæ ponit incurvos humeris. Incurva carina. Ovid. 15. Met. Cic. 1. de Divin. Incurvum & leviter à summo inflexum bacillum. Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Præbet & incurvo colla premenda iugo.

Incurvo, as: Incurvum facio. { Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. GALL. Courber, faire courbé. ITAL. Torcere. GERM. Krümmen/krumb machen. HISP. Encorvar otra cosa. ANGL. To crooke or bowe. } Plin. lib. 16. cap. 42. Robur, olea, incurvantur, ceduntque ponderi. Cic. 2. de fin. Incurvatum bacillum. Virg. 5. Æneid.

Tum validis flexos incurvant viribus arcus.

Membra incurvata. Ovid. 6. Metam. Senec. cap. 7. al. 26. de cons. ad Polyb. Incurvari tibi non licet, ut nec Atlanti.

Incurvesco, scis, incurvus fio. { Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. GALL. Se courber & ployer. ITAL. Divenir torto. GERM. Krumb oder gebogen werden. HISP. Encorvarse. ANGL. To vaxe crooked. } Cic. lib. 1. Tusc. Arborea frondescere, ramos baccharum ubertate incurvescere.

Incus, udis, scem. gen. ab ἰνκῶ. Instrumentum ferreum est super quod fabri ferrum cudunt. { Ἰνκῶ ἡδὲ ἰνκῶ, ἰνκῶ, ἰνκῶ. GALL. Vn enclume. ITAL. Incude, incudine. GERM. Ein amböß. HISP. La yunque. ANGL. An anvil. } Plin. lib. 33. cap. 4. Fit & cura electrum argento addito, quod si quintam portionem excessit, incudibus non resistit. Cic. 2. de nat. deor. Ex quo efficiuntur hæ rerum formæ atque figuræ, quas vos effici posse sine follibus & incudibus non puratis. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 2. Hic mihi incus est, pro pudam hinc multos dolos. Idem in Amphitr. Ita quasi incudem me miserum homines octo validi cadant (propter duritiem tergi scilicet.) ¶ Reddere versus incudibus, per translationem, pro emendare & expolire, Horat. in Arte usupavit.

Et malè tornatos incudi reddere versus.

Ovid. Eleg. 6. lib. 1.

Ablatum mediis opus est incudibus illud.

¶ Incus maxima non metuit strepitus: ἀκμῶν μέγιστος ἢ φοβῶνται τὸν ψόφον. Excelsus animus non commovetur minis, aut fortuna lævientis procellis. ¶ Eandem incudem assidue tundere, dixit Cicero. lib. 2. de Orat. pro indefatigabili assiduitate in operis alicujus studio perseverare.

Incusio, as, mores, factumve alicujus reprehendo, cum aliquo expostulo. { Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. GALL. Accuser. ITAL. Accusare. GERM. Anklagen/beschuldigen. HISP. Quexarse de alguno accusando. ANGL. To accuse. } Cæſar 1. Comment. Omnium ordinum adhibitis ad id consilium Centurionibus, vehementer eos incurſavit. Novè posuit Cornutus, pro enuntiare & aperte: Cum, inquit, silentium se continere non posset (de tonsore autem Midæ regis loquitur) scrobem fecit, & ita quod viderat canna terræ incurſavit, id est, enuntiavit, & detexit.

Incusatio, nis: Reprehensio, expostulatio. { Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. GALL. Accusation, plainte, blâme. ITAL. Accusa. GERM. Ein anslag/beschuldigung/bescheltung. HISP. Quexamiento de alguno accusandolo. ANGL. Accusacion, blame. } Cic. 3. de Orat. Quorum partim habent vitiorum & peccatorum acrem quandam cum amplificatione incurſationem, aut querelam.

Incurſivus casus, pro accusativus, apud Diomedem sæpissimè, ut Grammatices lib. 1.

Incusus, a, um, adjectivum est, à verbo incado formatum. Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. ut, incurſus lapis, apud Virgilium 1. Georg.

lapidemque revertens

incusum, aut atra massam picis urbe reportat.

Quem locum exponens Servius: Incusum (inquit) lapidem, id

est, mannalem molam cudendo asperam. Incusoditus, a, um: Non custoditus. { Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. GALL. Qui n'est point gardé. ITAL. Senza guardia. GERM. Unverwahrt/unverschüt. HISP. No guardado. ANGL. Not kept. } Ovid. lib. 2. Metam. Incusodita Pyltos memorantur in agro Processisse boves.

Idem Eleg. 10. lib. 3. Trist. Incusodita diripiuntur opes.

Idem 1. Trist. Eleg. 5. Virque rapax stimulante fame, cupidusque cruoris, Incusoditum captat ovile lupus.

Mart. lib. 1. Incusoditis & apertis Lesbia semper Liminibus peccas.

Tacit. lib. 20. Sint transitus incusoditi.

INCŪTIO, is, cussi, cussum, ex In, & quatio, q in c, & a in u, mutatis. Ictum infero, impingo, infligo. { Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. GALL. Jetter contre, ruer & frapper impetueusement. ITAL. Scuotere, squassare. GERM. Einschlagen/schlagen. HISP. Sacudir contra otra cosa. ANGL. To strike or dash in or against. } ut, Incutere scipionem eburneum in caput alterius, apud Liv. 5. ab Vrbe. Incutere colaphum. Juven. Satyr. 9.

Nos colaphum incurimus, labenti crustula servo. ¶ Per translationem sumitur pro immittere. Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. Virg. 1. Æneid. Incute vim ventis.

Cic. de Univerſ. Rursusque emerſi errorem incutiant rationis expertibus. Incutere metum, terrorem hostibus, apud Livium. Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Palla pallorem incutit. Ovid. Eleg. 10. lib. 1. Trist.

se rigidus incutiente minas.

¶ Item, Incutere fecdum nuntium. Liv. lib. 2. ab Vrbe.

Incusſus, participium, sive nomen ex participio. { Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. ANGL. Dashed, bruised. } Plin. lib. 22. cap. 14. Medetur mica salis contusis, incusſisque inustis & strumis.

Incusſus, us. { Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. ANGL. A dashinking, or bruising. } Cornelius Tacitus lib. 20. Scandebant jam quidem cum gladiis & armorum incusſu præcipitati sudibus, & pilis obruuntur.

INDĀGO, as, ab endo & ago, seu in & ago. Propriè venatorum verbum est, idem significans quod feras intelligo. { Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. GALL. Chercher à la trace, chercher diligemment, s'enquerir. ITAL. Investigare, cercare. GERM. Dem gespöhr nach suchen/erforschen. HISP. Buscar por el rastro ò pisadas. ANGL. To search, to trace. } Cicero 2. de fin. Cuius natus ad indagandum. ¶ Per translationem accipitur pro Quovis modo inquirere, vel perſerutari, ἀκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. Cic. in Orator. Aut reprehendit quòd inſuſitatas vias indagemus, tritas relinquamus. Idem 5. de finibus, Consideratio, cognitiove rerum cælestium, & earum quas à natura occultas & latentes indagare ratio potest, &c.

INDĀGĀTIO: Inquisitio, perſerutatio. { Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. GALL. Recherche, enqueste, inquisition, queſte. ITAL. Lo investigar. GERM. Erforschung/nachsuchung. HISP. Buscamiento. ANGL. Diligent searching. } Cic. 1. Offic. Inest indagatio & inventio veri, ejuſque virtutis munus est proprium.

INDĀGĀTŌR, is: Venator, inquisitor. { Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. GALL. Chasseur, enquesteur. ITAL. Investigatore, cercatore. GERM. Ein nachsucher. HISP. El que busca assi. ANGL. A searcher. } Col. lib. 9. cap. 8. Sed indagatorem conveniet matutina tempora vestigandi eligere, indagator aquarum. Idem lib. 2. cap. 2.

INDĀGĀTĪX, icis. { Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. GALL. Celle qui recherche curieusement. ITAL. Investigatore. GERM. Ein sucher. HISP. La que busca assi. ANGL. She that searcheth. } Cic. 5. Tusc. Vitæ philosophia dux, virtutis indagatrix, expultrixque vitiorum.

INDĀGĀNTĒR, adverbium. { Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. GALL. En suivant la trace. ITAL. Seguendo la tracia. GERM. Mit nachsuchen und erforschen. HISP. Rastreando. ANGL. Following the trace. Col. lib. 5. cap. 3. Boni venatoris est indaganter quamplurimas feras capere.

INDĀGO, inis: Series plagarum, quibus saltus, stabulæque ferarum cinguntur à venatoribus. { Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. GALL. Toiles ou panneaux, tente de filets tout autour. ITAL. Rete da pigliare le bestie salvatiche. GERM. Garn / so die jäger aufspannen das gewold in die selbigen zuhetzen. HISP. La red para tomar bestias. ANGL. Nettles where with woodes ar environned to thak wild bestes. } Virg. 4. Æneid.

salusque indagine cingunt.

Lucan. lib. 6. Pharsal. saltus, nemorosæque telqua,

Et sylvas, vastaque feras indagine claudit.

Hic (inquit Budæus) Lucanus per metaphoram indaginem vocavit, fossam & turrium munitarum seriem. Cæſ. 8. bell. Gall. Sylvæ undique impeditissimis, aut altissimo flumine, vel indagine munitum. ¶ Per translationem accipitur pro captionibus, quas quis non facile queat effugere. Tacit. lib. 3. Annalium, Romæ testaments, & orbos velut ejus indagine capi, id est, captorem esse, ita ut nullus captiones ejus evadat. ¶ Item pro quavis indagatione, seu inquisitione usurpatur. { Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. GALL. Recherche, queſte, enqueste. ITAL. Lo investigar. GERM. Erforschung/nachsuchung. HISP. El buscamiento. ANGL. A diligent search. } Plin. lib. 7. cap. 49. In qua sententia fuisse Aristotelem video, & eam multis persuasisse doctrinæ indaginis. ¶ Indagine cupediarum. Gell. cap. 16. lib. 17.

INDARA, ἰνκῶ. Sicavorum civitas. Steph.

INDĒ, ab ἰνκῶ, adverbium est, importans motum de loco, idem significans quod ex eo loco. { Ἰνκὺρσῶ ἡδὲ ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ, ἰνκὺρσῶ. GALL. De là, de ce lieu là. ITAL. Indi. GERM. Von dannen, dennenhr. HISP. Desde ò desde alli adelante. ANGL. Out of that place. } Plaut. Mostell. sc. 2. a. 1. Illic ubi fui, inde effugi foras. Idem Milit. sc. 6. a. 2. Hoc oppidum. Idem Aulul. sc. 6. a. 4. Inde, ex eo loco video recipere senem. Sic Cic. pro Marc. Inde ibi. Ovid 3. Fast.

Stant calices, minor inde fabas, olus alter habebat (i. ex iis.) Plaut. Aulul. sc. 6. a. 4. Nec partem inde posces (i. ex auro. Idem

Pseud. sc. 2. 2. Videre inde esse, i. a milite (*de sa part.*) Livius lib. 1. ab Vrbe, Primò in Macedoniam venisse, dein Siciliam, quarentem sedes delatum. Idem, Omnis te exempli documenta in illustri posita capias. § Aliquando dicitur de tempore, & ponitur pro inde, & capias. § ANGL. *From thence forth.* § Idem lib. 1. ab Vrbe, Crimini maximè dabant, in manu hostilem in his imper prædas agere. de eos collecta juvenam manu hostilem in his imper prædas agere. Plaut. *Capt. sc. 4. 1.* Jam inde à puero amicus fuit. Idem *Pseud. sc. 2. 4. 4.* Jam inde à consilio probus. § Inde loci, pro eo loco, eo tempore. Glossæ. § Hinc fiunt composita, Deinde, exinde, perinde, & proinde, quæ habent accentum in antepenultima.

INDEBITVS, a, um: Non debitus. § ἀναπόδοτος. GALL. *Indeu, qui n'est pas deu.* ITAL. *Non devuto.* GERM. *Das nicht schuldig ist.* HISP. *Cosa no devuda.* ANGL. *That is not due.* § ut, Fletus indebitus. Senec. *Here. OEtæo.*

— *indebitus nato quidem*
Compefce fletus mater Alcida inclyt.
Ovid. *Epist. 15.*

Premia magna quidem, sed non indebita posco.
Indebitè, indebitò, adverb. Plaut. lib. 2. tit. 3. l. 25. §. ult. Sin autem cautio indebitè exposita esse dicatur.

INDECENS, tis, omn. gener. Non decens, turpis, præter decorum, deformis. § ἠψχοher. ἀπιδος, ἀπιδος, ἀπιδος. GALL. *Messeant, indecent.* ITAL. *Non convenevole, disconcio, bruto.* GERM. *Ungeburhend, ungezimmend.* HISP. *Cosa sea y sin gracia.* ANGL. *Vncomelie, indecent.* § Mart. lib. 5.

Oculoque ludos spectat indecens ano.
Senec. *de benef. lib. 1. cap. 9.* Indecentissimum sponsaliorum genus est adulterium. Alias legitur ibi, *Hinc decentissimum, &c.* quæ quidem verior lectio est.

INDECENTER, adverb. § ἀπιδος. GALL. *Avec indecente, par messeance.* ITAL. *Scovnevolence.* GERM. *Ungeburlich / vnstättiglich.* HISP. *Feamente y desgraciadamente.* ANGL. *Vncomelie.* § Plaut. *Merc. Nec tolerant ut æquum patres: sed clamant, indecenter obstrepunt.* Mart. lib. 12.

Quam sit lusca Philenis indecenter.
Indecet, verbum est in tertiis duntaxat usitatum, idem significans quod dedecet, sive Indecorum est, & inconvenientis. § ἀπιδος. GALL. *Il est messeant, il n'est pas convenable.* ITAL. *Non conviene.* GERM. *Es geizimpr oder gebüt sich nicht.* HISP. *No conviene.* ANGL. *It becometh not.* § Plin. junior in *Epist.* Juvenes adhuc confusa quædam & quasi turbata non indecent, senibus placida omnia, & ordinata conveniunt. § Indecere, pro decere. Gell. *cap. 12 lib. 7.* ubi quidam libri habeat *indecorem.* Vide *Indecor*, infra.

INDECLINABILIS, e, quod declinari, vitari & flecti non potest. § ἀδιάδητος. GALL. *Qu'on ne peut éviter, qui ne varie point, qui n'est point muable.* ITAL. *Che non si può schifare.* GERM. *Das sich nicht abwenden oder entstehen läßt.* HISP. *Cosa que no se puede apartar, & equivar.* ANGL. *That can not be shaped.* § Gell. lib. 6. cap. 2. Fatum sempiterna quædam & indeclinabilis series rerum, § Animus indeclinabilis, pro constanti, & qui nunquam variat, apud Senecam *epist. 67.*

INDECLINATUS, a, um, idem quod indeclinabilis, quod declinari & vitari non potest. Ovid. 4. *de Pont. El. 10.*

Hac tibi, qui peritas indeclinatus amico,
Non est quod lingua dicta tremente putes.
Idem *Eleg. 5. lib. 4. Trist.*

Tæque, quod est rarum, præsta constanter ad omne
Indeclinata munus amicitia.

INDECORIS, Indecorus. § ἠψχοher. ἀπιδος, ἀπιδος. GALL. *Messeant, laid, deshonnefle.* ITAL. *Dishonorato, biasmato.* GERM. *Ungehalt, ungeschaffen, heßlich.* HISP. *Deshonrado.* ANGL. *Vnsemely, unconvenient, unhonest.* Servius putat compositum esse à nomine *decor*, & penultimam obliquorum naturaliter produci, quamvis à Vitigilio aliquot in locis corripitur, ut lib. 7.

Non erimus regno indecores.
Idem lib. 12.

Sunt alia innupta Latio, & Laurentibus agris,
Nec genus indecores.

Ubi idem ait, Aut Systole est, aut certè dicimus nominativum non inveniri, ut in multis nominibus fit. Nonius ostendit apud antiquos fuisse in usu nominativum Indecoris, & hoc indecore, citans illud Accii ex *Athamante*: Cujus sit vita indecoris, mortem fugere turpem haud convenit. Hodie tamen nominativus non est in usu, sive ille fuerit *indecor*, sive *indecoris*. Utcunque est, penultima obliquorum semper corripitur. Quare magis videri debet compositum à *decus*, quam à *decor*: sicut à corpus fiunt composita *bicorpor*, & *tricorpor*: aut certè *bicorporis*, & *tricorporis*. Qui quidem nominativi etiam non sunt in usu, frequenter tamen utimur eorum obliquis. § Indecorem vestem, pro *decoram*, sive *decentem*, dixit Gell. *cap. 12. lib. 7.* Fæminisque solis, inquit, vestem longè latèque diffusam indecorem existimaverunt (Romani) ad ulnas et utraq; adversus oculos protegenda. Ita habent emendatioribus Codices: licet Joan. Passer. citans hunc locum, ibi dicat *Indecere*, scriptum esse, pro *decere*, quod eodem redit.

INDECORUS, a, um, & Indecoris, e. Turpe & decorus. § ἠψχοher. ὑράβ. ἀπιδος. GALL. *De shonnefle, vilain, laid, messeant.* ITAL. *Inconveniente, bruto.* GERM. *Ungehalt, ungemesslich, häßlich.* HISP. *Turpe, indecente.* ANGL. *Filt hic, vnsemely, vncomelie.* § ut, Indecora lasciva ludere. Plin. lib. 18. cap. 34. Cic. 1. *Offic.* Et justa omnia decora sunt: injusta contra, ut turpia, sic indecora. Indecorus quaestus. Liv. 1. *bell. Pun.* Indecorus visus. Plin. lib. 31. c. 12. Accius apud Non. Cujus vita sit indecotis, mortem fugere turpem haud convenit. Virgil. lib. 7.

Non erimus regno indecores.

INDECORÈ, adverb. Indecenter, turpiter. § ἀπιδος. GALL. *Honteusement, deshonnelement, vilainement.* ITAL. *Dishonestamente, brutamente.* GERM. *Ungehaltlich / häßlich.* HISP. *Feamente y des-*

honestamente. ANGL. *with dishonour, after an uncomely sort.* § Cic. 1. *Offic.* Cavetque ne quid indecore, effeminatève aut faciat aut cogitet. *Ibidem.* Et ea, si non decorè, aut quàm minimè decorè facere possimus. Dicitur etiam Indecorabiliter, ut annotavit Sospiter ex Accio in Bacchis: Indecorabiliter alienos alunt.

Indefatigabilis: Qui de fatigari non potest. Senec. lib. 2. *de Ira*, Alius contentus, a, um, somni, vigiliam indefatigabilem extendit.

Indefectus, a, um, qui non deficit, ἀνεπίπτος. Apul. *de deo Socratis*: Vivacitas æterna & indefecta. §

Indefensus: Non defensus, defensore patronove destitutus. § ἀνεπίκουρος. ἀναπόδοτος. GALL. *Qui n'est point defendu.* ITAL. *Non difeso.* GERM. *Unbeschirmt.* HISP. *No defendido.* ANGL. *Vndefended.* § Liv. lib. 4. Suos increpans clara voce, Hic præbitur (inquit) vos telis hostium estis indefensi, inulti: id est, sine defensione, sine vindicta. Plin. lib. 18. cap. 7. Indefensa quippe membranis continentur.

Indefessus, a, um: Non fatigatus. § ἀνεπίκουρος. GALL. *Qui ne se lasse point.* ITAL. *No stracco.* GERM. *Das nicht ermüdet wirt.* HISP. *No cansado.* ANGL. *Vnwearied, not tyred.* § Ovid. 9. *Metam.*

— *defessa jubendo est*
Sava Iovis conjux: ego sum indefessus agendo.
Indefesse, adverbium. Spartianus in *Vero*: Indefesse atque inhumaniter facies cursitare.

Indeficiens, tis. Tibull. lib. 4.
Horrea sæcundis indeficientia mensis.

INDEFINITVS, nullis terminis circumscriptus. § ἀπερίοριστος. GALL. *Obscur, indefiny.* ITAL. *Indeterminato, oscuro, intricato.* GERM. *Das unbestimmt oder vnaußgeizigt ist.* Item, *Dunctel.* HISP. *Cosa no determinada, y escura.* ANGL. *Obscure, intricate.* § Gell. lib. 16. cap. 2.

Indefinitus inexplicabilisque sermo fiet.
Indefinitè, ἀόριστος. Gell. lib. 2. cap. 24. Promiscuè atque indefinitè latigata est.

Indefletus, a, um: Non defletus. § ἀκλαυτος. GALL. *Qui n'a point esté pleuré.* ITAL. *Non pianto.* GERM. *Unberweynt.* HISP. *No llorado.* ANGL. *That is not lamented for.* § Ovid. lib. 7. *Metam.*

Qui lacrymas desunt, indefleta que vagantur
Natorum, matrumque anima, juvenumque, senumque.

Indeflexus, a, um: Non inclinatus. § ἀνεπίπτωτος. GALL. *Qui n'a point esté ployé.* ITAL. *Non piegato.* GERM. *Ungebogen.* HISP. *Cosa que no se tuerce, & progera.* ANGL. *That is not bowed.* § Plin. in *Paneg.* Jam firmatas, jam proceritas corporis, jam honor capitis, & dignitas oris: ad hoc, ætatis inflexa maturitas.

Indejectus, a, um: Non dejectus, apud Ovid. 1. *Metam.*
Si qua domus mansit, potuitque resistere tanto
Indejecta malo.

Indelassatus, indefessus, ἀνεπίκουρος. Manilius,
Indelassato properantia corda vigore.

Indelēbills, e: Quod deleri non potest. § ἀνεξάλειπτος. GALL. *Qu'on ne scauroit effacer, ou abolir.* ITAL. *Che non si può distruggere, semapiterno, perpetuo.* GERM. *Das sich nicht durchhun oder aufstigen läßt.* HISP. *Cosa que no se puede raer & quitar.* ANGL. *That can not be put or away.* § Ovid. lib. 15. *Metam.*

— *noménque erit indelebile nostrum.*
Indelibatus, a, um: Illibatus, intactus. § ἀνεπίπτωτος. GALL. *Entier, qui n'est encore entamé.* ITAL. *Non contornato, intiero.* GERM. *Una versucht.* HISP. *Entero, no tocado.* ANGL. *Vntouched, vntasted, whole.* Ovid. 1. *Trist. Eleg. 4.*

Dum juvat, & vultu ridet fortuna sereno,
Indelibatas cuncta sequuntur opes.

INDEMNATVS, a, um: Non condemnatus. § ἀνεπίπτωτος. GALL. *Qui n'a point esté condamné.* ITAL. *Non condannato.* GERM. *Unvero dampf.* HISP. *No condenado.* ANGL. *Not condemned.* § Plaut. in *Cure. sc. 3. 4. 5.* Proh Deum atque hominum fidem! Hoccine pacto indemnatum, atque intestatum me abripi: Idem *Capt. sc. 2. 4. 4.* Quæ pendent indemnata (perna) auxilium feram. Cic. pro lege *Agraria*, L. Sylla, quam bona indemnatorum civium suæ illa auctione sua venderet.

Indemnis, e: Nullo affectus damno, nullum passus detrimentum. § ἀδωτος, ἀζημιος. GALL. *Exempt de domage.* ITAL. *Senza danno.* GERM. *Das kein schaden erleiht.* HISP. *Sin daño.* ANGL. *without domage, harmeless.* §

Indemnitās, atis: Fuga, vel vitatio damni. § ἀζημιος, ἀπιδος, ἀπιδος. GALL. *Exemption de domage, de domageement.* ITAL. *Lo schiffare il danno.* GERM. *Vermeidung schadens oder nachtheils.* HISP. *Esquivar de daño.* ANGL. *Eschaping of losse or domage.* § Papin. in l. *fidejussor* 32. ff. *de neg. gest.* Fidejussor imperitia lapsus, alterius quoque contractus, qui personam ejus non contingebat, pignora, vel hypothecas suscepit, & utramque pecuniam creditori solvit, existimans indemnitati suæ confusis prædiis consuli posse.

Indemonstrabilis, e, ἀνεπίδεικτος, quod nequit demonstrari. Apul. *de icm.* §

Indepisci, assequi, consequi. Plaut.

Indēplorātus, a, um: Indefectus. § ἀκλαυτος. GALL. *Qui n'a point esté pleuré.* ITAL. *Non pianto.* GERM. *Unberweynt.* HISP. *No llorado.* ANGL. *Not wayled for.* § Ovid. 3. *Trist. Eleg. 3.*

Sed sine funeribus caput hoc, sine honore sepulchri,
Indeplorandum barbara terra teget.

Indēprāvātus: Incorrumpus, non depravatus. § ἀνεπίπτωτος, ἀπιδος, ἀπιδος. GALL. *Qui n'est point depravé, ni gâté.* ITAL. *Non guasto, non corrotto.* GERM. *Unverdorbt / unverderbt.* HISP. *No gasteado & corrompido.* ANGL. *Not deprived or made ill.* § Senec. *epist. 77.* Si vita indepravata virtus est, & sui juris permanet, solam bonum est virtus.

Indēprēcābills, quod nullis precibus potest averti. § ἀνεπίπτωτος. *That wil not be forgiven.* § Gell. *cap. 13. lib. 1.* Et pœna indeprecabilis subeunda esset.

Indēprēhēnsibills, qui deprehendi non potest. Quint. *decl. 4.* Nec per varias ambages indeprehenibilem sparsit ætorem. Idem *decl. 8.* Inenarrabile, indeprehenibileque est.

Indēpsēsē

Indepēctē, acquirere, invadere. Unde Indepctus, acquiritus, ab *indipiscor*.
Indēsētus, a, um, quod nunquam deseritur. $\xi \delta \mu \alpha \pi \iota \delta \nu \lambda \epsilon \mu \mu \delta \theta \circ$.
 GALL. *Non delaisse, qu'on ne delaisse jamais*. ITAL. *Che mai non si abbandona*. GERM. *Unverlassen*. HISP. *No deserto, ni desomparado*.
 ANGL. *That is never left or forsaken*. ξ Ovid. 2. *de Amor*.
Si tamen exaudis pulchra cum matre cupido,
Indeserta meo pectore regna gere.

Indēsēs: Impiger, qui deses non est. $\xi \tau \rho \delta \sigma \epsilon \theta \acute{o} \epsilon \delta \eta$. $\xi \alpha \nu \tau \circ$. GALL. *Qui n'est point paresseux, ni oisif*. ITAL. *Non pigro*. GERM. *Nicht träg oder faul/hurtig*. HISP. *No perezoso, ni floxo*. ANGL. *Queck, nothing idle*. ξ Gell. *lib. 7. cap. 22*. Id profectō existimandum est, non omnino inculpatum, neque infidelē visum esse, cujus corpus in tam modicum luxuriasset, exuberassetque.

Indēsīnēs, ἀληκτιν, i.e. non desinens. Gloss.
Indēsīnētē, adverb. Sine intermissione, semper & continuē. $\xi \alpha \nu \alpha \iota \nu \omega \varsigma$, $\xi \alpha \lambda \gamma \lambda \acute{\iota} \alpha \tau \omega \varsigma$, $\xi \alpha \nu \alpha \lambda \alpha \tau \omega \varsigma$. GALL. *Toujours, sans cesse*. ITAL. *Continuamente*. GERM. *Ohn unterlafz, ohne aufstehen*. HISP. *Siempre y de continuo*. ANGL. *Always, without ceasing*. ξ Varr. 2. *de re rust. cap. 9*. Et si alter indefinenter æger est, ne sine cane grex sit. *Victorius in suis castigacionibus Varronianis*, & Scaliger *in conjectaneis*, hanc vocē aiunt nō reperiri in codicibus MSS. clarē, sed variē & corruptē.

Indētōnsis, a, um: Non tonsus. $\xi \alpha \nu \alpha \rho \theta \acute{\iota} \varsigma$, $\xi \alpha \nu \alpha \rho \theta \circ$. GALL. *Qui n'est point tondu*. ITAL. *Non tosato*. GERM. *Unbeschoren*. HISP. *No trasquilado*. ANGL. *Unshorn, not polled*. ξ Ovid. 4. *Metam*.
Additur his Nysseus, indetonsusque Thyoneus.

Indēx, icis: vide *Indico*.
Indiā. $\xi \iota \eta \eta$ *hōdhiā*, *india*. ξ Regio Orientalis, Asiæ terminus, quæ tam vasta perhibetur, ut eam tradant esse tertiam partem omnium terrarum. Pomponius scribit tantum spatium litoris eam occupare, quantum per sexaginta dies noctesque velificantibus cursus est. Tradunt in ea fuisse quinque millia oppidorum, quorum nullum comminus fuerit. Nomen habet ab Indo flumine, in quem ab Occidentali plaga desinit, qui solus præter Nilum crocodillos: creat à Septentrione Tauri jugis, ab ortu Eoo pelago, à Meridie suo, hoc est, Indico clauditur. Gemmis abundat, capricanes & elephantos procreat. Arborea habet semper frondentes, tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit. Piper, calamam aromaticum, & cinnama ad nos mittit. Indi propē gentium soli nunquam emigrare finibus suis. Illic binæ ætates, lenes autē, temperies cœli, ubertas soli, aquarum abundantia: quæ omnia faciunt, ut majora in India, quàm in cæteris regionibus nascantur animalia. *Plaut. Cure. sc. 2. a. 3*. Venimus in Cariam ex India. *Idem Mil. sc. 1. a. 1*. Elephantō in India perfregisti brachium. ξ Ab India sunt adjectiva: *Indus*, $\xi \delta \theta \circ$, & *Indicus*, *indhōs*. *Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist*.
Quaquo sui iussis obtemperat Inda magistri
Bellua, servitium tempore victa subit.

Indicūm, est species floridi coloris.
Indicātio, Indicatūra, Indiciūm: vide *Indico*.

Indīco, as, are: Manifesto, palam facio, enuntio, detego, demonstro. $\xi \iota \eta \eta$ *chivāh*, $\xi \iota \eta \eta$ *hōdhiāh*, $\xi \iota \eta \eta$ *ghalāh*, $\xi \iota \eta \eta$ *highghid*. $\xi \alpha \nu \alpha \iota \nu \omega$, $\xi \delta \epsilon \iota \chi \nu \mu$. GALL. *Montrer, bailler à connoître*. ITAL. *Manifestare, palesare*. GERM. *Anzeigen, zu wissen thun*. HISP. *Demonstrar y descubrir lo secreto*. ANGL. *To shew, to tell and declare*. ξ *Plaut. in Asin*. Egōne hæc patiar, aut taceam? Emori me malim quàm hæc ejus uxori non indicem. *Lactant. lib. 7*. Ipsa ergo virtutis perpetuitas indicat, humanum animum, si virtutem ceperit, permanere: quia & virtus perpetua est, & solus humanus animus virtutem capit. *Plaut. Men. sc. 3. a. 5*. Ne me indicetis qua platea aufugerim. *Idem Aul. sc. 2. a. 4*. Cave cuiquam indicassis meum istic esse aurum, Fides. *Ibid. Prolog*. Nunquam indicare id filio voluit suo. *Pauld post*, commonstrare (de thesauro.) *Idem Asin. sc. 2. a. 4*. Einori me malim, quàm hæc non ejus uxori indicem. *Idem Aul. sc. 6. a. 4*. Eum, qui abtulit, si scies, mihi indicabis. ξ Aliquando ponitur pro defero, accuso. $\xi \delta \delta \alpha \nu \nu \mu$. Unde *Ulpianus in l. indicasse 197. ff. de verb. signific*. Indicasse, inquit, reum, est detulisse, arguisse, accusasse, convicisse. Sed hæc significationes in idem recidunt. ξ Aliquando negotiationis verbum est, & rebus venalibus accommodum, quod in mercibus distrahendis usurpatur, quando ille, cujus est merx, pretium statuit rei quam venundat: est enim indicare venditoris: sicut licet emptoris. $\xi \mu \mu \alpha \delta \delta$. *Plaut. Persa*, Indica, fac pretium. ξ Tua merx est, tua indicatio est. *Idem in Milite*, Venio ad macellum, rogito pisces, indica caros. *Apul. lib. 1*. Et percontato pretio, quod centum nummis indicaret, aspernatus, centum viginti denariis præstinavi. ξ Indicare, inquit Nonius aliquando promittere est: in qua significatione Ciceronem posuisse scribit ξ *Offic*. Scævola Publii filius, quū postulasset ut sibi fundus, cujus emptor esset, semel indicaretur.

Indēctūs, a, um, participium. $\xi \iota \eta \eta$ *joker*, $\xi \iota \eta \eta$ *mukār*. $\xi \mu \mu \nu \epsilon \iota \varsigma$, $\xi \mu \mu \nu \epsilon \rho \delta \iota$. GALL. *Mis à prix*. ITAL. *Posto à prezzo*. GERM. *Geschetz/ans geschlagen*. HISP. *Puesto à precio*. ANGL. *Sett to a prise*. ξ *Plin. lib. 28. cap. 13*. Eadem ex causa emi lienem vituli, quanti indicatus sit.

Indēx, generis communis, qui, vel quæ rem secretam sibi notam enunciat, quique indicium facit. $\xi \iota \eta \eta$ *modhiāh*, $\xi \iota \eta \eta$ *maghghidh*. $\xi \mu \mu \nu \theta \varsigma$, $\xi \mu \mu \nu \theta \iota \varsigma$. GALL. *Denonciateur, indicateur, qui declare quelque chose secrette ou cachée*. ITAL. *Manifestatore, dimostratore*. GERM. *Ein zeiger/oder anzeigen*. HISP. *Descubridor del secreto*. ANGL. *An appeacher or vitterer*. ξ *Asconius* scribit esse, qui facinoris, cujus ipse est conscius, latebras indicat, impunitate proposita. *Ovid. 13. Metam*.

An quod ad arma prior, nullōque sub indice veni. *Mox:*
Timidi commenta retexit
Naupliades animi.
Salust. in Catil. Plerique Crasso ex negotiis privatis obnoxii conclamabant indicem falsum esse. *Cic. 7. Verrina*, Cujus rei neque index, neque vestigium aliquod, neque suspicio cuiquam est. *Plin. lib. 8. cap. 16*. Leonum animi index cauda, sicut & equorum aures. *Cic. de Oratore*, Imago animi vultus est, indices oculi. ξ Præterea Index in libris, quo eorum indicantur argumenta. *Idem 2. de*

Orator. In Philosophos vestros siquando incido, deceptus indicibus librorum, qui sunt ferē inscripti de rebus notis, verbum proflus nullum intelligo. *Idem lib. 4. ad Attic*. Isque imperes, ut sumant membranulam ex qua indices fiant, quos vos Græci, ut opinor, $\xi \alpha \nu \lambda \acute{\alpha} \theta \epsilon \varsigma$ appellatis. *Gell. lib. 20. cap. 11*. Neque item desunt qui indices libris suis fecerunt. *Senec. Epist. 39. Index Philosophorum* (de libro.) *Et Suet. in Aug. cap. 101*. Indicem rerum gestarum (de volumine.) *Idem in Calig. cap. 49. Index & titulus libri*. ξ Index item aliquando idem significat, quod vulgō appellant titulum. *Tibul. lib. 4.*

Nec quaris quid quaque index sub imagine dicat.
Mox, Titulus. Et Senec. cap. 9. de tranquill. Indices bibliothecæ & librorum. ξ Hinc proverbium, Per indicem aliquid tangere & exponere, pro summatim, strictim, obiter. *Justinianus in Instit*. Ut nobis, inquit, possibile sit summo digito & quasi per indicem ea retigisse. *Asconius in Verr. 3*. Quō quum esset ventum, antequam causæ ageretur, quasi per indicem rem exponebant. ξ Index item dicitur digitus pollicis proximus, propterea quōd in indicanda re quapiam eo uti soleamus. $\xi \mu \mu \alpha \theta \circ$. Lapis quoque quo auri bonitatem exploramus, à Latinis Index appellatur. *Ovid. 2. Metam*.

perjurāque pectora vertit
In durum silicem, qui nunc quoque dicitur index.

Indiculus, parvus index. Item epistola absque sigillo. *Marcell.*
Indiciūm, ii: Propriē est delatio detectiōque rei, sive criminis facta, quopiam qui ejus conscius est. $\xi \iota \eta \eta$ *acvāh*, $\xi \mu \mu \nu \theta \varsigma$, $\xi \mu \mu \nu \theta \iota \varsigma$. GALL. *Indice, enseigne, montre, signe*. ITAL. *Indicio, segno*. GERM. *Ein anzeigen gung oder entdeckung eines lasters*. HISP. *Demonstracion, descubrimiento de las cosas*. ANGL. *A marke, a signe or token*. ξ *Plaut. Aul. sc. 4. a. 1*. Anus huic indicium fecit de auro. *Idem Mil. sc. 3. a. 2*. Si indicium facio, interii; si taceo, interii tamen. *Idem Capt. sc. 4. a. 1*. Illic indicium fecit (te esse gnatum suum.) *Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist*.

Vnde nisi indicio magni sciremus Homeri
Hospitis igne duas incaluisse deas.
 Item, Corvus qui indicium fecit (i. præsignificavit futurum.) *Plaut. Aul. sc. 3. a. 4*. *Salustius in Catil*. Itaque consulente Cicrone frequens Senatus decrevit indicium falsum videri. ξ Accipitur item Indiciūm pro signo, argumento, vestigio, sive nota alicujus rei. $\xi \mu \mu \nu \theta \circ$. *Idem post reditum*, Specimen hoc virtutis, hoc indicium animi sui fore non putavit. *Idem pro Cluentio*, Omnia quæ solent esse indicia & vestigia veneni, in illius mortuæ corpore reperta sunt. ξ Indiciūm profiteri, i. polliceri se crimen indicaturum. *Salust. in bello Jugurth. 81*.

Indicūm, $\xi \mu \mu \nu \theta \iota \varsigma$. Onomast. Est parvum indicium apud Augustinū.
Indicīnā, æ: Indiciūm, qua voce usus est *Apuleius. μύθους*. Indiciūm, inquit, præmium occupasse.

Indicātio, nis: Æstimatio alicujus rei, & pretii constitutio. $\xi \tau \iota \mu \nu \theta \circ$. GALL. *Pris, prisées*. ITAL. *La stima del pretio di qualche cosa*. GERM. *Zuschlagung oder schätzung was ein ding wärt seye*. HISP. *Obra de estimar ó apreciar*. ANGL. *A pricing or setting to a price*. ξ *Plin. lib. 22. cap. 24*. Mellis causas atque differentias, nationesque & indicationem, in apum ac deinde florum natura diximus. *Plaut. in Persa*, Tua merx est, tua indicatio. ξ Indicatio etiam, verbosa illa ac prope modum scurrilis venalium rerum commendatio, qua venaliciūm venditorisque uti solent ut emptores alliciant. *Ulpian. D. lib. 19. tit. 1. l. 13. §. 3*. Quid tamen si ignoraverit quidem furem esse, alleveravit autem bonæ frugi, & fidum, ut catē venderet: videamus, &c. Qui scit, præmonere debuit furem esse: Hic non debuit facilis esse ad temerariam indicationem.

Indicātivūs, a, um, dicitur id quo aliquid indicatur. $\xi \mu \mu \nu \theta \iota \varsigma$, $\xi \delta \nu \theta \mu \nu \theta \circ$. Unde indicativus modus dictus est, quia eo præsentem actum indicamus.

Indicātūrā, æ: Æstimatio. $\xi \tau \iota \mu \nu \theta \circ$. GALL. *Pris ou prisée*. ITAL. *Prezzo, estimatione*. GERM. *Schätzung/anschlagung*. HISP. *Apreciadura*. ANGL. *The price or pricing*. ξ *Plin. in proæm*. Nec fiducia operis est hæc, sed indicatura.

Indicātūs, pro eo qui dici nequit. $\xi \mu \mu \nu \theta \iota \varsigma$. *Apuleius in lib. de dogmate Platon*. Deum Plato pronunciat cælestem, indictum, innominabilem, ut ait ipse. $\xi \mu \mu \nu \theta \iota \varsigma$, $\xi \mu \mu \nu \theta \iota \varsigma$, $\xi \mu \mu \nu \theta \iota \varsigma$.

Indīco, is: Denuntio, significo. $\xi \iota \eta \eta$ *highghid*, $\xi \iota \eta \eta$ *stivāh*, $\xi \mu \mu \nu \theta \circ$ *karā*, $\xi \mu \mu \nu \theta \circ$ *stivāh*, $\xi \mu \mu \nu \theta \circ$ *stivāh*. GALL. *Denoncer, significer*. ITAL. *Denunciare*. GERM. *Ansagen/vertündigen*. HISP. *Denunciar*. ANGL. *To denonce, to proclayme*. ξ Quanyis inter se differant, quōd majorē vim habeat indicare quàm denunciare. Nam denunciare propriē est significare. *Cic. Pro Plane*. Denuntiasti homo adolescens quid de Republ. sentiret. Indicare verō est solemniter & quadam cum auctoritate significare. Quod idem *lib. 1. Offic*. aperte docuit, qui utroque verbum conjunxit: Ac belli quidem, inquit, æquitas feciali populi Romani jure præscripta est. Ex quo intelligi potest, nullum bellum esse justum, nisi quod aut rebus repetitis geratur, aut denunciatum antē sit & indictum. In his verbis duo genera belli gerendi fuisse significat. Primum rebus repetitis: quæ si negabantur, ubi & bellum cum illis gestum esset, justum habebatur. Alterum honestius justiusque erat, quod repetitis rebus nisi redditæ essent, maro decernebatur consilio. Tum ad fines hostium denunciatis bellū suscipiendi causis, bellum indicebatur. Sed quo pacto indiceret. *Liv. lib. 1*. declarat: Quandocunque, inquit, pars major eorum, qui aderant, in eandem sententiam ibat, bellum erat consensu fieri solitum, ut fecialis feceratam hastam, aut sanguineam præstam ad fines eorum ferret, & non minus tribus puberibus præsentibus diceret, Quod populi præcorum Latinorum, hominesque præsci Latini adversus populum Romanum Quiritium fecerunt, deliquerunt, quod populus Romanus Quiritium bellum cum præscis Latinis iussit esse: Senatūve populi Romani Quiritium censuit, consensit, consensit, ut bellum cum præscis Latinis fieret: ob eam rem ego, populūque Romanus populo præcorum Latinorum, hominibusque præscis Latinis bellum indico faciōque. Id ubi dixisset, hastam in fines eorum emittebat. ξ Voluptatibus bellum indicare, per translationem dicimus, cum voluptate pugnare, libidineque, & frenum illi injicere. *Cic. de senect*. Ne omnino bellum videar indixisse voluptati. ξ Sic

etiam dicimus, Indicere concilium, Indicere tributum, hoc est, publica auctoritate significare, & veluti imperare. *συμμάχου*. Livius lib. 1. ab Vrbe, Longe à domo patribus excitis, ipsum qui concilium indixerat, non adesse. Idem lib. 4. Unde enim eam pecuniam confici posse, nisi tributo populo indicto? Cicero in Verr. 5. Legem sibi indicunt innocentiae, continentiae, virtutum omnium, qui ab altero rationem vitae reposcunt. ¶ Indicere spectaculum, est denunciare & significare futurum spectaculum. Liv. lib. 1. ab Vrbe condita, Indici deinde finitimis spectaculum jubet. Seneca. cap. 17. lib. 2. de benefic. Indicere odium pecuniae. Livius lib. 2. d. 5. Indicit fortuna certamen de possessione regni. Plaut. Ps. 5. a. 1. Indice ludos quando lubet (pro indic.) Indicere cœnas. Suet. in Neron. Item, indicere servos civibus ditioribus. Idem in Aug. c. 25. & Indicere decurionem. Idem in Neron. cap. 7. & Indicere vectigalia. Idem in Calig. 40. & Silentium. Ibid. cap. 55. & Matrimonium. Indici, Nuptias. Quintil. cap. 5. lib. 7. ¶ Indicere funus, est evocare homines per præconem ad funus. Suet. in Cas. Funere indicto rogus exstructus est. Indicere exercitum. Liv. lib. 8. dec. 4. ¶ Indicere iustitiam, est imperare cessationem dicendi juris, quod non aliter quam in maximo Reipub. luctu, aut periculo fieri consuevit. Livius lib. 10. ab Vrbe, His nuntiis Senatus conterritus, iustitiam indici, delectum omnis generis hominum haberi jubet. ¶ Indicere forum, id est, locum & tempus designare, quo causæ in conventu agantur: id quod magistratus in provinciis facere solebant. Virg. Æneid. 5.

Indicitque forum & patribus dat jura vocatū.
Ubi Serv. id est, tempus & locum designat agendorum negotiorum, Indictus, a, um: Denuntiatio solemniter, promulgatio solemniter & more. *ἰνδικτὸν* karú, *ἰνδικτὸν* nikrá, *ἰνδικτὸν* korá, *ἰνδικτὸν* meishwéh, *ἰνδικτὸν* mughghádh, *ἰνδικτὸν* wághghádh. GALL. Commandé, signifié, crié publicque. ITAL. Manifestato con solennità. GERM. Verkündigt. HISP. Denunciado con solennidad. ANG. Proclaymed or denounced solemnely. ¶ ut, Indictum bellum dicitur quod publica auctoritate & solemniter est denuntiatum. Indictum funus, denunciata exequia. Indictæ dapes. Ovid. 4. Fast.

Tunc magis indictas concelebrantque dapes.
¶ Indicti servi. Sueton. in Aug. cap. 25. Ad tutelam ripæ fluminis Rheni: eosque servos adhuc viris fœminisque pecuniosioribus indictos. Item, Indicta decursio. Suet. in Neron. c. 7. Indictaque decursione prætorianis scutum sua manu prætulit. Gell. cap. 22. lib. 1. Indictum aliquid, inscitumque dicere. ¶ Est præterea Indictus, a, um, nomen à participio dictus, & præpositione in, quod idem significat quod non dictus. Terent. in Phorm. Quod dictum indictum est, quod modò erat ratum, id irritum est. Liv. lib. 5. Itaque quæ tunc cecinerit, divino spiritu instinctus, ea se nec ut indicta sint revocare posse. ¶ Sic etiam, Indicta causa, id est, non dicta, & non defensa. *ἰνδικτὸν*. Cicero pro Rab. Sed indicta causa civem Romanum capitis condemnari coëgit. ¶ Indictus, id est, promissus. Ovid. 6. Fast.

Si vir es, indictas exige dotis opes.
Indictio, nis, est tributi, vel exactiois genus, quod à principibus populo indicitur, hoc est, imperatur. *ἰνδικτὸν* midháh. *ἰνδικτὸν*, *ἰνδικτὸν* m. GALL. Taille, impost. ITAL. Taglia che si pone da i principi sopra i populi. GERM. Schatzung/steuer/zinszal. HISP. Pecho è pecha, tributo. ANGL. A taxind. ¶ Alcon. Padianus in 4. Verr. Omne genus pensationis in hoc capite positum est, canonis, oblationis, indictionis. De hoc titulus est de Indictionibus, lib. 10. C. Inst. Vide annotat. Bud. in Pand. Indictiones quoque appellatæ sunt, ex quibus annorum ratio constitui cœpta est, Constantino imperante, anno Christi cccxiii. ante diem 8. Calend. Octob. quo die victus Maxentius, religioque Christiana in libertatem vindicata est. Ergo quasi à primordiis Christianæ libertatis Nicæni conventus auctoritate institutum est, ut sublatis Olimpiadibus, annorum ratio ab eo tempore iniret sic ut 15. quoque anno nova esset indictio, anni autem singuli indictionis computarentur. Ex Horom.

¶ Indictionalis, e, ad indictionem pertinens. Amm. lib. 17. Indictionale augmentum humi projecit. ¶

Indictivus, a, um, quod indictum est. *ἰνδικτὸν* karú, *ἰνδικτὸν* korá, *ἰνδικτὸν* m. GALL. Publicé. ITAL. Publicato. GERM. Das verkündigt oder aufgesetzt ist. HISP. Denunciado, publicado. ANGL. Proclaymed. ¶ ut, Funus indictivum, ad quod per præconem populus solet vocari. Et, Indictivæ feriæ, quas Consules, vel Prætores indicunt.

Indidem, adverb. compositum ab inde, & idem, quod est, ex eodem loco. *ἰνδικτὸν* mischschám, *ἰνδικτὸν* mippóh. *ἰνδικτὸν*, *ἰνδικτὸν* m. GALL. De es lieu là même. ITAL. Di quello stesso luogo. GERM. Eben von dem ortz hár. HISP. Del mesmo lugar. ANGL. Frome that same place. ¶ Plaut. in Cistell. Indidem unde oritur, facio uti facias stultitiam sepelibilem. Cicero pro Sext. Rosc. Amer. Si per alios fecisse dicis, quæro servosne an liberos: quæ homines indidemne America, an hoc ex urbe ferant. Plaut. se. 4. a. 3. Si opus est, ut sumant indidem. Idem Milit. se. 2. a. 3. Salva sumes indidem (sup. consilia tanquam depositum.) Livius lib. 9. dec. 4. Indidem ex Aventino. Idem lib. 3. bell. Pun. Civis indidem erat. (i. ex Capua.) Item lib. 9. dec. 4. Venena indidem. Gell. cap. 3. lib. 16. Vir indidem (i. Lacædemonius.) Item cap. 9. lib. 17. & cap. 10. lib. 6. Indidem Megaris erat.

Indiles: vide in præpositione In.

Indifferens, tis, gen. omnis, quod sua natura neque bonum est, neque malum. *ἰνδικτὸν* m. GALL. Indifferent. ITAL. Indifferente. GERM. Nicht onderscheiden/gleichgeltend. HISP. No diferente. ANGL. Indifferent. ¶ Cicero 3. de fin. Itaque id definimus, quod sit indifferens cum æstimatione mediocri. Quod enim illi *ἰνδικτὸν* dicunt, id mihi ita occurrit, ut indifferens dicerem. Indifferens homo, qui nec difficilis, nec morosus in re ulla expendenda. Suet. in Julio Casare. Nam circa victum C. Oppius adeo indifferenter fuisse docet, ut quondam ab hospite conditum oleum pro viridi appositum, aspernantibus cæteris, solum etiam largius dicat appetisse. Indifferens dolor apud Stoicos. Gell. cap. 5. lib. 12. ¶ Indifferentia autem quæ sint, docet Seneca. Epist. 83.

Indifferentiã, x: Similitudo, affinitas, convenientia. *ἰνδικτὸν* m. GALL. Indifference, similitude, convenance. ITAL. Indifferenza & simiglianza. Calepini Pars 1.

2a. GERM. Ohnunderscheidung/gleichformigkeit. HISP. Indifferencia, semejanca. ANGL. Indifference, likeness. ¶ Gell. lib. 13. cap. 3. Hoc ego scripsi de utriusque vocabuli indifferentia. Ibid. cap. 21. Cujus sonitus quanta apud veteres indifferentia sit, notius est quam ut plura in id verba sumenda sint.

Indifferenter, adverb. Indiscriminatim. *ἰνδικτὸν*, *ἰνδικτὸν* m. GALL. Indifferemment. ITAL. Indifferentemente, senza differenza. GERM. Ohnunderscheidentlich. HISP. No differentemente, sin diferencia. ANGL. Indifferently. ¶ Indifferenter ferre, hoc est, æquo animo ferre, vel non magni pendere, quod alio modo dicimus Susque deque ferre. Suet. in Domit. Occisum cum populus indifferenter, miles gravissimè tulit. Ita sæpè Gellius.

INDIGENã, x, communis gener. Qui eo in loco quem incolit, natus est: quasi inde genitus. *ἰνδικτὸν* ex rãch. *ἰνδικτὸν* m. GALL. Nay è natif du pays. ITAL. Colvi che habita in quello stesso luogo dove egli è nato. GERM. Ein inländischer/heimisch/der in land geboren ist. HISP. Varon è muger natural de alli. ANGL. Borne in the same cuntrey or rounè. ¶ Omnes habitatores aut indigenæ sunt, aut advenæ, aut convenæ: advenæ ex uno & eodem loco venientes: convenæ, è diversis: indigenæ, qui in ea ipsa regione in qua habitant, sunt geniti. Liv. 1. bell. Pun. Nec majores eorum indigenas, sed advenas, Italicæ cultores. ¶ Aliquando adjectivi vim habet, jungiturque substantivis cujusvis generis. Ovid. 6. Metam.

Naiadum Faunisque foret nomen arã, rogabam, Indigenave dei.

Plin. lib. 14. cap. 6. Dixisse hospiti de indigena vino.

Indigenitalis: Nativus, *ἰνδικτὸν* m. Verbum obsoletum, quo utitur Cicero 3. de Orat. Vel sæpe sine conjunctione verba novantur, ut ille sensus difertus indigenitalis, ut baccarum ubertate incurvescere. Quem locum sic quidam legit, vel sine conjunctione, ut illud diferti senis: Dii genitales: & illud, Baccarum ubertate incurvescere.

Indigeo, es, etc, ex in, & egeo, compositum, d, ephonia gratia interjecto. Egeo. *ἰνδικτὸν* chaser. *ἰνδικτὸν*, *ἰνδικτὸν* m. GALL. Avoir faute & disette, avoir besoin, estre indigent. ITAL. Haver bisogno. GERM. Bedürfften/mangelbar sein. HISP. Haver menester algo. ANGL. To lack, to need, to be in extreme poverrie. ¶ Terent. in Andr. Quid mi pater? quasi tu hujus indigeas patris. Cicero de Orat. lib. 1. Jam illa non tam artis indigent, quam laboris. Suet. in August. c. 78.

Indigens somni, Cæsar. 2. bell. Gall. His rebus indigebant, quæ ad oppugnationem castrorum necessaria erant. Crassus Ciceroni, Cohortatione te puto non indigere. ¶ Hoc indigeo addiscere. Gell. cap. 1. lib. 4. Sed hoc planè indigeo addiscere, quid sit Penuis, & quo sensu id vocabulum dicatur. ¶ Hujus impersonali Plin. lib. 10. usus est: Nunquam, inquit, conspectis, nisi cum præsidio earum indigeat.

Indigens, participium: Egens, tenuis, pauper. *ἰνδικτὸν* chaser. *ἰνδικτὸν* m. GALL. Indigent, souffreteux. ITAL. Bisognoso. GERM. Bedürffend/mangelbar. HISP. Menesterofo. ANGL. Needie poore. ¶ Cicero de Amic. Quid enim ille erat indigens mei? Benignè facere indigentibus. Idem 2. Offic. Ferre opem indigentibus. Idem 2. de finibus.

Indigentia, x: Inopia, egestas. *ἰνδικτὸν* chaser, *ἰνδικτὸν* machsór, *ἰνδικτὸν* tso-rech. *ἰνδικτὸν* m. GALL. Disette, necessité, besoin, paurvreté. ITAL. Bisogno, poverria. GERM. Dürftigkeit/mangel. HISP. Menester, probreza. ANGL. Poverrie, lack of things necessarie. ¶ Cicero de Amicitia, Amare nihil aliud est, nisi cum ipsum diligere quem ames, nulla indigentia, nulla utilitate quaesita. Gell. cap. 8. lib. 8. Indigentia nascitur ex magna copia.

Indigus, a, um: Egenus, qui indiget. *ἰνδικτὸν* chaser. *ἰνδικτὸν* m. GALL. Indigent, souffreteux, pauvre. ITAL. Bisognoso. GERM. Mangelhaft/dürftig/arm. HISP. Menesterofo. ANGL. That lacketh or needeth. ¶ Plin. lib. 8. cap. 40. Stipendiorum indiga. Virg. lib. 2. Georg.

— opisque hand indiga nostra.

Lucret. lib. 1.

Ipsa suis pollens opibus, nihil indiga nostra.

Indiges, veteri verbo Roma vocata. Frontin. Romana urbs, Indiges terrarumque; cui par est nihil, & nihil secundum. ¶ Æneas quoque Indiges dictus.

INDIGESTVS, a, um: Confusus, perturbatus & Digestus, ordinatus. *ἰνδικτὸν*, *ἰνδικτὸν* m. GALL. Confus, qui n'est point mis par ordre. ITAL. Disordinato. GERM. Ungeordnet, nicht ordentlich zerlegt. HISP. Cosa no bien repartida. ANGL. Out of order. Plin. lib. 50. cap. 15. Materia surda & indigesta simplicitas. Ovid. lib. 1. Metam.

— rudis, indigestaque moles.

Indigestè, adverb. Inordinatè, incompositè. *ἰνδικτὸν*, *ἰνδικτὸν* m. GALL. Confusement, sans ordre. ITAL. Disordinatamente. GERM. Unordentlich. HISP. Sinorden. ANGL. Confuslie. ¶ Gell. lib. 20. c. 11. Quas breviter, & indigestè, & inconditè annotationibus, lectionibusque variis feceramus. Indigestum & crudum: Macrobius Saturn. lib. 7. cap. 7.

Indigestes: Dii ex hominibus facti. *ἰνδικτὸν* m. GALL. Homme deitez, selon la superstition des Anciens, saints. ITAL. Santi. GERM. Menschen so zu göttern auffgeworffen sind. HISP. Los santos canonizados. ANGL. Manhoiden and esteemed as goddes after there death. ¶ Quo nomine dictus est Æneas, quum pugnans cum Mezentio, nusquam apparuisset. Vide Gell. cap. 16. lib. 2. ubi scribit immortalem indigestem factum Æneam. Alii indigestes dicunt esse deos tutelates, quorum nomina vulgari non licet. Liv. 8. ab Vrbe, Latres dii novenses, dii indigestes, divi quorum est potestas nostrorum, hostiumque, & c. Virg. 12. Æneid.

Indigetem Æneam, scis ipsa, & scire fateris, Deberi caelo, fatisque ad sidera tolli.

Idem 1. Georg.

DI patrii, Indigestes, & Romule, Vestaque mater.

Ubi Servius, Patrii dii sunt, qui præsent singulis civitatibus, ut Minerva Athenis, Juno Carthagini. Indigestes autem proprie sunt dii ex hominibus facti, quasi in diis agentes. Abusivè tamen omnes dii generaliter possunt dici Indigestes, tanquam nullius rei agentes. Vide Macrobius lib. 1. de somn. Scip. cap. 9.

Indigito, as: Antiquum verbum est, idem significans quod voco, nomino.

mino. { *ἰνδῖκα* *κατά* *ἰσχυρῶς*. GALL. Appeller, montrer au doigt. ITAL. Chiamare, nominare. GERM. Nennen. HISP. Llamar a mostrar con el dedo. ANGL. To call to name, to shew by the finger. } Ita dictum ab indicando, quasi indicito: vel à digitis, quod quempiam nominantes, perinde sit ac si digito ostendamus. Macrobius, Namque virgines Vestales ita Apollinem indigitant, Apollo medice, Apollo Pæan. Idem, Nam ita ab incolis indigitantur.

Indigitamentâ: Libri Pontificales, qui & nomina decorum, & rationes ipsorum nominum continent. Festus, Indigitamenta, incantamenta, vel iudicia interpretatur. Varro in fragment. de indigitamentis.

INDIGNOR, aris: Gravius fero, stomachor, irascor, in iram erumpo, indignum puto, & non ferendum. { *ἰνδῖκα* *χάβας*, *ἠγῖ* *κατὰ* *ἄφ*. *ἀζανακτίω*, *δουρακίω*. GALL. Se courroucer & facher, se mécontenter. ITAL. Sdegnarsi. GERM. Zürnen / unvorsich sein. HISP. Indignarse, enojarse. ANGL. To be angry, to be wrath or discontent. } Cic. 1. de Invent. Duodecimus locus est, per quem nobis hoc primis accidit. Ovid. 9. Metam.

Venerat huc Dryope fatorum nescia: quodque Indignere magis, nymphis latura coronas.

Sulpit. Cic. lib. 4. Hem nos homunculi indignamur, si quis nostrum interiit, aut occisus est. Liv. lib. 34. Indignamur nos rogari (i. dedignamur.) Suprà, fastidimus. Quint. Indignari imperia. Senec. c. 10. de Tranq. Dedignari impedimenta. Ovid. Eleg. 10. lib. 1. Trist.

Improba pugnat hyems, indignaturque quod ausim Scribere.

Idem Eleg. 3. lib. 4. Trist.

Tristis es, indignor quod sim tibi causa doloris.

Ibid. Eleg. ult.

Indignata malis mens est succumbere.

¶ Indignor, pro Ne vivam, sibi imprecantis. Martial. Epigr. 75. lib. 9.

Indignans, participium. { *ἰνδῖκα* *κατὰ* *ἄφ*. *ἀζανακτίω*, *δουρακίω*. GALL. Qui se courrouce & se fache. ITAL. Chi è corrucciato. GERM. Häßlich zünneyd / für ubel auffnemend. HISP. El que se enoja. ANG. Chafing, taking grenoussie. } Freta indignantia. Ovid. 11. Metam. Corda indignantia longam pacem. Stat. 3. Thebaid.

Indignans, nomen: Qui facile indignatur. { *ἰνδῖκα* *κατὰ* *ἄφ*. *ἀζανακτίω*. GALL. Courroucé, indigné. ITAL. Corrucciato. GERM. Formig, unvorsich. HISP. Ayrado y sañudo. ANGL. That taketh any thing grenoussie or in wrath. } Col. lib. 8. cap. 17. Quum sit mollissimum & servitatis indignantissimum. Ovid. 4. Fast.

Atque indignanti pectore plangit humum.

Ibid. lib. 3.

Iamque indignanti nova frena receperat ore (Pegasus.)

Indignatus, a, um, particip. Iratus, æstuans. { *ἰνδῖκα* *κατὰ* *ἄφ*. *ἀζανακτίω*. GALL. Courroucé, marri, indigné. ITAL. Chi è corrucciato. GERM. Erzürnt / bevent zu ungestummigkeit. HISP. Ayrado y enojado. ANGL. That is angerd and moved. } Virg. 2. Georg.

Atque indignatum magnis stridoribus aquor.

Procellæ indignatæ. Stat. 3. syl.

Indignatio, nis, iia. { *ἰνδῖκα* *κατὰ* *ἄφ*. *ἀζανακτίω*. ITAL. Sdegnno. ANGL. Anger, wrath, chafing. } Juven. Satyr. 1.

Si natura negat, facit indignatio versus.

Plin. lib. 9. cap. 30. Convertit in se custodum indignationem assiduitate furti immodici.

Indignatūcūlā, diminutivum. Plin. Epist. lib. 6. Restituro: Indignatiunculam, quam in viri cuiusdam auditorio cepi, non possum mihi temperare; quominus apud te, quia non contingit eoriam, per epistolam effundam.

Indignabundus: Indignans. { *ἰνδῖκα* *κατὰ* *ἄφ*. *ἀζανακτίω* *ἰοικῶς*, *ἰδουρακίω*. GALL. Tout courroucé, tout marri, en colere. ITAL. Fieno di sdegnno, chi è corrucciato. GERM. Doff zorn und unvorsich. HISP. Lo que mucho se ensañe. ANG. That is angerd, and mooved. } Liv. 8. bell. Maced. Quum illa muliebriter indignabunda, nihil de communi filia secum consulatum adjecisset. Suet. in August. cap. 40. Indignabundus & clamitans: En, ait,

Romanos rerum dominos, gentemque togatam.

INDIGNVS, a, um: Non dignus. { *ἀνάξιος*. GALL. Indigne. ITAL. Indegno. GERM. Unwürdig. HISP. Indigno, non merecedor. ANGL. Unworthy. } Plaut. Curc. sc. 2. a. 4. Indignis si malè dicitur est maledictum: si dignis, est benedictum. Senec. c. 10. de cons. ad Marc. Digna atque indigna pati fortunæ arbitrio. Ovid. Eleg. 3. lib. 1. Trist.

Imbre per indignas usque cadente genas.

Plaut. Most. sc. 2. a. 2. Non potest dici quàm indignum facinus fecisti, & malum, quod tetigisti ædes. Idem Asin. sc. 3. a. 3. Tam indignum dictum dixeris. Ibid. sc. ult. a. 1. Dignos indignos adire atque experiri certum est mihi. Idem Capt. sc. 1. a. 2. Indigna digna habenda herus quæ facit. Idem Men. sc. 6. a. 5. O facinus indignum! Idem Amph. Ob istud indignum dictum (mentitis) collo obstructo hac atripiam. Ter. in Eunuch. Nam si ego indigna contumelia hac sum maximè: at tu indignus qui faceres tamen. Idem Adelph. Æschine hæccine flagitia facere te? hæc te admittere indigna genere nostro? Livius ab Vrbe, Itaque sicut priore anno per indignissimos ex plebeis candidatos, omnium etiam dignorum tædium fecerant.

¶ Interdum pro miserabili, fædo, crudeli, gravi. Anón. Idem, Indignis cum egomet sim acceptus modis. Virg. 6. Æneid.

atque illi Misenum in littore sicco, Ut venere, vident indigna morte peremptum.

Interdum pro magno: unde Ennius indignas turres dixit, id est, magnas.

Indignitas, is: Crudelitas, fœditas, magnitudo mali. { *ἀναξία*, *ἀπίστια*. GALL. Indignité, de shonnesteté, vilenie. ITAL. de shonnestà, villaccaria. GERM. Ungebürligkeit, ubelstand, vnehrigkeit. HISP. Indignidad, de shonestidad. ANGL. Crueltie, unvorhinesse, villanie. } Liv. 2. ab Vrbe, Egone has indignitates diutiùs patiar quàm necesse est? Cic. pro Muren. Neque tamen satis severè pro rei indignitate decrevit. Indignitas calamitatis. Idem 7. Verr. Suet. in Calig. cap. 23. Ac per istiusmodi indignitates ac tædia, &c.

Indigaum, aliquando interjectionis vim habet, & per parenthesis

interponitur, quemadmodum & Infandum. Ovid. 5. Metam.

Pectora rupisset, nisi post altaria Phineus

Isset, & (indignum) scelerato profuit ara.

Indignè, adverb. Inhonestè, præter dignitatem. { *ἀνάξιως*. GALL. Indignement. ITAL. Indegnamente. GERM. Unehrlich / Ungebürlich. HISP. Indignamete, y no mereciendo. ANG. Haynously, unvorthele. } Ter. in Adelph. Cui miseræ indignè per vim vitium obtulerat. Ibid. Eripuit mulierem quam amabat: clamant omnes indignissimè factum esse. Plaut. Amph. Qui me hodie præsentem ausit indignè prætoriam. Idem Mil. sc. 6. a. 2. Non malitiosè feci. P. Imò indignè.

Indignissimè, adverbium. Julius Capit. in Pertinace, Mortem ejus populus indignissimè tulit. Plaut. Men. sc. 6. a. 2. Herum meum indignissimè nescio qui sublimem ferunt.

INDILIGENS, tis, adject. omnis gen. Negligens. { *ἄγρυπτος*. GALL. Negligent, mal soigneux, nonchalant. ITAL. Negligente, y no diligente. GERM. Unfleißig. HISP. Perezoso, y no diligente. ANG. Negligent, slouthfull. } Terent. Adelph. Sed vereor ne indiligens nimum fies. Plin. lib. 13. cap. 3. Deprehenditur etiam odore, quam fuerit indiligentior. Plaut. Most. sc. 2. a. 1. Nequam homo indiligentique cum pigra familia, immundus, instrenuus, &c. Ibid. Dominus (ædiam) indiligens. Gell. cap. 28. lib. 15. & cap. 2. lib. 7. Et rerum, & memoria homo non indiligens.

Indiligentiā, æ: Negligentiā. { *ἀγρυπτία*. GALL. Nonchalance negligence. ITAL. Negligenza, d'apocagione. GERM. Unfleiß. HISP. Neglencia, descuido. ANGL. Slouthfulness. } Cic. ad Quint. frat. Literatum missarum indiligentiam reprehendi.

Indiligentiùs, adverb. Negligentiùs. { *ἀγρυπτίως*. GALL. Negligemment. ITAL. Negligentemente. GERM. Unfleißiglich. HISP. Negligentemente, y descuidadamente. ANGL. Slouthfulie. } Ter. Phorm. Quis pol mei patris bene parta indiligenter tutatur. Cic. ad Attic. lib. 16. Quamquam nihil ab eo arbitror neque indiligenter, neque illiberaliter factum. Plaut. Asin. sc. 2. a. 2. Væ illi qui tam indiligenter observavit januam. Idem Mil. sc. 1. a. 1. At indiligenter hic eram.

Indiligentiùs, adverb. negligentiùs. Cæsar commentar. belli Gall. lib. 1. Indiligentiùs servaturos crediderant.

INDIPISCO, scis: Assequor, adipiscor. { *κατά* *κατά*. GALL. Obtenir, gagner, acquérir. ITAL. Conseguire. GERM. Erlangen / überkommen. HISP. Alcançar, conseguir. ANGL. To obtain, to purchase. } Plaut. Aut. Neque partem tibi ab eo, cui sit, indipisces, neque forem excipies. Idem Asin. sc. 2. a. 2. Nunquam quadriga albis indipiscet postea. Pro eodem etiam dicimus Indipiscor, etiam in præterico indeptus. Liv. lib. 6. bell. Pun. Ne dirimi ab se hostem paterentur, quam quis indeptus navem erat, ferrea manu injecta, &c. Et Plin. in præfat. Indepti honores. ¶ Gell. lib. 1. cap. 11. pro adipiscari, sive incipere videtur posuisse. Sic enim inquit, Achæos Homerus pugnam indipisci ait, non fidicularum tibiaturumque concerta, verum consensu tacito nitibundos. ¶ Pro Dicendo assequi. Idem cap. 1. lib. 12. Amicitias verò & copias, ubertatèsque verborum, Latina omnis facundia vix quidem indipisci potuerit, mea tenuitas nequaquam. ¶ Pro retinere, capere. Memoriae vegetandæ gratia indipisci animo, ac recensere quæ in eo libro scripta essent, &c. ¶ Indipisci pugnam, pugnam auspiciari: non verò, ut hoc loco Gellii, pro adipisci, perpetam exposuerunt, lib. 5. cap. 11.

Indepro, as, frequentativum. { *κατά* *κατά*. GALL. Acquérir. ITAL. Acquistare. GERM. Erlangen. HISP. Alcançar. ANGL. To purchase. } Varr. Nec partem aliquam indeptavit hæreditariam. Festus, indeptare, consequi.

Indeptus, a, um, participium, ab Indipiscor. { *κορέθ*. GALL. Qui a obtenu ou acquis. ITAL. Chi ha acquistato. GERM. Et langt / überkommen. HISP. El que ha alcançado. ANGL. That hath obtained or purchaseth. } Liv. 6. bell. Punic. Nec dirimi ab se hostem paterentur, quam quis indeptus navem erat, ferrea injecta manu. Lucet. lib. 3. Vide indipiscor.

INDIËCTUS, a, um: Incompositus, & inornatus. { *ἀτάκτος*. GALL. Qui n'est point bien dressé ni réglé. ITAL. Inornato. GERM. Ungericht oder unrichtig. HISP. No conquesito ni polido. ANGL. Out of order, not scemely. } Quint. lib. 5. cap. 13. Indirecta ferè, atque ut licet dicam, clamosa est actio.

Indirectus, a, um: Incompositus, & inornatus. { *ἀτάκτος*. GALL. Qui n'est point bien dressé ni réglé. ITAL. Inornato. GERM. Ungericht oder unrichtig. HISP. No conquesito ni polido. ANGL. Out of order, not scemely. } Quint. lib. 5. cap. 13. Indirecta ferè, atque ut licet dicam, clamosa est actio.

Indirectus, a, um: Incompositus, & inornatus. { *ἀτάκτος*. GALL. Qui n'est point bien dressé ni réglé. ITAL. Inornato. GERM. Ungericht oder unrichtig. HISP. No conquesito ni polido. ANGL. Out of order, not scemely. } Quint. lib. 5. cap. 13. Indirecta ferè, atque ut licet dicam, clamosa est actio.

INDISCIPLINATUS, aliquoties est apud veter. Latin. biblior. interpretem.

Indisciplinosus: Vet. Lat. biblior. interpr. ¶

Indiscriminatim, indifferenter, & sine discrimine. { *ἀκρίτως*, *ἀδιάκριτα*. GALL. Indifferemment. ITAL. & HISP. Indifferente. GERM. Ununterschiedlich. ANGL. Indifferentlie. } Varro 4. de lingua Latina, Quibus nos in hoc libro perinde, ut nihil intersit, ut amur indiscriminatim.

Indiscretus, a, um, ex in, & participio verbi discerno, compositum. Indiscretus, indistinctus. { *ἀκρίτως*. GALL. Qui n'est point divisé, ni séparé. ITAL. Che non si può discernere. GERM. Unzertheilt / nicht unterschieden. HISP. No apartado. ANGL. No separated, no severed. } Plin. lib. 35. cap. 10. Imagines adeo similitudinibus indiscretæ pinxit, ut, &c. Indiscreta lux, hoc est, minimè discreta & confusa. Idem lib. 7. cap. 60. Varro lib. 3. cap. 1. Cum agriculturam primò propter paupertatem maximè indiscretam haberent, postea diviserunt, ac factum, ut alii dicerentur Agricola, alii Pastores: id est, consulam officii non discretam, ut alii servirent, alii pascerent.

INDISERTVS, a, um: Non disertus. { *ἄφροδύς*. GALL. Qui n'a pas le langage en main. ITAL. Senza eloquenza. GERM. Unberedt. HISP. No elegante, ni esparzido. ANGL. Not eloquent or well langauged. Cic. de nat. deor. Nam neque indisertum Academicum pertimuisse, nec sine ista philosophia Rhetorem, quanvis eloquentem. Idem 3. de fin. Ut interpretes indiserti solent.

Indiserte, adverbium: Sine ulla eloquentia. { *ἀφροδύς*. GALL. Sans eloquence, en sot langage. ITAL. Senza eloquenza. GERM. Unvolredensheit. HISP. Sin elegancia. ANGL. Rudelie, without eloquence. } Cic. ad Quint.

Quint. frat. lib. 2. Orationem meam collaudavit satis multis verbis non mehercule indifertè Severus Antistius.

Indifimulabilis, c. Gell. cap. 22. lib. 10. Hæc Plato cum quadam indifimulabili veritate differt.

INDISPŌSĪTŪS, ἀνορθός, inordinatus. Corn. Tacit. lib. 18. Apud Vitellium omnia indifimulata, temulenta, &c.

Indifimulitè, adverb. Inordinatè. ἀνορθῶς, ἀνορθῶς, ἀνορθῶς. GAL. sans ordre. ITAL. Difordinatamente. GERM. Unordenlich. HISP. Desordenadamente. ANGL. Without order. } Senec. Epist. 125. Multa animalia perturbatè & indifimulitè moventur.

Indifimillimus, Vell. Patere. hif. lib. 2. Decimòque anno quàm ad indifimillimam vitæ suæ potentiam pervenerat Lepidus. Falsa authoritas.

INDISSŌLŪBĪLĪS, c, quod diffolvi, five rumpi non potest. ἀλύτῳ, ἀλύτῳ. GAL. Qu'on ne peut diffoudre, difjoindre, ou dénoier. ITAL. Indififolubile, che non fi può flegare. GERM. Unauflöflich/onzerttheilt. HISP. Cosa que no fe puede defatar. ANGL. That can not be diffolved or loofed. } Cic. de Vniv. Sed quoniam orti eftis immortales, vos quidem effe indififolubiles non potestis.

Indififolūtus, a, um: Colligatus, non folutus. ἀλύτῳ, ἀλύτῳ. GAL. Qui n'eft point feparé, defuny, diffout. ITAL. Che fea fempre ligato. GERM. Unaufgelöft. HISP. Que efa fempre atado. ANGL. Not diffolved or loofed. } Cic. de Vniv. Hæc funt indififoluta me invito: quanquam omne colligatum diffolvi potest.

INDISTĪNCTŪS, a, um: Inordinatus, confufus. ἀπικτός, ἀπικτός, ἀπικτός, ἀπικτός. GAL. Non difvifé, non feparé, confufus. ITAL. Confufo, non diftinto. GERM. Nicht underfcheyden/onzerttheilt. HISP. No diftinto, ni apartado. ANGL. Not diftinct, confufed. } Quint. lib. 8. cap. 2. Neque inordinata, neque indififincta. Gell. lib. 13. cap. 29. Indififincta namque fient, & confufa.

Indififinctè, adverb. Inordinatè, confufè. ἀπικτῶς, ἀπικτῶς, ἀπικτῶς, ἀπικτῶς. GAL. Sans diftinction, fans ordre, confufément. ITAL. Confufamente, fenza diftinctione. GERM. Ununderscheidentlich/unordentlich. HISP. No diftintamente y apartadamente, confufamente. ANGL. Without diftinction or order. } Gell. lib. 20. cap. ult. Indififinctè, atque promifcūe adnotabam.

Indififtrictus, a, um: Non diftrictus. ἀσφικτός, ἀσφικτός. GAL. Qui n'a point eflé offenfé ou bleffé. ITAL. No offefo. GERM. Unverletzt. HISP. No ofendido. ANGL. Not ofended, nor hurt. } Ovid. Metam. removebitur omne Tegminis officium, tamen indififtrictus abibo: id efl, illæfus.

INDIVĪDŪVS, a, um, quod non potest dividi, vel quod non feparatur. ἀδιυρί. GAL. Qu'on ne peut difvifer ou partir en pieces. ITAL. Individo, chi non fi può feparare. GERM. Unzerttheilt. HISP. Cosa que no fe puede partir. ANGL. That can not be divided. } Cic. de finib. Ille atomos, quas appellat, id efl, corpora individua. Individuum à Dialecticis dicitur terminus fingularis, qui de uno folo prædicatur, ut Socrates de feipfo.

Individuè, ἀδιυρίως.

Indivifus, a, um: Non divifum. ἀδιυρί. GAL. Qui n'eft point difvifé. ITAL. Indivifo. GERM. Ungetheilt. HISP. Cosa no partida en partes. ANGL. That is not divided. } Indivifæ unguæ, quæ fixæ non funt. Varr. 2. de re ruf. cap. 7.

Indivifibilis, ἀδιυρίως. Diomedes Gram. lib. 2. ex Scauro, Elementum efl minima vis, indivifibilis materia.

Indivulfus, ἀδιυρίως. Macrob. Satur. lib. 3. cap. 11. Dum aliqua fpec falutis erat, indivulfus comes.

INDŌ, is, didi, itū, ab ἐνδύω. Impono, immitto, imprimo. } ἵνα nathn, ἵνα nam. GAL. mette dedans, impofer, inferer. ITAL. Imporre. GERM. Gaben oder auflegen. Item, hineinlegen. HISP. Meter à dentro. ANGL. To putt in or fett in. } Plaut. in Capt. Pagnium vocitatus efl: pōt vos nomen indiditit Tyndaro. Idem in Cafina, Dii me & te infelicitent, fi ego in os meum vini guttam indidi. Idem Afm. fe. 1. a. 3. Qui fæpe ante in noflras fcapulas cicatrices indiderunt. Idem Pf. fe. 2. a. 3. Cicilendrum in fcapulas indidi. Et, Indunt coriandrum feniculum. Idem Mil. fe. 5. a. 2. Inde ignem in aram, ut Dianæ fomicem. Et Sueton. in Claud. cap. 33. Supiuo ac per fomnum hianti pennam in os indere. Plaut. Men. fe. 1. a. 2. Huic urbi nomen Epidamno inditum efl. Suet. in Aug. cap. 6. Inditum infanti nomen Thurino Plaut. Capt. fe. 1. a. 1. Juventus nomen indidit fcorro mihi. Ibid. fe. 2. a. 2. Inditum id nomen propter divitias. Idem Men. fe. 1. a. 1. Fugitivis fervis indunt compedes. Idem Capt. fe. 2. a. 1. His indito catenas fingularias. Gell. e. 18. lib. 12. Indere aquæ pulverem. Idem e. ult. lib. ult. } Indidere titulos libris. Idem cap. 23. lib. 1. Indidiffem ejus verba huic commentario. Suet. in Neron. cap. 35. Venenum indere potionibus. Idem in Aug. e. 11. ut Glyco Medicus custoditus fit, qui venenum vulneri indidiffet. } Indere ex inferiore parte, apud Cell. lib. 4. e. 18. id efl, in anum immittere.

Inditus, particip. } ἵνα nathn. ἀπικτός, ἀπικτός. GAL. Mis dedans. ITAL. Poflo dentro. GERM. Aufgefetzt/angelegt. HISP. Puelto adentro. ANGL. Put or fett in. } ut, Cafella rupibus indita. Tacit. lib. 4. Læticæ inditus. Idem lib. 3. Idem lib. 11. Victifque iaditus in urbem raptus, neque data Senatus copia intra cubiculum auditus.

INDŌCĪLĪS, c, qui doceri non potest. ἀδιδάκτος, ἀδιδάκτος. GAL. Indocile, qui ne peut rien apprendre. ITAL. Chi non fi può insegnare. GERM. Ungefirntig/unlernhaftig. HISP. El que no puede fer enseñado. ANGL. A dullard, not apte to be taught. } Plin. lib. 30. cap. 45. Ex volucibus hirundines funt indociles. Cic. de nat. deor. Dicitur efl omnino hæc de re alio loco diligentius: fed quia nimis indociles quidam, tardique funt, admonendi fæpius videntur. Ovid. 3. Fafl. Ergo animi indociles, & adhuc rationis egent.

Indocilis aliquid. Silius Ital. lib. 11.

Indocilis, tum gens Hirpini, vana, indocilisque quietem.

Indŏctŏr, is, uno vocabulo ufurpatur pro virgatore, five lorario. Plaut. Afm. fe. 2. a. 7. 3. Advocis que nomen ufurpatur, in quo, crucifque, indocto, refque accrimos, gnarofque noflri tergi, qui fæpe in noflras fcapulas cicatrices indiderunt (id efl, verberatores, interprete Cæmæratio.) Lambinus legit, in dŏctoresque, diviŏm, & interpretatur, ad Calopini Pars 3.

verfus peritos eadendi, flagellandi. Passeratius fufpicatur legendum eflè in tortores.

INDŌCTŪS, a, um: Rudis, illiteratus, flupidus. ἀνορθός, ἀνορθός. GAL. Indocile, ignorant. ITAL. Rozzo, ignorante. GERM. Ungelehrt. HISP. Indocito, no enseñado. ANGL. Unlearned, without good letters or knowledge. } Cic. 1. de fin. Non admodum indoctus quàm doctè facis. Plaut. in Bæch. Ego longè anteo flulticia, & moribus indoctis. Cic. in Bruto, Sed omnium oratorum, five tabularum, qui & planè indocti, aut inurbani, aut ruflici etiam fuerunt.

Indŏctè, adverb. Imperitè. ἀνορθῶς. GAL. Sans eflude, fans art, groffierement. ITAL. Ignorantemente. GERM. Ungefchicklich/ohne kunft. HISP. No enseñadamente. ANGL. Unkifullie. Cic. 2. de nat. deor. Quæ qui videat non indoctè folùm, verùm etiam impiè faciat, & deos eflè, & indot.

INDŌLĒŌ, & indoleſco, fcis: Valde doleo, vel dolore afficior. ἰνδολῆς, ἰνδολῆς. GAL. Se douloir grandement, eflre affligé. ITAL. Dolerfi grandemente. GERM. Heftig traweten/betümmert fein/ſchmerzempfaben. HISP. Mucho dolerfe. ANGL. To be in great ſorie. } Plin. lib. 3. l. c. 3. Sed tanta intentione oculorum opus efl, ut indoleſcant. Cic. 2. Philipp. Quis, qui non indoluerit, tam ferè fe, quem hominem fequutus efllet, cognoscere? Ovid. 2. Trifl. 1. Eleg. Non igitur noflris ullum gaudere Quiritem Auguror, at multos indoluiffe malis.

Indoleo genitivo junctum. Ovid. 1. 1. Metam.

— — — — — **ſucceſſorūmque Minerva Indoluit.**

Idem Eleg. 8. lib. 1. Trifl.

Tartareum dicunt indoluiffe Deum.

Idem Eleg. 1. lib. 2.

Quem nimio plus efl indoluiffe ſemel.

Idem ibid.

Pollitibus multis indoluiffe Deam.

Indolatus, tudes, non dolati. Sidon. ||

INDŌLĒNTĪA, a: Abſentia doloris. ἀνορθία. GAL. Abſence de douleur. ITAL. Aſſentia di dolore. GERM. Unbetrübung/kein empfindung deß ſchmerztes. HISP. Lo no tener dolor. ANGL. The abſence of dolor. } Cic. 2. Offic. Ut qui rem expetendam vel voluptate, vel indolentia meriuntur. Idem 3. Tuſc. Minimè aſſentior iis, qui iſtam neſcio quam indolentiam magnopere laudant. Idem de finib. 2. Neque Hieronymus voluptatis nomine unquam utitur pro illa indolentia.

Indolentia, ingemoſitas. Seneca epifl. 87. Indolentiam nunquam bonum dicam. Sidonius epifl. ad Polemiam, quæ efl inter carmina, Leburus efl hic etiam novum verbum, id efl, eſſentiam: fed ſciam hoc ipſum dixiſſe Ciceronem. Nam eſſentiam, nec non & indolentiam nominavit, addens, Licet enim novis rebus nova nomina imponere, & rectè dixit Cicero indolentia verbum ſemel tantum, & cum venia, lib. 2. de finibus initio: Num propterea idem voluptas efl quod (ut ita dicam) indolentia.

Indolentia, ἀνορθία. Gloff. Onom. Indolentia. ||

Indolēs, ab inoleſco fit, per interpolationem d. Et in pueris quidem atque adoleſcentibus efl ſignificatio quædam futura probitatis. } ἰνδολῆς. GAL. Le naturel. ITAL. Natura, ingegno. GERM. Der art oder naigung/fo ſich in einem jungen zeigt es ſey zu güttem oder böſem. HISP. La ſeñal de virtud en los niños. ANGL. A good or naughtie diſpoſition in youth. } Senec. cap. 11. de conſol. ad Marc. Tantæ indolis juvenem, qui citò pater, citò maritus, Sacerdos, &c. } Bonæ & utiles animi indoles, ἀνορθία Stoicorum amittuntur. Gell. cap. 12. lib. 19. & Quint. Juvenilitè dicta pro indole accipiuntur. Cic. de ſenecl. Ut enim adoleſcentibus bona indole præditum (ὁρθία & ἰνδολῆς.) ſapientes ſenes delectantur. In vitis verò ſignis efl præſentis virtutis. Idem 5. Offic. Homines in quibus efl virtutis indoles, commoventur. } Unde & pro præſtantia, ſeu generoſitate quadam virtutis, tanta, inquit, in ea virtutis indoles fuit. Lucan. lib. 5. Indole ſi dignum Latia, ſi ſanguine priſco Rubor inoſt animus.

Aliquando etiam in malum dicitur, ut apud Livium lib. bell. Pun. de Annibale, Cum hac indole virtutum ac vitiorum ſub Afrubale meruit. } Tranſfertur quoque ad muta atque inanimata. Idem, Sicut in frugibus pecudibusque non tantum ſemina ad ſervandam indolem valent, quantum terræ proprietates, cælique ſub quo aluntur. } Plurali numero uſarpavit Gellius lib. 19. cap. 12. Periculum eſſe, ne eis adhærentes, bonas quoque & utiles animi indoles amittamus. Idem lib. 20. cap. 5. Ex quo in plures libros mendæ iſtius indoles inolevit.

INDŌMITŪS, a, um: Qui domari non potest, & miteſcere. ἀνδόμετρος, ἀνδόμετρος, ἀνδόμετρος. GAL. Qui n'eft point dompté. ITAL. Indomito. GERM. Ungezempt/ungezempt. HISP. No domado. ANGL. That can not be broken or tamed. } Plautus in Trinum. Ut ego nunc adoleſcenti theſaurum indicem indomito, pleno amoris, laſcivia, Plaut. Men. fe. 2. a. 5. Junctos equos, indomitos, feroces capere. Senec. cap. 9. de conſol. ad Marc. Indomitus homo, animo & manu liber. Ovid. Eleg. 10. lib. 1. Trifl. Iactŏr in indomito brumali luce profundo. Ibidem, Cato apud Livium: Dare ficnos impotentia naturæ atque indomito animali. Liv. lib. 34. Plaut. Men. fe. 2. a. 1. Ni mala, ni flulta, ni indomita, impōſque animi. Ovid. 13. Metam. — — — — — **Indomita deberi præmia dextra.**

Indomiti boves, apud Varr. 2. de re ruf. cap. 5. Indomitus juvencus. Col. lib. 6. cap. 2. Indomita atque effrenatæ animi cupiditates. Cic. 3. Verr. Indomita ingenia. Liv. lib. 1. bell. Punic. } Aliquando ponitur pro magno. Virg. 3. Aeneid. Nate, quid indomitas tantus dolor excitat iras? Servius.

Indŏmābilis: Indomitus, qui domari non potest. ἀνδόμετρος, ἀνδόμετρος. GAL. Indomptable, qu'on ne peut dompter. ITAL. Indomito, che non fi può domare. GERM. Ungezeymlich/nicht zu demmen. HISP. Cosa que no fe puede domar. ANGL. That can not be tamed. } Plaut. in Caf. A depol næ tu, ſi eſſes equus, eſſes indomabilis.

Indormio, is, ire: Proprie in re aliqua dormio, rem aliquam ita charam habeo, ut ne dormiendo relinquam. { שחבב schachab. i. m. g. u. a. } GALL. Dormir en, ou sur quelque chose. ITAL. Dormire sopra qualche cosa. GERM. Etwar aufschlafen. HISP. Dormir sobre algo. ANGL. To sleepe in or upon any thing. { Horat. 5. serm. Satyr. }
 ————— congestis undique saccis

Indormis.

¶ Per metaphoram accipitur pro cessare, & tardum esse. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 2. Sic ego, qui in isto homine colendo tam indormivi diu, te mehercule sapere excitante, cursu corrigam tarditatem, tum equis, tum velis. Indormire caussa, est remissius & segnius tractare negotium. Idem 2. Philipp. Edormi crapulam, inquam, & exhalat: an facies admoventae sunt, quae te excitent tantae causae indormientem?

Indotatus, a, um: Non dotatus, dote carens, dote cassus. { ἄδωτος. } GALL. Sans dotaire, non doté. ITAL. Indo tato, senza dote. GERM. Dnauß gestehrt. HISP. Cosa no dotada. ANGL. Which hath no dowrie. { Terent. in Adel. Primùm indotata est: tum praeterea, quae secunda ei dos erat, perijt indotata ars. Cic. 1. de Orat. } ejus artem quam indotatam esse, atque incomitam, & incomptam videres, verborum eam dote locupletasti, & ornasti. Plaut. Aul. sc. 5. a. 3. Opulentiores pauperiorum filias indotatas ducant uxores domum. Ibidem, Indotata in potestate est viri.

¶ **Indu**, quod **indo**, & **endo**, antiquitus, ab **indu**. Gloss. indu eis, indu indu, cures.

Indubia, indumentum. Lege **induvia**, b pro u, solemniter. Onomasticum, **Induvia**, ἰνδύμια. Ab **induo** Induvia, ut ab **exuo** Exuvia, ut Glossae aiunt. Plautus Menach. actu primo, scena 3. **Induvia tua atque uxoris exuvia.**

Indubies, pax bello manente. Lege, **Inducia**, pax bello manente.

Indubia, indumentum. Gl. Isid. intellige **induvia**. Id vide. ¶

Indubito, as, are: Dissido, dubito, dubius sum. { ἰνδύβητος. } GALL. Estre en doute, douter. ITAL. Dubitare, sfidarsi. GERM. Zweifelhaft. HISP. Dudar, desconfiar. ANGL. To doubt. { Stat. 3. Sylv. }
 ————— sed ingratus qui plura adnecto, tuisque moribus indubito.

Indubitatus, a, um: Certus, & de quo dubitari non potest. { ἰνδύβητος. } GALL. Dequoy on ne doute point, certain. ITAL. Certo, indubitato. GERM. Ungezweifelt. HISP. Cierto, no dudoso, ni dudado. ANGL. Certaine, doubtless. { Quint. lib. 9. cap. 4. } In iis verò quae indubitata sunt, brevior. Plin. lib. 7. cap. 12. Indubitatum exemplum est Nicei nobilis pictae Byzantii geniti. Indubitata spes, apud eundem lib. 3. cap. 3.

Indubitabilis, e, idem. Quint. lib. 4. cap. 5. Illo sequenti (quod modo indubitabile sit) utendum solo.

Indubitantèr, adverb. Certò. { ἰνδύβητος. } GALL. Sans doute certainement. ITAL. Certamente, senza dubbio. GERM. Unzweifelhaft. HISP. Sin duda, ciertamente. ANGL. Without doubt, for certaintie. { Plin. lib. 18. cap. 11. } Quae palma frugum indubitantèr Italiam contingit.

Indubitantèr, adverb. Indubitanter, sine dubitatione. Ulp. in l. quod si nolit, § si ancilla, ff. de adilit. edit. Sed si fortè ususfructus proprietati accrevit, indubitantèr hoc quoque restituetur ei. Velleius, Indubitantèr corrupti commentarii.

Inducia, arum, dicuntur quaedam quasi pax, vel potius cessatio à bello in certum tempus inter hostes pacta, ita dicta, quòd in certum diem à pugnando orium praebant. { ἰνδύκια. } GALL. Trève. ITAL. Tregua. GERM. Ein anstand oder auffzug des triegs. HISP. Las treguas. ANGL. Truce or respita syome warre. { Cic. 1. Offic. } Ut illi qui, quam centum triginta dierum essent cum hoste pactae induciae, noctu populabantur agros, quòd dierum essent pactae, non noctium induciae. Aurelius Opilius inducias dici existimabat ab initu, hoc est, introitu: quoniam tempore induciarum hostes inter se utrinque ultro citroque alteri ad alteros impunè mire solent, & introire. Gellius cap. 2. § lib. 1. putat inducias dictas esse ex tribus dictionibus, **Inde uti iam**, quòd elapso tempore induciarum deinceps omnia belli jure agantur. Graeci enim ἐνεχθῆναι, ab abstinendis manibus appellatur. Nam per cessationem istam pugnae pactitiam, non pugnatur, & manus cohibentur. Has Lycaon primus invenit, foedera Theseus. Plaut. Amphitr. Obsecro ut per pacem liceat te alloqui, ut ne vapulem. Imò parumper induciae fiant. S. Non loquar nisi pace facta. Ibidem, Mitram illum ubi erunt induciae. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Sen. cap. 16. de cons. ad Marc. A calibus nulla pax, vix induciae sunt.

Induco: Proprie introduco. { ἰνδύκω. } GALL. Mettre de dans, introduire. ITAL. Introdurre. GERM. Einführen. HISP. Meter adentro. ANGL. To bring in, to lead in. { Plaut. } Induc eam in domum. Idem in Trucul. Quis homo est, qui ducit pompam tantam? Idem Mil. sc. 2. a. 2. Dum in regionem mearum astutiarum te induco. Item Quintil. Inducere testes in laqueum. Plaut. Most. sc. 2. a. 1. Magna pars hominum moram hanc induxerunt. Livius lib. 10. a. 4. Salust. in Catil. In medios hostes inducit. ¶ Sed ponitur frequenter pro illicio, decipio, abduco, persuado. { ἰνδύκω. } GALL. Persuader, induire. ITAL. Persuadere, indurre. GERM. Bereden, mit beredung etwar ein führen. HISP. Induzir con razione. { Lucilius, } Hujus ego animum si induco, ut ab amore meretricis desistat. Idem, Milerum senem Sirenum cantu inductum. Terent. in Andr. Vide quòd me inducas. Plaut. in Asin. Nunquam me hodie induces, ut tibi credam hoc argentum ignoro. Idem Asin. sc. 1. a. 5. Possum inducere animum ne aegre patiar. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Nunquam istuc animum induxeris tuam. Et in Milit. Prima via inducamus, ut vera esse credat (id est, ut persuadeamus & fallamus simul.) Idem Milit. sc. 2. a. 2. Idem Amph. Petilicatus sum animum tuum, quid faceres, & quo pacto id ferre induceres. ¶ Inducere calceos. Sueton. in August. cap. 91. Senec. cap. 34. de cons. ad Polyb. Inducere vestem aram laureatis foribus. ¶ Inducere injuriam. Gaius D. lib. 5. de inoffic. test. l. 4. Non est enim consentiendum parentibus, qui injuriam adversus liberos suos testamento

inducunt. ¶ Inductum gelu. Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.

Et nitet inducto candida barba gelu.

Livius lib. 9. d. 4. Induci locationes Senatus jussit. Suet. in Claud. cap. 8. Inducere foccos manibus dormientis. ¶ Inducere, oblinere, illinere, ἀλείφω. vulgò **enduire**. Cels. lib. 6. cap. 6. Specillo super oculum inducantur. ¶ Aliquando pro deleo, aboleo, & lituram facio, ἀεζέω, ἀφαιρέω, ἀφαιρέω, ἀφαιρέω. Sueton. in Cas. Amplissimis verbis collaudatum in integrum restituit, inducto priori decreto. Et alibi: Multa, inquit, & deleta, & inducta, & superscripta incant. Verbum id juris est. Origo ea, quòd quae in pugillaribus ceratis scripta erant, ducto per ceram stylo, interlini soleant, & obliterari. ¶ Accipitur praeterea Inducere pro eo, quòd cum Cicerone etiam dicitur, personam aliquam loquentem facere, introducere, & tanquam loquentem producere & commemorantem aliquid. Cic. 3. Offic. Hinc ille Gyges inducitur à Platone, à fabularum actoribus. Ibi enim personae induci proprie dicuntur, quum ad agendum, profectum ingreditur. ¶ Inducere animum, est sibi persuadere. Terent. in Adelph. Sic mea ratio est, sic animum induxi meum. ¶ Inducere rotam, pro Circumvolvere & agitare, qui ludus puerorum erat. Mart. lib. 14.

Inducenda vota est: das nobis utile munus,

Ille trochus pueris, at mihi cantus erit.

¶ Inducere fructum dicuntur arbores, pro Emittere & producere. Columell. lib. 5. cap. 9. Plerumque etiam locis siccis & humidis arbores musco infestantur: quam nisi ferramento rescueris, neque fructum, nec latam frondem olea inducet: id est, produceret. ¶ Inductum pro reposito. Cic. 3. Verr. Atqui in illis columnis dico esse, quae à tuo redemptore commotae non sint: dico esse, ex qua tantum rectorium vetus deletum sit, & novum inductum. ¶ Inductum, pro Ascitio, vel longè accersito. Plin. lib. 68. Neque enim conjectura eger quid sermone patrio exprimere possis: quum hoc institio, & inducto tam praecleara opera perfeceris.

Inductio, nis: Ductus, sive ductio: ut inductio aquarum. { ἰνδύκω. } GALL. Induction, conduite dedans. ITAL. Condotta, argomentò. GERM. Einführung / einleitung. HISP. Obra de meter dentro à induzir. ANGL. A bringing in or a conveighing. { Cic. 2. de nat. deor. } Nos aquarum inductionibus terris fecunditatem damus. ¶ Inductio praeterea genus argumenti, quo fit à particularibus ad universalis progressus, ἰνδύκω. Inductio (inquit Boetius) argumentatio est, quae ex concessis sensim saepe eos texit ad irretiendum eum, qui semel se interrogandum praebuit. Deinceps enim aliae alias percontationes excipiunt, & illationes.

Inductus, us. { ἰνδύκω. } GALL. Induction, persuasion. ITAL. Suggestione, persuasione. GERM. Einführung. HISP. Induzimientu. ANGL. A bringing in or persuasion. { Author ad Heren. lib. 2. } Si maxime ita sit, num eas res concedi reo conveniat, quòd alieno inductu fecerit. Cic. pro Varrone, apud Quintilian. lib. 5. cap. 10. Optio vobis datur, utrum velitis casu illo itinere Varenum ulum esse, an hujus persuasu & inductu.

Induforus, Senatus, quasi in foro versans.
Indugredi: Antiqui dicebant, quibus **endo** praepositio pro **In** erat utata, pro **Ingre**: sicut **Induperator**, pro **Imperator**: **Indupeditus**, pro **impeditus**. Lucret. lib. 1.

— viamque Indugredi sceleris.

Indulco, as: Dulcem facio. { ἰνδύκω. } GALL. Faire doux. ITAL. Addolcire. GERM. Süß machen. HISP. Endulcar. ANGL. To make sweet. }

Indulcoro, as, idem quod indulco. { ἰνδύκω. }

Indulgeo, es, si, tum, contrarium est **in** urgeo, ita ut indulgeo sit quasi **in**urgeo. Obsequor, consentio, condono, facile concedo, & plus aequo permitto. { ἰνδύκω. } GALL. Pardonner, permettre & laisser faire à quelqu'un ce qu'il veut, faire grace. ITAL. Cempiacere, far cosa grata. GERM. Verhengen/nachlassen/pflegen. HISP. Regalar, dar, d. conceder misericordiosamente. ANGL. To coker, to give libertie, to any to do what the will, to give him to some thing. { Cic. in Latio. } Sed obsequium multò molestius, quòd peccatis indulgens, praecipitem amicum ferri sinit, hoc est, peccatis non repugnans. Idem Tironi, Indulge valetudini tuae, id est, curandae valetudini consulas. Terent. in Heaut. Nimium illi indulges. Senec. c. 5. a. 24. ad Polyb. Indulgere dolori. Idem c. 13. de tranq. Ne nimis destinatis rebus indulgeamus. Ibid. c. ult. Indulsiße vino aiunt Solonem & Arcefilaum. Suet. in Aug. c. 15. Aetati tuae noli in hac re indulgere, & nimium indignari, &c. (id est, plus aequo permittere.) Idem in Claud. c. 16. Monuit, ut aut parcius araturae indulgeret, aut certè cautius. ¶ Item indulgere accipitur, pro operam dare, & cupiditatibus obsequi. Sen. c. 16. de cons. ad Helv. Indulgere studiis. Quintilian. Stoici minùs indulgere eloquentiae. Sueton. in Aug. cap. 71. Indulgere alex, &c. Virg. 4. Georg. Quod nec concubitu indulgent.

Idem 4. Aeneid.

Indulge hospitio, causasque innecte morandi.

Idem,

Sin tumulis acclive solum, collesque supini,

Indulge ordinibus.

¶ Invenitur aliquando Indulgere cum accusativo. Ter. in Eunucho. Ejiciunda est hercle haec animi mollities: nimis me indulgebo. Lucil. lib. 3. Te, qui iram indulges nimis, manus abstinere à muliere melius est. Sueton. in Aug. cap. 41. Indulgere usum gratuitum pecuniae. Idem in Claud. cap. 21. Indulgere effecario rudem. Quintil. Indulgere nomen Oratoris.

Indulgor, passivum. Gell. lib. 20. cap. ult. Ipse autem ad hoc scripsit, ut libris quoque meis parata istiusmodi remissiones essent, quando animus eorum interstitioe aliqua negotiorum data laxari, indulgerique potuisset.

Indulgens, entis, nomen ex particip. Mitis, facilis, qui libet indulget. { ἰνδύκω. } GALL. Qui permet de faire tout ce qu'on veut, indulgent. ITAL. Chi tratta troppo licentiosamente & delicatamente. GER. Nachlassend/willfertig. HISP. El que regula balagada. ANGL.

industrius? quis Senatui sapius dixit? *Caesar lib. 3. de bell. civ. Industriè castra defendere.*

INDUVIÆ, arum, ab iuduendo dicuntur indumenta quibus quis induitur, sicut Exuviæ ab exuendo dicuntur spolia, quibus victores spoliant victos. *Plaut. Men. se. 3. a. 1. E. Quid hoc est? M. Induviæ tuæ, atque uxoris exuviæ.*

INDUVIUM, ii, pro cortice arboris, quo ipsa induitur. { פסלם *pefsalâb. φλοιός, τὸ ἄδυον.* GALL. *Vesture, l'écorce qui couvre l'arbre.* ITAL. *Scorza d'albero.* GERM. *Die rinden eines baums.* HISP. *Vestidura del arbol.* ANGL. *The bark of a tree.* } *Plin. lib. 13. cap. 4. Utilem sibi, arborisq; induvis circulum mira pernitate homine subeunte. Malleum ab Induvia, arum: quandoquidem habemus Plauti de ea voce testimonium.*

¶ **Industria**, pro Industria. *Gloss. Salmaf. ¶*

Inebriæ, aves, quæ in auguriis aliquid fieri prohibent: & prorsus omnia inebria appellantur quæ tardant, vel morantur agentem. *Festus.*

INEBRIOS, as, are: Ebrium reddo. { הירור *hirvâh, שכר schichchér. מ-ב-ו-ו-ו.* GALL. *Enyvrer.* ITAL. *Inebriare.* GERM. *Zuncten oder voll machen.* HISP. *Embriagar ò emborrachar.* ANGL. *To mak drunken.* } *Plin. lib. 12. cap. 21. Palma, quæ vocatur adipfos, vescentes inebriat. Idè lib. 7. c. 26. Quoniã inebriatis radicibus nocent. Juven. Sat. 10. — quite per compitã quærat*

Nolentem, & miseram vinosus inebriat aurem.

INEBRIOR, aris: Ebrius fio. { רור *ravâh, שכר schachâr. מב-ו-ו-ו-ו.* GALL. *S'enyvrer.* ITAL. *Inebriarsi.* GERM. *Zuncten werden.* HISP. *Embriagar se, emborrachar se.* ANGL. *To be drunken.* } *Dicimus & per translationem, Inebriari voluptatibus, hoc est, voluptatum illecebris ita implicari & irretiri, ut ad res honestas seriãque inidoneus reddaris & ineptus.*

INECIDIË, æ: Abstinencia à cibo, jejunium. { רעבון *rehabôn, צפן chaphân. א-נ-י-א.* GALL. *Faute de boire & manger, faim.* ITAL. *Fame.* GERM. *Mangel an zeitlicher nachrung, hunger.* HISP. *Hambre.* ANGL. *Lack of meate and drinke.* Cic. 5. *de finib. Vigiliis & inedia necatus. Plin. lib. 11. c. 45. Homini non ante diem septimum lethalis inedia. Plaut. Curc. se. 3. a. 2. Genua inedia succidunt.*

INECIDIUS: Non editus, non comesus. { א-י-נ-ד-ל-ו-ו: ut, causa inedita. *Ovid. 4. de Ponto, Eleg. 16. Essent & juvenes, quorum, quod inedita causa est: Appellandorum nihil mihi juris adest.*

Id est, sunt & alii juvenes, qui præclara poemata conscripserunt, sed quoniam edita nondum sunt, nihil est, cur vobis illa magis opere commendem.

INEFFABILIS, e, quod effari non possis, aut exprimere. { א-י-נ-ד-ו-ו-ו-ו. GALL. *Qu'on ne peut exprimer, ineffable.* ITAL. *Ineffabile, che non si può esprimere.* GERM. *Unausprechlich.* HISP. *Cosa que no se puede hablar ò exprimir.* ANGL. *That can not be expressed or spoken.* } *Plin. lib. 28. cap. 2. Non est facile dictu, externa verba, atque ineffabilia derogent fidem validius, an Latina inopinata, &c. Idem in præfat. lib. 5. Populorum ejus (Africa) oppidorumque nomina, vel maxime sunt ineffabilia.*

INEFFICAX, acis, omnis generis, quod virtutem efficiendi non habet. { א-י-נ-ע-ו-ו-ו. GALL. *Qui n'a force, ni vertu, insuffisant à faire quelque chose.* ITAL. *Non efficace, senza forza ò virtù.* GERM. *Unresttig.* HISP. *Cosa no suficiente para hazer.* ANGL. *Without force or strength.* *Plin. lib. 20. cap. 12. Inefficacius quàm superiora. Idem lib. 34. cap. 11. Fit & ex candido ære squama, Cypriã longè ineffacior.*

¶ **Inefficaciter**, א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו, א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו. *Paul. D. lib. 49. tit. 8. l. 2. Inefficaciter condemnatum videri. ¶*

INEFFIGIATÛS, a, um: Informe, quod non est factum ad aliquam effigiem. { א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו. *Qui n'a nulle forme ou semblance.* ITAL. *Senza forma, che non ha alcuna figura.* GERM. *Ungestalt/unformlich.* HISP. *Cosa no contrabecha sin forma.* ANGL. *Without forme or fashion.* } *Gell. lib. 27. cap. 10. Namque ut illa bestia factum ederet ineffigiarum, informemque: lambendoque id postea, quod ita edidisset, conformaret, & fingeret.*

¶ **Ineffugibile**, quod fugi non potest, inevitabile. ¶

INELABORATÛS, a, um: Illaboratus, nulla arte factus. { א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו. GALL. *Non élaboré.* ITAL. *Senza politezza.* GERM. *Unvoerlich.* HISP. *No labrado ni polido.* ANGL. *That is doone with little diligence.* } *Quint. lib. 4. cap. 1. Nec tamen deducta semper, atque circumlita, sed sæpè simplici, atque inelaboratæ similis, nec verbis vultuque nimia promittens, &c.*

INELÉGANS, tis: Eleganti contrarium. { א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו. GALL. *Qui n'est point poly, qui n'a point de grace.* ITAL. *Rozzo, senza leggièria & vaghezza.* GERM. *Unzierlich/unstieblich.* HISP. *Cosa no elegante, ni galana.* ANGL. *No trimme, nothing gaye.* } *Plin. lib. 35. cap. 10. Carmen dicantur Veneri non inelegans. Cic. de clar. Orat. Ineratque & ingenium satis acce, & orationis non inelegans copia.*

INELEGANTER, adverb. { א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו. GALL. *Sans grace, beauté, ou elegance.* ITAL. *Senza gratia, ò vaghezza.* GERM. *Unzierlich/nicht fein.* HISP. *No elegante ni galanamente.* ANGL. *Without grace or beauty.* } *Cicer. 2. de finibus, Primùm divisit inelegeranter. Duo enim genera quæ erant, facit tria. Et de clar. Orat. Oratio non inelegeranter scripta.*

INELUCTABILIS, e, quod vitari non potest, hoc est, domari, & lucta evinci. { א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו. GALL. *Invincible.* ITAL. *Che non si può domare.* GERM. *Darauf nicht zu sechten ist/nicht zu uberringen.* HISP. *Cosa contra quien no se puede resistir.* ANGL. *That can not be overcome, or passed by labour.* } *Virg. 8. Æneid. Me pulsum patriã, pelagique extrema sequentem, Fortuna omnipotens, & ineluctabile fatum, His posuere locis: id est, inseparabilis vis fati.*

Idem 2. Æneid. Venit summa dies & ineluctabile tempus Dardania.

Velleius, Ineluctabilis vis fatorum.

INEMENDABILIS, e, quod emendari non potest. { א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו. GALL. *Qu'on ne peut amender ni corriger.* ITAL. *Che non si può emendare.* GERM.

Das nicht zu verbessern ist. HISP. Cosa que no se puede emendar. ANGL. That can not be amended. } ut, Pravitas inemendabilis. Quintilian. lib. 1. cap. 1.

INEMORIOR, cris, inemori: Immorior, in aliqua re vitam cum morte muto. { א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו. GALL. *Mourir en disant, faisant, ou estant en quelque chose.* ITAL. *Morire en qualche impresa.* GERM. *Etwarin stehen.* HISP. *Morir haziendo alguna cosa.* ANGL. *To die in doing of any thing.* *Horat. Epod. 5. Quo posset infossus puer Longo die bis tervæ mutatis dapibus Inemori spectaculo: hoc est, emori in spectaculo, &c.*

INEMPTÛS, a, um: non emptus. { א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו. GALL. *Qui n'est point acheté.* ITAL. *Non comparato.* GERM. *Ungekauft.* HISP. *Cosa non comprada.* ANGL. *That is not begt.* } *Virg. 4. Georg. — dapibus mensas ornabat inemptis.*

INENARRABILIS, e: Admirabilis, incredibilis, quod dici & verbis exprimi non potest. { א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו. GALL. *Qu'on ne peut raconter, inenarrable.* ITAL. *Che non si può narrare ni raccontare.* GERM. *Unzerzichtlich/unfâglich.* HISP. *Cosa que no se puede contar.* ANGL. *That can not be told, or uttered.* } *Plin. lib. 8. cap. 7. Sed Pompeiani amissa fugæ spe, misericordiam vulgi inenarrabili habitu querentes supplicavere. Inenarrabilis subtilitas. Idem lib. 21. cap. 1. & lib. 10. cap. 2. Martial. lib. 2. Vis dare maius adhuc, & inenarrabile munus. Gell. cap. 27. lib. 13. Inenarrabili sensu quodam.*

INENARRABILITER, apud Livium lib. 1. dec. 5.

INENARRATÛS, a, um: Præteritus, tacitus, inductus. { א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו. GALL. *Qui n'est point narré, expliqué, ni raconté.* ITAL. *Non narrato ne raccontato.* GERM. *Unzerzicht.* HISP. *No declarado, no conrado.* ANGL. *Undeclared or thewed.* } *Gell. lib. 12. cap. 6. Quod inenarratum relinquamus.*

INENODABILIS, e: Inextricabilis, perplexus, quod scilicet enodari & dissolvi non potest. { א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו. GALL. *Qu'on ne peut dénouer ni dissoudre.* ITAL. *Che non si può snodare, ne scogliere.* GERM. *Unauflöstlich.* HISP. *Cosa que no se puede desenredar.* ANGL. *Which can not be unknotted or loosed.* } *Cic. de Fato, Nec quum hæc ita sint, est causa cur Epicurus pertimescat fatum, & ab atomis petat præsidium, eaque de via deducat, & uno tempore suscipiat res duas inenodabiles.*

INËO, is, ire: Ingredi. { א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו. GALL. *Entrer dedans.* ITAL. *Entrare dentro.* GERM. *Einhin gehn.* HISP. *Entrar dentro de lugar.* ANGL. *To go in.* } *Plaut. in Casin. Si jubes, inibitur tecum, id est, ingrediar tecum. Idem, Videbo id prius quàm isteam domum. Cic. pro Corn. Balb. Ne quis castra Imperatoris iniret. Plaut. Init te unquam febris? id est, nunquã me te corripuit febris? *Ovid. 5. Fast. Taurus init cælum! Te, Sidoni, Iuppiter implet. Idem lib. 3. Nec Deus ignotas hospes inire domos. Idem lib. 4. Res placet, alter init nemorosi saxa Palati. Liv. lib. 8. d. 4. Inire urbem (i. ingredi.) Idem lib. 5. dec. 4. Numerum equitum ac peditum iniri non posse. ¶ Inire convivium. *Ovid. 4. Fast. Et, inicum & dimissum convivium. Sueton. in Aug. cap. 76. Inite prælium, certamen, i. aggredi & suscipere, א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו. Salust. in Catil. Quapropter vos moneo, ut forti atque parato animo sitis, & prælium quum inibitis, memineritis vos divitias, decus, gloriam, præterea libertatem & patriam in dextris vestris portare. Inire certamen. Cic. 4. de finib. Et Velleius, Ubi inicum certamen est. ¶ Inire beneficium, id est, comparate. *Terent. in Andr. Quàm maxime abs te postulo Chreme, ut beneficium verbis inicum dudum, nunc re comprobet. ¶ Inire consilium, pro capere consilium. Cic. ad Brutum, Consilia inire cæpi brutina planè. Plaut. Pseud. se. 5. a. 1. Si ista de re consilium inivimus. Idem Capt. se. 1. a. 3. Qui consilium inire (alias concilium) quo nos vita & victu prohibeant, iis diem dicam. ¶ Inire causam & rationem alicujus rei, hoc est, rationem, vel causam cogitando invenire: vel, si mavis, est incipere cognoscere. *Liv. lib. 4. bell. Maced. item lib. 33. bell. Maced. Atque ego no nullarum cupiditatum nec causam quidem, aut rationem inire possum. ¶ Inire consulatum, præturam, ædilitatem, &c. Caesar, Qua ex die consulatum iniiit Lentulus. Inire imperium. Suet. in Tib. cap. 67. ¶ Inire cubile, concumbere. Cic. de Arusp. resp. Quum uxorem sororemque non discernis, quum quod in eas cubile non sentis. ¶ Inire gratiam ab aliquo, est benevolentiam alicujus demereri. { א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו. Terent. in Adelph. Ego lepidus in eo gratiam. Plaut. Curc. se. 2. a. 3. Inibis à me solidam & grandem gratiam. Idem in Asin. se. 1. a. 1. Bene hercle facitis, & à me initis gratiam. Cic. ad Attic. Quod ille si faciat, jam cum bonis omnibus summam ineat gratiam. ¶ Inire nexum, pro vinciri, devinciri, illigari, & detineri. *Liv. 7. ab Vrbe, Nam etsi unciario fœnore factu, levata usura erat, forte ipsa obruebantur inopes, nexumque inibant, id est, vinciebantur & astringebantur. Inire rationem, pro viam ac modum aliquid agendi querere. Terent. in Heaut. Quid agam, aut quid comminiscar, ratio de integro incunda est mihi. ¶ Inire, Pro coire, sive concumbere. { א-י-נ-ע-ו-ו-ו-ו. M. Antonius Apud Suet. in August. cap. 69. non semel usurpavit: Quid te, inquit, mutavit, quod reginam in eo? uxor mea est. Item, Tu solam Drusillam inis? Non inieris Tertullam, aut Terentillam, &c. Idem in Neron. cap. 12. Taurus Paliphaën ligneo juvene simulachro abditam iniiit. Plin. lib. 7. cap. 40. de canibus, Primos quoque mares pariunt, in cæteris alternant si incantur opportuno & commodo tempore. Idem, Sed alini qui equas incant, optimi legendi sunt. ¶ Initur æstimatio, id est, invenitur modus ac ratio rei æstimandæ. *Ulp. D. lib. 9. tit. 2. l. 41. Si quis testamentum deleverit, an damni injuria actio competat, videamus? Et Marcellus lib. 5. Dig. dubitans negat competere. Quemadmodum enim, inquit, æstimatio inibitur? ¶ Liv. lib. 4. d. 4. Inita amicitia, inita fraudis via. Idem lib. 5. d. 4. Inicum prælium. Velleius. Et, Inito consilio. *Caesar lib. 1. de bell. civ. & Ovid. 3. Fast. Hinc etiam (à mente Martio) veteres initi memorantur honores. Velleius********

Velleius, Inita pax cum eo est.
 Inito, frequentativum ab inco, *in* *in* *in*. Diomedes lib. 1. ab Inco, is, inito dicimus. Pacuvius, Loca arida initans.
 Initus, us: Coëmum significat. *ἰνίσιμος, ἰνίσιμος*. GALL. *Congrés du mâle avec la femelle*. ITAL. *La Congiunzione del machio con la femina*. GERM. *Der eingang oder vermischung des menschlichen geschlechts zu weiblichen*. HISP. *El ayuntamiento del macho con la hembra*. ANGL. *The act of generation*. Plin. lib. 8. cap. 42. de equis, Nec tamen quindecim initus ejusdem anni volet tolerare. *Ibid.* cap. 44. Et quæ non primo initu generare cœperit. Sic lib. 10. cap. 63. Varro 2. *de re rust.* cap. 7. Tametsi incredibile, quod usu venit memoriz mandandum, quum equus matrem ut saliret adduci non posset, & eum capite obvoluto perorigi adduxisset, & coëgisset matrem inire: quum descendit velum dempsisset ab oculis, ille impetum fecit in eum, ac mordicus interfecit. Peroriga appellatur is, qui admissarium ad fœminam adducit, ut ait Varro *ibidem*.
 INERTVS, a, um: ex *in* *in* *in* particula, & *aptus* componitur. Inapertus, importunus. *ἰνεργός, ἀπεργός, φλύαρος*. GALL. *Mal adroit & mal propre, inepte, messeant, sot, fat, incommode, importun, impertinent*. ITAL. *Non atto, mal destro, inetto*. GERM. *Uns geschickt/nârrisch*. HISP. *Cosa grossa, inhabil*. ANGL. *Get me or proper foolish*. Quid autem significet, docet Cicero lib. 2. de Orat. his verbis, Ineptus nomen habere videtur, quod non sit aptus, idque sermonis nostri consuetudine perlare patet. Nam qui aut tempus quo quid postulet, non videt, aut plura loquitur, aut se ostentat, aut eorum quibuscum est, vel dignitatis, vel commodi rationem non habet, aut denique in aliquo genere, aut inconcinnus, aut multus est, is ineptus dicitur. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*
Lusibus ut possis advertere numen ineptis.
 Senec. cap. 14. Ne inepta spe tibi blandiatis.
 Ineptus, is, ivi, itum: Ineptias facio, aut dico, quod neque loco, neque tempori, neque rebus, neque personis convenit. *ἰνεπτός, ἰνεπτός*. GALL. *Dire, ou faire quelque chose mal à propos, des sottises, badinerie*. ITAL. *Dire o fare cose sconvenevoli, inette*. GERM. *Zwofelhaftig thun/narrere treiben/ungehehrt sein*. HISP. *Hazer d'error necedades*. ANGL. *To trifle, to speak nothing to the purpose*. Terent. in *Phorm.* Non agam, imò non desinam, donec perfecero hoc. P. Ineptis. Idem in *Adelph.* Hanc te æquum est ducere, & te operam ut fiat dare. M. Me ducere autem? D. M. Me? te inquam. M. Ineptis.
 Ineptus, & Ineptitudo. *ἰνεπτός, ἰνεπτός*. GALL. *Messeance, sottise, badinerie, impertinence*. ITAL. *Sciocchezze*. GERM. *Uns geschicklichkeit/nârrerwetz oder tâdung*. HISP. *Inhabilidad, necedad*. ANGL. *Foolis, trifling*. Terent. in *Phorm.* Ut ad pauca redeam, ac mitram illius ineptias. Cic. 2. *Tuse.* Ineptiæ penè aniles. Plaut. *Capit. sc. 3. a. 3.* Maximas nugas ineptiæque incipisso.
 Ineptè, adverbium: Minus aptè & prudenter. *ἀπεργάτως*. GALL. *Sotte ment, mal proprement*. ITAL. *Sciocchamente, goffamente*. GERM. *Un geschicklich / geuschlich*. HISP. *Desataviada, y inhabilmente*. ANGL. *Unproperly*. Plaut. in *Mostell. sc. Habeo*, Interdum ineptè stultus est. Cic. 1. *Tuse.* Nam etsi non sis Minervam, ut aiunt, facit; tamen ineptè quisquis Minervam docet.
 INEQUITARE, *ἰνεκταίω*, equo insidere. Translate pro insultare.
 Inequitabilis: Non equitabilis. Curt. lib. 8. Imber violentius, quàm aliàs fufus campos lubricos & inequitabiles fecerat. Quasi diceret, nullum fuisse tum regi Poro usum quadrigatum, & equorum, idque propter camporum lubricum, & illuviem. Subdit enim, Græpæque & propemodum immobiles currus illuvie & voragine hærebant.
 INERMIS, e: Armis non tectus, nudus. *ἀνυπάλωτος*. GALL. *Desarmé, sans armes, qui n'a point d'armes*. ITAL. *Senza arme, disarmato*. GERM. *Unge waffnet/wehtlos*. HISP. *Cosa desarmada*. ANGL. *Unarmed, unweaponed*. Cicero pro *Cecin.* Arma esse suis nominibus, alia ad tegendum, alia ad nocendum: quæ hæc non habuerint, eos inermes fuisse evinces. Liv. 2. *ab Urbe*. Ad hæc Albana pubes inermis ab armatis septa, &c. Ovid. 1. 3. *Metam.*
 — qui clam, qui semper inermis
 Rem gerit.
 Idem *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*
 Si quoties peccant homines sua fulmina mittat
 Iuppiter, exiguo tempore inermis erit.
 Senec. cap. 3. de *tranq.* Inermia vitia, impotentia, invidia, &c. Et per translationem inermis dicitur, qui nihil habet, quo causam suam tueatur, aut defendat. Cic. 1. de *fin.* Jam in altera philosophiæ parte, quæ est quærendi & disserendi, quæ *λογική* dicitur, iste vestier planè (ut mihi quidem videtur) inermis ac nudus est.
 Inermus, a, um: Inermis, nudus. Virg. 2. *Aeneid.*
 Tum studio effusa matres & vulgus inermum,
 Invalidique senes, turres, & tecta domorum
 Obsedere.
 Gell. lib. 17. cap. 2. ex Quint. Claudii *annal. libro primo*, Arma plerique obijciunt, atque inermi in latebrant sese. Salust. in *Iugurth.* Neque quencquam decere qui manus armaverat ab inermis pedibus auxilium petere.
 Inermo, as, are: Armis spoliare. Fest. *ἀφοπλιζω*. GALL. *Desarmer*. ITAL. *Desarmare, disspogliare l'arme*. GERM. *Wehtlos machen*. HISP. *Desarmar, despojar de armas*. ANGL. *To unarme, to tak harness from*.
 INERRO, as: In loco quopiam erro, vagor, discurto. *ἰνερρόν, ἰνερρόν*. GALL. *Aller çà & là, vaguer & errer*. ITAL. *Vagare in qualche luogo*. GERM. *Etwarium umhergeschweifen* seu oder irgehen. HISP. *Vagar*. ANGL. *To erre, to wander*. Plin. lib. 1. *Epist.* Experieris non magis Dianam montibus quàm Minervam inerrare. Ignis inerrat ædibus. Stat. 1. *Sylv.* Tibull. lib. 4.
 — Versus summo vel inneveret in ore.
 Inerrans, tis, particip. Non errans, fixus, constans, immobilis. *ἰνερράνεις*. GALL. *Qui n'erre point*. ITAL. *Che non erra*. GERM. *Nicht hin und her schweiffend/ruherend*. HISP. *Lo que no vaga ni yerra*. ANGL. *Calepini Pars 1,*

Vvich erretit not. Unde inerrantes stellæ dicuntur, quæ & fixæ appellantur. Cic. 2. de *nat. deor.* Nec veid ex stellæ, quæ inerrantes vocantur, non significant eandem mentem, atque prudentiam, quarum est quoridiana, conveniens, constantis ab converfo. Idem, Habent igitur suam sphaeram stellæ inerrantes ab æthere conjunctione secretam & liberam.
 INERS, tis, ab antiquis accipiebatur pro eo qui artem nullam nosset, quem Græci *ἰνεργός* appellant. GALL. *Qui n'a nul art, ni sçavoir, paresseux, lasche, faineant*. ITAL. *Senza arte o giudicio, da poco*. GERM. *Nunstlos / der keiner kunst berichtet ist/ungelehrt / untdnnend*. HISP. *Sin arte*. ANGL. *Dull, without courage or skill*. Cic. 3. de *fin.* Sed lustrenus animo hæc maximas artes, quibus qui carebant, inertes à majoribus nominabantur. Postea tamen consuetudo obtinuit, ut pro ignavo, stupido, & deside accipiatur. *ἰνεργός, ἰνεργός*. GALL. *Paresseux, lâche, faineant*. ITAL. *Stupido, distitile, poltrone*. GERM. *Soul/trâg der sich nirget in bemûhen mag*. HISP. *Haron, haragan, floxo*. ANGL. *Slouthfull, idle*. Terent. in *Andria*, Atque hoc confiteor jure obtigisse, quandoquidem tam iners, tam nulli consilii sum. Cicero 4. *Verr.* At homo intertior, ignavior, magis vic inter mulieres nequam, quàm impura inter viros mulierculam, &c. Plin. lib. 9. cap. 6. Illæ ad flexum immobiles, ad repugnandum inertes, & pondere suo onerata. Iners membris. Idem lib. 18. cap. 12. Juxta hanc fera appellatur catoblebas, modica alioquin, cæterisque membris iners, caput tantum prægrave agrè ferens, &c. Iners in Venerem, ineptus, non habilis, id est, segnis ad coitum. Columell. lib. 6. cap. 27. Ætas iners, senectus. Tibull. lib. 1. *Eleg. 1.* Et Ovid. *Eleg. 8. lib. 4. Trist.*
 — iam subeunt anni fragiles, & inertior ætas.
 Idem *Eleg. 10. lib. 3. Trist.*
 Cessat iners rigido terra relicta situ.
 Corda inertia. Virg. 9. *Aeneid.* Corpora inertia. Idem 11. *Aeneid.* Peccatus iners. Ovid. *Eleg. 7. lib. 3. Trist.*
 Sed vereor, ne nunc mea te fortuna retardet,
 Postque meos casus sit tibi peccus iners.
 Item in Venerem. Idem 13. *Metam.* Iners glires. Horat. *Ode 9. lib. 2. Carm.* Inertem dolorem dimittere. Senec. de *consol. ad Polyb.* Ovid. 5. *Fast.*
 — iamque in privato pascere inertis erat.
 INERTIA, a, proprie artis ignorationem significat, accipitur tamen pro ignavia, locordia, desidia. *ἰνεργία, ἰνεργία*. GALL. *Paresse, negligence, lascheté*. ITAL. *Depocagine, pigrizia, poltroneria*. GERM. *Untdnntheit/faulteit/trâgheit*. HISP. *Haronia, y floxedad*. ANGL. *Slouth, dulnesse*. Cicero in *2. artit.* Animi autem, aut quemadmodum affecti sunt, virtutibus, vitiis, artibus, inertis: aut quemadmodum commoti, cupiditate, metu, voluptate, molestia. Colum. in *prafatione lib. 2.* Non ergo fatigatione, quemadmodum plurimi crediderunt, nec senio, sed nostra scilicet inertia minus benignè nobis arva respondent. Cicero de *Orat.* 1. Duo illa relinquamus, idque largiamur inertia nostra. Senec. cap. 12. de *tranq.* Inertia iniqua eorum.
 INERTICULA: Vitis genus est, vinum ferens nervis innoxium, unde nomen habet, quod scilicet iners habeatur in tentandis nervis, *ἀμείβουτος*. Græci vocant *ἀμείβουτος*, eo quod non facilè vinum ex ea gignat ebrietatem. Colum. lib. 3. cap. 2. Inerticula tamen nigra, quam quidem Græci *ἀμείβουτος* appellant, potest in secunda quasi tribu esse, quod & boni vini est innoxia: unde etiam nomen traxit, quod iners habetur in tentandis nervis.
 Inervatus, pro eo quod nunc est *enervatus*.
 INERVDITVS, a, um: Non eruditus, indoctus, illiteratus. *ἀνεργός, ἀνεργός*. GALL. *Qui n'est point sçavant, ignorant*. ITAL. *Ignorante*. GERM. *Ungelehrt*. HISP. *No enseñado, inerudito*. ANGL. *Vlearned, ignorant*. Cicero 1. de *finib.* Non ergo Epicurus inervatus. Idem 4. *Acad.* Modò ne quis illud tam ineruditum absurdumque verborum det. Suet. de *clar. Grammat.* Præterea præcorum Catonis ineruditio, i, e. inficitia.
 Ineruditè, adverb. *ἀνεργότως*. Gell. lib. 7. cap. 3. Culpavit autem primum hoc, quod Cato ineruditè, & *ἀνεργότως*, ut ipse ait, principio nimis insolenti, nimisque acri & objurgatorio usus sit.
 Inescio, as: Oblata esca decipio, fallo, illecebris capio, irretio. *ἰνεσκαίω, ἰνεσκαίω*. GALL. *Amorcer, apaster, allecher*. ITAL. *Inganare, adescare*. GERM. *Ein aafs legen/hincin locken/betrogen*. HISP. *Ceviar enganando para temar*. ANGL. *To lay a bayre, to deceive*. Translatio sumpta est à piscibus, & avibus, quæ proprie inescari dicuntur, quum escam captantes capiuntur. Terent. in *Adelph.* Nunquam rem facies: abi, nescis inescare homines Sannio. Livius. 2. *bell. Pun.* Annibal id damnus haud ægerrimè pati, quin potiùs credere velut inescatam temeritatem ferocioris Consul. Velleius, Inescare & inescare multitudine.
 Inescis, inters, segnis, piger. Gl. *Isid.*
 Inevitabilis, e, quod vitari non potest. *ἰνευπόδραστος, ἰνευπόδραστος*. GALL. *Inevitable, qu'on ne peut éviter, ni fuir*. ITAL. *Che non si può schiffare*. GERM. *Unvermeidentlich*. HISP. *Cosa que no se puede esquivar*. ANGL. *That can not be escheved*. Plin. in *Paneg.* Magnam & inevitabile, ac toties cuique experiendum malum. Ovid. ad *Liv.* Sed rigidum jus est, & inevitabile mortis.
 Inexsaturabilis, e: Insatiabilis. *ἰνεξσάτουρος*. GALL. *Insatiable*. ITAL. *Insatiabile*. GERM. *Unersättlich*. HISP. *Cosa que no se puede hartar*. ANGL. *Unsatiable*. Virg. 5. *Aeneid.*
 Inonis gravis ira & inexsaturabile peccus.
 Inexcogitatus, quod excogitatum & præmeditatum non est, immeditatum, inconsideratum. *ἰνεκκογίτητος, ἰνεκκογίτητος*. GALL. *Non encor trouvé, inventé ou excogité*. ITAL. *Non imaginato, non premeditato*. GERM. *Noch nicht erdacht/nicht ersinnt*. HISP. *No imaginado ni pensado*. ANGL. *Not avised upon*. Plin. lib. 36. cap. 15. Novum & inexcogitatum antea postea que remedium invenit ille rex.
 Inexcultus, a, um: Inornatus, impolitus. *ἰνεκκόσμητος, ἰνεκκόσμητος*. GALL. *Qui n'est point bien ajusté & orné, sans ornement exquis*. ITAL. *Inornato,*

ροζο. GERM. Ungezient / vnauffgeburzt. HISP. No afeytado, no com-
 pueſto. ANGL. Unpoliſhed. } Gell. lib. 13. cap. 21. M. Cato Conſularis
 & Cenſorius publicis jam privatifque opulentus rebus, villas ſuas
 inexcultas & rudes, ne rectorio quidem præditas fuiſſe dicit.
 Inexcūſabilis, e: quod excuſari non poteſt. } ἀνεξουσίαν. GALL. In-
 excuſable, qu'on ne peut excuſer. ITA. Ineſcuſabile. GERM. Das man
 nicht mag entſchuldigen. HISP. Lo que no ſe puede excuſar. ANGL.
 Vnexcusable. } Ovid. 7. Metam.

Gratia d'Is felix & inexcūſabile peccus.
 Inexercitatus, a, um, } Exercitatus. } ἀγόμενος. GALL. Qui n'est
 point exercé, dressé, & uſité. ITAL. Non eſſercitato, non praticato.
 GERM. Ungeübt, HISP. No exercitado ni eſcarmetado. ANGL. Not
 exerciſed or practiſed. } Cic. de ſenect. Quibus qui ſplendidè uſi
 ſunt, hi mihi videntur fabulam ætatis peregiſſe: nec tanquam in-
 exercitati hiſtriones in extremo actu corruiſſe. Idem 2. Tuſc. Rudis
 ille & inexercitatus miles. Idem de clar. Orat. Inexercitatus ad di-
 cendum.

Inexercitus, Inexercitatus, idem. Cic. 5. Tuſcul. Aſclepiadem ferunt
 non ignobilem, nec exercitum philoſophum, &c.

Inexhaustus, a, um: incredibilis, admirabilis, magnus, quod exhauriri
 non poteſt. } ἀνεξάντητον. GALL. Qu'on ne peut épuifer. ITAL. In-
 eſſauſto, che non ſi può votare. GERM. Unerſchöpflich. HISP. Cosa que
 no ſe puede vaciar. ANGL. That can not be waſted or drawn up. }
 Cic. 3. de leg. Erat enim, ut ſcis, in eo inexhausta auiditas legendi,
 nec ſatiari poterat. Inexhausta metalla, quæ exhauriri non poſſunt
 præ abundantia. Virg. lib. 10. Æneid.

— aſt Ilva trecentos

Infula, inexhaustis chalybum generosa metallis.

Inexorabilis, e: Implacabilis, qui exorati non poteſt. } ἀνυπότακτον.
 GALL. Inexorable, qui ne veut rien octroyer, quelque priere qu'on
 luy faſſe, inflexible. ITAL. Che non ſi può mitigare, che non ſi può pla-
 care. GER. Unerbittlich / Das man nicht erbetten mag. HISP. Cosa que no
 ſe puede mitigar ni aplacarse. ANGL. That can not be intreaced by
 prayer. } Cic. ad Quint. frat. lib. 1. In literis mittendis, ut ſæpe
 ad te ſcripſi, nimium te inexorabilem præbuiſti. Liv. 2. ab Vrbe, Le-
 ges tem ſurdam, & inexorabilem eſſe. Virg. 2. Georg.

Felix qui potuit rerum cognoscere causas:

Atque metus omnes, & inexorable fatum

Subiecit pedibus, ſtrepitumque Acherontis avari.

Senec. cap. 11. al. 30. de conſol. ad Polyb. Sorte inexorabili deſungi.
 (i. morte & fato.)

Inexpectatus, a, um: Improviſus } Expectatus. } ἀπροσδοκόν. GALL.
 Qu'on n'attendoit point, impreveu. ITAL. Non aſpettato. GERM. Un-
 gewärtig / Das man nicht wartend geweſen. HISP. Cosa no eſperada para
 venir. ANGL. Unlocked for. Quint. lib. 9. cap. 2. Illis non accedo qui
 ſchema eſſe exiſtimant, etiam ſi quid nobis iſtis dicamus accidiffe
 inexpectatum. Ovid. 12. Metam.

— nec inexpectatus in armis

Hostis adest.

Inexpertus, a, um: Non expertectus. } ἀνίμετρον. GALL. Qui n'est
 point éveillé. ITAL. Non ſvegliato. GERM. Unerwacht. HISP. No deſ-
 pertado. ANGL. Not wakened. } Ovid. 12. Metam.

In tanto fremitu cunctis sine fine jacebat

Sopitus venis, & inexpectatus Aphygnas.

Inexpertus, a, um: Intencatus. } ἀπειρος. GALL. Qui n'est point experi-
 menté. ITAL. Non provato. GERM. Unerſucht / oder unerfahren. HISP. No
 experimentado. ANGL. Not proved or aſſayed. } Virg. 4. Æneid.

Ne quid inexpertum frustra moritura relinquat.

Inexpiabilis, e: quod expiari non poteſt, implacabilis. } ἀνεπίδακτον.
 GALL. Qu'on ne peut purger, ni appaiſer. ITAL. Che non ſi può pur-
 gare. GERM. Unerlöſlich. HISP. Lo que no ſe puede limpiar. ANGL.
 That cannot be purged or appeaſed. } Cic. 1. Tuſc. Tum è Pontifi-
 cio jure, & cæremoniis ſepulchrorum intelligi licet: quas maximis
 ingeniis præditi, nec tanta cura coluiſſent, nec inuolatas tam inex-
 piabili religione ſanxiſſent. Liv. lib. 7. bell. Maced. Ut inexpiable
 bellum adverſus ſe unum maneret. Inexpiable odium Romanorum
 in Annibalem. Idem 9. bell. Maced. Inexpiable invidia. Sueton. in
 Caf. cap. 76.

Inexpianatus, a, um. } ἀδιέγνωτον, ἀδιάνοιτον. GALL. Qui n'est pas
 bien diſtingué, ny éclaircy. ITAL. Impedito, non piano. GERM. Uer-
 hindert / unglücklich. HISP. No allanado, no claro. ANGL. That is not
 made plaine. } ut, Inexpianata lingua, hoc eſt, impedita, neque agi-
 lis, neque etiam complanata, ut aperte proferre poſſit. Plin. lib. 11.
 cap. 37. Metellum Pontificem linguæ adedò inexpianatæ fuiſſe acce-
 pimus, ut multis menſibus tortus credatur, quum meditaretur in de-
 dicanda æde Opiferæ dicere.

Inexplebilis, e, quod expleri non poteſt, inſatiabile. } ἀπληρωτόν. GALL.
 Qu'on ne peut aſſouvir ni contenter, inſatiable. ITAL. Che non ſi può
 empire, inſatiabile. GERM. Unerſättig / Das man nicht erfüllen mag. HISP.
 Cosa que no ſe puede hartar. ANGL. Unſatiable, that can not be fil-
 led. } Cic. 5. Tuſc. Quid verò illum, quem libidinibus inflammatum
 & furentem videmus, omnia rapide appetentem cum inexplebili cu-
 piditate? Plin. lib. 3. cap. 47. Huc omnia inexplebile animal conge-
 rit. Senec. cap. 15. de conſolat. ad Helviam, Colloquia quorum in-
 explebilis eram.

Inexpletus, adjectivum. } ἀπληρωτός, & πωληρωμένος. GALL. Qui n'est
 point encore complet. ITAL. Non ancor fermato. GERM. Unauffgemacht.
 HISP. Cosa ni harta ni llena. ANGL. That is not filled. } ut, Cædes
 inexpletæ, apud Stacium 8. Thebaid. hoc eſt, nondum completæ.
 Lacrymans inexpletum. Virg. 8. Æneid. id eſt, inexplebiliter, no-
 men pro adverbio:

Tum pater Evandrus dextram complexus euntis

Hæret inexpletum lacrymans, ac talia fatur.

Inexplicabilis, quod explicari non poteſt. } ἀνεξήγητος, ἀδιεξήγητος. GALL.
 Qu'on ne peut expliquer ni bailler à entendre. ITAL. Che non ſi può
 eſplicare. GER. Das man nicht erklären noch erſchletern kan / unentſcheydig.
 HISP. Cosa que no ſe puede declarar. ANGL. That can not be declai-
 red. } Plin. lib. 21. cap. 2. De generibus ſingulis dicere, immenſum

& inexplicabile eſt. Inexplicabiles fraudes. Cic. 2. Tuſc. Plin. lib. 5.
 cap. 5. Ad Garamantas iter inexplicabile adhuc fuit. Inexplicabiles
 vix continuis imbribus: hoc eſt, unde ſeſe quis facile extricare non
 queat. Liv. lib. 10. bell. Maced. In laqueos inexplicabiles incidere.
 Quintilian. lib. 5. cap. 10.

Inexplētus, a, um: Intricatus, involutus, obſcurus, & qui facile expli-
 cari non poteſt, perplexus, difficile explicatus habens. } ἀνεξιχνίαſτος.
 GALL. Qui n'est point de claré, expliqué ou entendu, plein d'involu-
 tions & embarras. ITAL. Intricato, involupato. GERM. Derrirt / ſchwert
 zuſtücktern oder zuverſtehn. HISP. No deſenhetrado y eſcuro. ANGL. In-
 tricate, that can not be unfolded. } Martial. lib. 9.

Democritos, Zenonas, inexplicitōſque Platonas.

Inexplōrātvs, a, um, } Exploratus. } ἀνεξερευνητός. GALL. Qu'on n'a
 point encore cherché. ITAL. Obſcuro, non inſeſtigato. GERM. Un-
 fundiget / unerſaren. HISP. Cosa no buſcada ni hallada y oſcura. ANGL.
 That is not ſearched, or tryed. } Liv. 6. bell. Pun. Non altitudo mæ-
 nium, non inexplorata ſtagni vada, non caſtellum in alto tumulo ſi-
 tum, &c. Plin. lib. 35. cap. 6. Apportatur & Indicum ex India, in-
 exploratæ adhuc inventionis mihi. De atramento.

Inexplōratē, ſive inexploratō, adverb. Non explorata re. } ἀνεξερευνη-
 τως. GALL. Sans conſiderer. ITAL. Senza riuardo. GERM. Ohne er-
 kundigung / ungewarſamlich. HISP. No buſcando. ANGL. No taking
 prooſe or tryall. } Livius lib. 6. Inexploratō pabulatum cohortes mi-
 ſere. Gell. lib. 5. cap. 15. Sed arrogationes non temerè, nec inexplō-
 ratē committuntur.

Inexpugnabilis, e: quod expugnari non poteſt, inſuperabilis, invincibi-
 lis. } ἀνάλωτος. GALL. Qu'on ne ſtauroit forcer ni ſurmonter, im-
 prenable. ITAL. Che non ſi può pigliare, ineſpugnabile. GERM. Das nicht
 zubesteiten oder zugewinnen iſt / unüberwindlich. HISP. Cosa que no ſe
 puede tomar por fuerza. ANGL. Unvincible, that can not be overco-
 me. } Liv. 2. ab Vrbe, Ibi alto, & munito loco arcem inexpugnabilem
 fore. Cic. 5. Tuſc. Volumus enim cum, qui beatus ſit, tutum eſſe, in-
 expugnabilem, ſeptum atque munitum. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Iriſt.
 Nolite Cupidineis nec inexpugnabile telis

Cor mihi.

Inexpūtabilē: quod numerari non poteſt. } ἀνεξιμέτρον. GALL. Qu'on ne peut
 nombrer, ni conter. ITAL. Che non ſi può numerare. GERM. Unzalbar. HISP. Lo que no
 puede ſer nu-
 tado. ANGL. That can not be nombred, or counted. } Columell. lib. 6.
 cap. 4. Nam inexputabilis erat numerus.

Inexterminabilis, e. Sap. 2. 23. Deus creavit hominem inextermina-
 bilem: aliter in integritate. τὸ ἀφθαρτόν. }

Inextinctvs, a, um: quod non extinguitur. } ἀσβέστον. GALL.
 Qui ne s'éteint, ou qu'on n'éteint point. ITAL. Che non mai s'extin-
 gue. GERM. Unauſlöſchlich. HISP. Cosa no apagada del fuego.
 ANGL. Not quenched. } Unde Ovid. lib. 6. Faſt. ignem Veſtæ vocat
 inextinctum, quod ſemel ſuppeditatis fomentis à ſacris virginitibus,
 nunquam penitus extingueretur.

Ignis inextinctus templo celatur in illo:

Effigiem nullam Veſta, nec ignis habent.

Idem 1. Faſt.

To quoque inextincta Silene libidinis urunt.

Idem in Ibin,

— inextincta conficiare fame.

Inextinguibilis, e, idem quod inextinctus. Varro, Mala conſuetudo dia
 importata eſt inextinguibilis.

Inextirpabilis, e: quod extirpari non poteſt. } ἀνεξοριζώμενον.
 GALL. Qu'en ne peut déraciner, ou arracher du tout. ITAL. Che non
 ſi può ſvellere. GERM. Das man nicht auſſteuten kan. HISP. Cosa que
 no ſe puede deſarraygar. ANGL. That can not be rooted up or drawn
 up by the rootes. } Plin. lib. 15. cap. 20. Radices multæ, atque altæ,
 & ideo inextirpabiles.

Inextricabilis error, labyrinthus. Virg. 6. Æneid.

Hic labor ille domus, & inextricabilis error.

Higin. Fab. 40. Dadalus Minotauro labyrinthum inextricabili exitu
 fecit. Sidonius lib. 2. epiſt. 5. Ioannes familiaris meus inextrica-
 bilem labyrinthum negotii multiplicis incurrit, & donec ſuarum
 merita chartarum, vel veſtra ſcientia, vel ſi qua eſt veſtra (ſi ta-
 men eſt ulla) ſimilis, inſpexeris, quid reſpueat, quid ve optet ignorat.

Inextricabilis, Inſolubilis: quod extricari non poteſt, ſeu unde quis
 extricare ſe non poteſt, inexplicabilis. } ἀνεξιχνίαſτος, ἀλύτος. GALL.
 De quoy on ne ſe peut dépeſtrer, ou deſembarrasſer, dont on ne peut ſer-
 tir à ſon aife. ITAL. Che non ſi può ſtirigare, che non ſi può ſciogliere.
 GERM. Derrirt / vnauſlöſlich / daraus ſich niemand verriſchten kan.
 HISP. Cosa que no ſe puede deſhenetrar, ò deſattar. ANGL. That
 where of one can not ridde him ſelf. } Virg. 6. Æneid.

Hic labor ille domus, & inextricabilis error.

Plin. lib. 36. cap. 13. Inque baſi quadrata intrus labyrinthum inextri-
 cabilem. Inextricabilia vitia. Idem lib. 20. cap. 21.

Inexuperābilis, e: quod ſuperari non poteſt, inſuperabilis. } ἀνυπότακτον.
 GALL. Qu'on ne peut ſurmonter, ou outrepaſſer, inſurmontable. ITAL.
 Inſuperabile, che non ſi può vincere. GERM. Unüberwindlich / oder
 darüber man vor hōhe nicht kommen mag. HISP. Cosa que no puede ſer
 vencida. ANGL. That can not be overcome or paſſed. } ut, Inexupe-
 rabilis viſi fati. Liv. 8. ab Vrbe, Idem 5. ab Vrbe, Alpes inde oppoſi-
 tæ erant, quas inxuperabiles viſas haud equidem miror, nulladum
 via ſuperata.

Infabrē, Inartificioſe, inornatē, ſædē, & impolitē. } ἀνεπιμαχός, ἀτιχ-
 νος. GALL. Lourdement, groſſierement. ITAL. Rozzamente, ſenza
 artificio. GERM. Unerſtlich / ungeſchmeidig / unartig. HISP. No artiſti-
 cioſamente. ANGL. Uncunninglie, nothing craftily, unhandſomely. }
 ſicut affabrē, pulchrē, & ornate. Liv. 6. bell. Maced. Aureos torquet,
 M. cccc. lxx. ad hæc auri pondo ccxlv. argenti infecti, factique
 in Gallicis valis, non infabrē ſuo more factis, duo millia cccxl. pon-
 do, &c. Horatius 2. Serm. ſat. 3.

Quid ſculptum inabrē, quid fuſum durius eſſet?

Infabrīcātvs, a, um: Non fabricatus, impolitus. } ἀνεπιμαχός, ἀτιχ-
 νος. GALL. Qui n'est pas façonné, taillé ou charpenté. ITAL. Non
 fabricata,

fabricato. GERM. Ungerwerck, vnggezintmet. HISP. Cosa no fabricada. ANGL. Not wrought workmanly, clabfish. Virg. 4. Aeneid.

Frontentisque ferunt ramos, & robora sylvae Infabricata fugae studio.

Infacētus, a, um: Inurbanus, rusticus, qui nihil salis habet, aut lepōris. GALL. Mal plaisant, qui n'a point de grace. ITAL. Dissiavole, non faceto, non civile. GERM. Unholdtisch / unholdlich / bey dem Fein liebtigkeit ist. HISP. Rustico y descortes. ANGL. That hath no merinesse. Plaut. in Truc. Quid? tam infacetus Lemno advenis? Non infaceter homo & satis literatus. Cic. 3. Offic. Non infaceto lepore. Plin. lib. 37. cap. 1. Infacetum mendacium. Cic. pro Calio.

Infacētia, arum: Inurbanitates, & rusticitates. GALL. Mauvaise grace, rusticitez, incivilitez. ITAL. Rustichezza. GERM. Unlieblichkeit / unholdtlichkeit. HISP. Rusticidad y descortesia. ANGL. Unmerinesse. Unde Catullus Annales Volufii dicit esse plenos infacetiaram.

Infacūndiā, a: Dicendi imperitia. GALL. Mauvaise grace à parler, défaut d'éloquence. ITAL. Infacundità, grossizza nell' oratore. GERM. Unberedte, vngeschicklichkeit zu reden. HISP. No elegancia en a habla. ANGL. Lack of vterance to tell his tale. Gell. lib. 11. cap. 17. Tui erroris culpam esse intelligo, in mea scilicet infacundia.

Infacūndus: Inelegans, nulla dicendi facultate praeditus. GALL. Qui n'a aucune grace à parler. ITAL. Poco elequente. GERM. Unberedt / derkein gnad hat mit reden. HISP. No elegante en a habla. ANGL. Not eloquent or well languaged. Liv. 4. ab urbe, Et Tribunus plebis vir acer, nec infacundus, nactus inter adversarios, &c.

Infacatum, faece conspurcatum. Tertull. ||

Infāmis, e: Qui ob vitium aliquod, aut turpitudinem male audit, aut cui fama est parum secunda, aut integra. GALL. Infame, diffamé, décrié. ITAL. Infame, vituperato. GERM. Beschreyt eines lasters halben / verleumbdt. HISP. Infame, d' infamado. ANGL. That is evillspoken of defamed. Infame iudicium, non ut Iurecaudi, sumit Livius lib. 4. ab Vrbe, ad iudices respiciens. Idem lib. 1. decad. 3. Infames fratribus. Cic. 6. Verr. Quo in oppido multas Familias totas in perpetuum infames tuis stupris, flagitiisque fecisti. Terent. in Heaut. Ea causa magis patiar Clitipho flagitiis tuis me infamem fieri. Infamis dictus est ab antiquis digitus medius propter ignaviam: quoniam indigere videatur aliorum defensione. Persius Satyra 2.

Infami digito lustralibus ante salivae Expiat.

Juvenal.

Mediumque offenderet unguem.

Nam veteres quum aliquem medio digito indicabant, latenter ejus significabant infamiam: cujus rationem propter nimiam obscenitatem hic consulto praetermissimus. Si quis tamen nosse cupiat, videat proverbium, Digitum medium ostendere. Infames qui dicantur, cognosce ex l. 1. D. de his qui not. infam.

Infāmia, a: Macula, probum, nota turpitudinis. GALL. Infame, diffamé, décrié. ITAL. Infamia, dishonore. GERM. Ein schandstecht / ein böß geschrey. HISP. Infamia, d' mala fama. ANGL. Evillbrandt / evill report, infamie. Terent. in Andr. Tum id clamavit, ne unquam infamiae ea res sibi esset, ut virum fortem decet. Cic. 5. Verr. Nihil ad tuas aures de tua infamia pervenisse. Oris infamia, vide Abliurire. Differt autem infamia & ignominia in eo quod illa ex multorum sermone nascitur, haec imponitur ab eo, qui potest animadversione notare. Cornel. Fronto de different. vocabul. Ovid. lib. 1. Fast.

Cactus Aventina timor atque infamia sylvae.

Infāmo, as, are: Infamia afficio, ignominiam, vel notam inuro. GALL. Infamer, diffamer, rendre infame. ITAL. Svergognare, infamare. GERM. Verschreyen / verleumbden / in ein böß geschrey außbringen. HISP. Infamar en mala parte. ANGL. To cause one to get an evill brute, to dis fame. Quintil. lib. 1. cap. 1. Deinde quum se iactaret eodem modo dicere, Senecam infamavit. Idem, Infamatur ejus fides. Invenitur etiam interdum pro divulgare. Livius 10. bell. Maced. Infamandae rei causa januam obferari juber. Infamare agrum, devastare. Col. lib. 1. cap. 7. Ita fit, ut & actor, & familia peccent, & aeger saepius infametur.

Infāmātus, particip. GALL. Diffamé. ITAL. Infamato. GERM. Verschreyt. HISP. Infamado. ANGL. Evillbruted. Ovid. 4. Metam.

Et procul insidias, infamat aequae relinquunt Tempora des.

Infamata natio. Ulpianus lib. 21. tit. 1. leg. 31. §. 21. Praesumptum etenim est, quosdam scyros bonos esse, quia rustici sunt non infamata.

Infāmīssimē. Julius Capitolinus in Pertinace, Ipsae praeterea Cornificiam infamissimē dicitur dilexisse.

Infāndus, a, um: Ingens, immensus, inenarrabilis, illicitus, nefandus, a fando, quod oratione exprimi non possit, aut debeat. GALL. Dire de quoy on ne peut, ou doit jamais parler. ITAL. Cosa da non dire. GERM. Unsäglich. HISP. Cosa que no se deve hablar. ANGL. Horrible, not to be spoken or named. Virg. 2. Aeneid.

Infandum Regina jubet revocare dolorem.

Terent. Eunuch. sc. 3. a. 4. Petii, obsecro tam infandum facinus meatu ne auctivi quidem. Virg. 4. Aeneid.

Infandum si fallere posset amorem.

Usurpatur nonnunquam pro interjectione. Idem lib. 3. Georg.

Infandum, sistunt amnes, terraque dehiscunt.

Idem lib. 1. Aeneid.

Nauibus (infandum) amissis.

Infāns, tis, substantivum, communis generis. Dicitur proprie qui non-

dam fari cepit, sed & de septem & octo, aut decem annorum patris legitur. GALL. Qui est encor petit enfant. ITAL. Fanciullo, bambino. GERM. Ein vns mündig kind / das ist / welches noch nicht reden than. HISP. Niño antes que sepa ni puede hablar. ANGL. An infant, an chylid. Infans dicitur homo primae aetatis. Dicitur autem infans, qui adhuc fari nescit, id est, loqui non potest. Ibid. lib. 11. cap. 2. Gell. cap. 9. lib. 15. Infans mutus & elinguis Cræsi filius. Ibid. Non loquens. Cicero, 3. Verr. Ille infanti pupillae fortunae patrias ademitt. Liv. lib. 1. bell. Maced. In Sabinis incertus infans natus masculus, an foemina esset. Ovid. 15. Metam.

Editus in lucem jacuit sine viribus infans.

Suet. in Aug. cap. 63. Infans conceptus. Ovid. lib. 4. Fast.

Tutus ut infanti vagiat ore puer.

Senec. cap. 9. de consol. ad Marc. Mortuorum infantium togam quotidie agitamus animo. Ovid. Eleg. 13. lib. 3. ad Natalem.

Quoque loco primum male sum tibi cognitus infans.

Et in foeminino. Quintilian. Infantem suam reportavit. Supra, puellam. Accipitur etiam aliquando infans, pro brutotum animalium, atque ipsarum etiam avium foetu. Plin. Quadrupedes infantes suos cognoscunt. Idem lib. 12. cap. 61. Vespertilio volucrum sola lacte nutrit, ubera admovens, geminos volitat amplexa infantes. Adjectivum vero quasi pro parvo in usu est. Idem lib. 21. cap. 22. de boleo. Nec tunicae minor gratia in cibo infantis boleti, id est, patvi, & nondum adulti. Ovid. 6. Fast.

Pectoraque exsorbent avidis infantia linguis.

Interdum dicitur infans, non facundus. Cic. in Bruto, Ipsum Scipionem accepimus non infantem fuisse. Per translationem sumitur pro stulto, & quasi loqui nesciente. Ex quo, infantior, & infantissimus, id est, stultior & stultissimus. Author ad Herennium lib. 2. Et dum cautè expeditèque loqui voluit, infantissimi reperitur. Cic. ad Quint. frat. Gabinius absolutus est, omnino nihil accusetur Lentulo, subscriptoribusque infantius, nihil illo consilio sordidius. Infans, pro nefandus, vel nefans. Lucilio Accius, Priusquam infans facinus oculi vescuntur mei.

Infāntiā, a: Aetas hominis usque ad annum septimum, quod ad id ferè tempus satis commodè fari non possumus. GALL. Enfance. ITAL. Età del fanciullo sino a sette anni. GERM. Kindtheit. HISP. Edad del niño quo no habla. ANGL. Chylidhood, infanci, habeship. Plin. lib. 9. cap. 8. Atque etiam gestans foetus in infantia. Quintil. lib. 1. cap. 2. Et quantum infantia praesumptum est temporis, adolescentiae acquiritur. Idem, Sua est & studiis infantia. Dicitur etiam infantia, quum quis rem aliquam novit, quam tamen explicare non potest. Cicero, 3. de Orat. Dummodo hoc constet, neque infantiam ejus, qui rem novit, sed eam explicare dicendo non queat: neque infanciam ejus, cui res non suppetit, verba non desint, esse laudandam: quorum si alterum optandum sit, malim equidem indiseram prudentiam, quam stultitiam loquacem. Infantia pomi. Plin. lib. 15. cap. 29. Mox lactem humorem, hoc est, infantiam pomi absumunt.

Infantia vini, apud Macrobi. Saturn. lib. 7. cap. 7. Vinum eum in infantia est, dulce: cum pubescit, magis suave quam dulce est.

Infāntiā, pro puerpera. GALL. Celle qui porte enfans, femme exceinte, ou qui enfante. ITAL. Femina gravida. GERM. Eine diemit einem kind geht / oder ein schwangere frau. HISP. Parida, muger que parid. ANGL. She that is with chylid. Mart. lib. 4.

Et quod mireris magis, infantaria non est.

Infāntilis, e, adject. quod est infantis, Just. histor. lib. 17. Infantilibus blandimentis inductus rex. Et lib. 23. Infantilis educatio.

Infārcio, cis: Impleo, inculco, intrudo. GALL. mal. imposer. GAL. Fourrer dedans, remplir, entasser, farcir. ITAL. Impire, in saccare. GERM. Hinein schoppen / oder stossen / sissen. HISP. Hincir y recacare. ANGL. To fill, to stuffe. Plin. lib. 35. cap. 14. Quid? non in Africa, Hispaniaque ex terra parietis (quos appellant fornaceos, quoniam fornaciam modò circumdati utriusque duabus tabulis infarciuntur verius, quam instruntur) avis durant incorrupti imbribus, ventis, ignibus, omnique cemento firmiores? Col. lib. 21. cap. 53. Et maxime in eas partes, quibus ossa relicta sunt, largum salem infarcito.

Infarcite verba, inculcare, & sine ordine inserere. Cicero, in Orat. Quae vitia qui fugerit, ut neque verbum ita trajiciat, ut id de industria factum intelligatur: neque infarciens verba, quasi rimas expleat, &c.

Infaria, non fatua, falsa, ut fatuum efficio. Lege infatua, non fatua. Idem, fatuat, fatuum efficit, ut infatua sit viciosa, fandi impotens.

Infartum, impletum. Tertull.

Infātigābilis, qui non defatigatur, indefatigatus. GALL. Qu'on ne peut lasser. ITAL. Che non si stracca. GERM. Unermüdlich. HISP. Cosa que no puede ser fatigada. ANGL. That can not be made wearie. ut, Infatigabilis cursus. Plin. lib. 18. cap. 19. Dentes quidem eorum maximi, equis quoque adalligati, infatigabilem cursum praestare dicuntur.

Infātio, as, are: Fatuum & stultum reddo, mentem alicui aufero, nihil sapientem, aut cogitantem efficio. GALL. Faire devenir fol, rendre stupide & sot. ITAL. Impazzire. GERM. Betören / vbermarten. HISP. Enloquecer, hazer bovo y loco. ANGL. To make stupide and foolish. Fit enim à fatuus, & praepositione in, quae ejus significationem auget. Cicero, pro L. Flacci. Neminem quidem adeo infatuare potuit, ut ei nummum ullum crederet. Idem 3. Philip. Ut hominem stultum magis etiam infaret mercede publica. Seneca. Infatuat nos adulatio. Infatuat mulieres dictae sunt, quae Faunorum ludibriis attinguntur. Et similiter infatuati viri, quos nunc vulgus Spiritu correptos nominat, quidam etiam daemoniacos.

Infāvōrābilis, a, vōdus, cui favor detrahendus, favore indignus. Celsus D. lib. 37. tit. 6. l. 6. Nec infavorabilis sententia est, ut hoc saltem habeat ex patris, quod propter illum datum est.

Infavorabiliter. Ulp. D. lib. ult. tit. 2. l. 2. Non infavorabiliter quis mendium tempus illi prodesse veluti jam nato, respondebit.

Si spe sint (hæc) ut sunt, inferiora tua.

Ibid. Eleg. 8. lib. 4. Nihil ita sublime est, ut non sit inferioris Deo. Plaut. Aul. se. 1. a. 2. Etiãme obtur inferiorem gutturem. Infestus, adverbium significat inferiorum. Naturæ. Gall. Plus bas. Ital. Più basso. Germ. Bass vonden für. Hisp. Mas abaxo. Angl. Lower. Ovid. 2. Metam.

Inferiusque suis fraternos currere Luna Admiratur equos.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Persequar inferius.

Infimûs, a, um: superlativus X Supremus. X κατώτατος. Gall. Tout le plus bas. Ital. Più basso. Germ. Das vnderst oder niderst. Hisp. Cosa muy baxa. Angl. Lowest. Plaut. in Cure. In loco infimo boni homines, atque dices ambulant. Idem A sin. se. 2. a. 5. Da puere ab summo, age tu, ab infimo da suaviu. Idem Capt. se. 2. a. 2. Fortuna me ex libero servum fecit, ex summo infimum. Infimi homines, contempti, nullo in honore & numero habiti. Terent. in Eunuch. se. 2. a. 3. Tace tu, quem ego esse puto infra omnes infimos homines. Cic. pro Flacco, Si quem infimo loco natum, nullo splendore vitæ, nulla commendatione famæ defenderem. Idem de fin. In quo nihil æquæ, nec summum, nec infimum, nec medium, nec ultimum, nec extremum sit.

Infimâtes, dicti sunt, qui ex infima plebe sunt. X מן בני בנה ad hãm. ei ôtagdovtis. Gall. Hommes de la plus basse condition qui soit. Ital. Huomini di bassa conditione, plebei. Germ. Die nidersten oder schlechtesten eines volcks/kleinsügige leut. Hisp. Los de abaxo, pueblos de los menudos. Angl. They which be of the most lowe estate and condition. X sicut Summates, qui maximæ & summæ nobilitatis sunt, vel autoritatis. Plaut. in Stich. Summates viri, atque infimates.

Infimo, as: Deprimô, infimum reddo X Sublimo, extollo. X השפיל. hischpil. X παύω. Gall. Abbaisser. Ital. Deprimere, abassare. Germ. Emidem. Hisp. Abaxar. Angl. To mak lowe. X Apul. de Damonio Socratis, Ingenua illa ad beatitudinem sublimata sunt, hæc ad miserias infimata.

Inferuô, es, sive Infervesco, is: Ferveo, caleo, incalesco. X התחמ. rithhac. X αντισθινω. Gall. Boüillir, s'echauffer fort. Ital. Bollire. Germ. Sieden. Hisp. Hervir, bullir. Angl. To seeth or to be scalding hoate. X Cato cap. 100. Facito, bis, aut ter inferveat. Idem cap. 90. Et far purum facito, & fabæ tertia pars ut infervescat. Horat. 2. Serm. satyr. 4.

Hoc ubi confasum seclis inferuit herbis, Coryciogue, &c.

Infervefacio, is: Calefacio. X התחמ. rithhac. X αντισθινω. Gall. Faire boüillir. Ital. Far bollire. Germ. Erwarin siedend oder siedig machen. Hisp. Hazer hervir, ò bullir. Angl. To cause to seeth, to mak hoate. X Col. lib. 12. cap. 17. Liquatumque acetum infervefaciant. Idem lib. 9. cap. 12. Omnia eadem æquis ponderibus in unum lævigata, & fictili vase cum ammineo vino infervefacta.

Inferus, infacetus, injucundus, sine sale & lepore, inurbanus, rusticus. X ανηλικος, ακατος. Gall. Rustique, qui n'est point plaisant ni recreatif. Ital. Rustico, non piacevole, non faceto. Germ. Unholdt, saltig, unlieblich. Hisp. Desdonado, rustico. Angl. Unpleasant, not merie. X Gell. Homo subagresti ingenuo, & infestivo: lib. 1. cap. 5.

Infestiviter, ἀνεργως: Illepidè. Gell. lib. 9. cap. 9. Hoc igitur reliquit, & cætera vertit non infestiviter.

Infestus, a, um: ab in, & festum. Infensus, iratus, inimicus, malè cupiens. X αντι. X απειρος, αν οξος. Gall. Fort contraire & nuisible. Ital. Inimico, odioso. Germ. Feindlich / schädlich / gantz zuwider. Hisp. Enemigo dañoso. Angl. Very contrarie, noysome. X Plaut. in Cas. Tibi soli infesta est plus, quam cuiquam. Cic. 3. Verr. Quis hunc audeat dicere aratoribus infestum, & inimicum fuisse? Liv. 3. d. 4. Hetruriam infestam servorum conjuratio fecit. Idem 6. bell. Pun. Infestam habere regionem. Idem lib. 3. ab urb. & lib. 3. dec. 4. & passim ubique dicit forum, mare infestum facere. Idem lib. 3. ab urb. Infestum agrum reddere (pro infestare.) Suet. in Calig. cap. 25. Infestis digitis ora incessere. Ovid. Eleg. 9. lib. 4. Trist.

Spargit tamen acer avensat

Taurus, & infesto jam pede pulsat humum.

Senec. cap. 3. de consol. ad Marc. Infestissima eris ætati tuæ. X Accipitur etiam pro eo qui infestatur, quique alicui periculo est obnoxius. Cic. pro Rose. Amer. Filii vita infesta, sæpe ferro, & insidiis appetita. Idem pro Plancio, Dolebam Judices, & acerbè ferebam, si hujus salus ob eam ipsam causam esset infestior, quod is meam salutem, atque vitam sua benevolentia, præsidio, custodiãque texisset. Sic quoque apud Suet. in Aug. cap. 8. Infestæ hostibus viæ dicuntur, quæ obsidentur à sicariis & nebulonibus: Avunculum (inquit) in Hispanias profectum, per infestas hostibus vias paucissimis comitibus subsecutus magnopere demeruit. Vide plura de hoc verbo apud Gell. cap. 12. lib. 9. ubi ita: Nigidius Grammaticus antiquus, infestum à festinando dici putat. Qui enim instat alicui, eumque propterans urget, & opprimere studet, festinat: & contra de cuius periculo, & exitio festinatur: horum uterque infestus dicitur, ab instantia fraudis, quam vel facturus alicui, vel passurus est. Infestum mare habere, est obfessum latrociniis, clausumque habere. Cic. lib. 3. de Rep. Nam quæquam retro ex eo, quo scelere impulsus mare haberet infestum uno myoparone: Eodem, inquit, quo tu orbem terræ. Senectus infesta, hoc est, molesta, & gravis, & morbis variis obnoxia & exposita. Livius 1. ab Vrbe, Tum verò in dies infestior Tullii senectus, infestius cœpit regnum esse. X Signa infesta dicuntur, quæ ab hostibus irruentibus inferuntur, πολυμυνη σηµεία. Cæsar 6. bell. Gall. Illi ubi præter spem quos fugere credebant, infestis signis ad se ire viderunt. Livius 2. ab Vrbe, Sic in prælio infestis hastis pervolant duo Fabii. Idem lib. 10. ab urbe, Regio ea infesta ab Samnitibus erat. X Loca infesta serpentibus, i. propter serpentes. Salust. Jugurth. 125.

Infesto, as: Divexo, molesto, molestiam exhibeo. X τινω. himab, τινω. Gall. Fort molester, travailler & ennuyer, infester. Ital. Molestare. Germ. Schädigen / bemühen / belaidigen.

Hisp. Infestav los enemigos. Angl. To vex, to trouble. X Plin. lib. 7. cap. 2. Quos à gribus infestari Homerus quoque prodidit. Velleius, Infestare mare: & Suet. in Claud. cap. 13. Infestatus est bello civili. Infestare, pro viciare. Plin. lib. 15. Arborem ipsam fertilitate consumit, mulco præterea rubro infestari. Infestantur vineta Austris & Euris. Colum. lib. 3. cap. 12. Infestat infantes editos plenilunium. Plin. lib. 7. cap. 6.

Infestuminare, mare latrocinando infestare. Antiq. X

Infestatio, molestatio, vexatio. X מכהב. machebb. X οξος. X

Infestè, adv. Noxè. X οξος. X ανηλικος. Gall. De mauvais courage & pour nuire. Ital. Di mal' animo & disposto à nuocere. Germ. Feindlich weis. Hisp. Enemigablemente. Angl. Noysomely, maliciously. X Liv. 6. bell. Pun. Age contra, quæ illi infestè in nos fecerint, repetite: id est, inimico animo. X Quam infestissimè interrogare. Quintil. Flor. lib. 3. cap. 19. Infestius in transfugas sæviebat.

Infibulo, as. X εμβουλο. Gall. Emboucler, boucler. Ital. Affibbiare. Germ. Einpreisen / einnesteln. Hisp. Echar candado para cerrar. Angl. To clasp. X Celsus lib. 7. cap. 15. Infibulare quoque adolescentulos quidam valetudinis causa consueverunt.

Inficetè, non facetè, agrestis, rudis, impositus.

Inficetè, pro infacitè, illepidè, & X Inficetissimè, pro infacitissimè, illepidissimè. Adverbium. Plin. lib. 35. cap. 4. Hinc enim ille Crassi oratoris lepos agentis sub veteribus, quum testis compellatus instaret, Dic ergo Crasse qualem mereris. Talem, inquit, ostendens in tabula pictum inficetissimè Gallum exentrem linguam. Quid autem vocatit Plin. inficetissimè pingi? licet colligere ex verbis Cicetonis eandem historiam sic narrantis lib. 2. de Orat. Valde autem ridentur etiam imagines, quæ ferè in deformitatem, aut in aliquod vitium corporis dicuntur, cum similitudine turpioris: ut meum illud in Helmium Manciam Jam ostendam cujusmodi sis: quum ille, Ostende, quæso: Demonstravi digito pictum Gallum in Mariano scuto Cimbrico sub nodis distortum, exerta lingua, buccis fluentibus. Rufus est commotus, nihil tam Mancie simile visum est. Hæc & Quint. refert lib. 6. cap. 4. Unde intelligere est, inficetissimè poni pro infacitissimè.

Inficiãs, inficialis, Inficiator: vide Inficior.

Inficio, is, ere: ex in, & facio: Tingo, imbuo. X טב. tabal. X βαπτω. Gall. Teindre. Ital. Tingere. Germ. Eindyncken / färben. Hisp. Teñir, el tintor. Angl. To die colours. X Plaut. in Trucul. Quia tibi insuaso infecisti propudiosa pallulam. Plin. lib. 7. cap. 25. de menstruis mulierum: Ad omnem contactum adherens, præterquam filo, quod tale virus infecerit. Cæsar 5. bell. Gall. Omnes verò se Britanni glasto inficiunt, quod cæruleum efficit colorem. Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist.

Inficit & nigra alba senecta comas.

Senec. epist. 72. Non coloravit, sed infecit. X Per translationem sumitur pro vicio, maculo, conspurco, corrumpto. X μακουλω. Gall. Maculer, infecter. Ital. Macchiare, & infettare. Germ. Beschlecken / verbösern. Hisp. Inficionar, ò corrumper. Angl. To stayne and mak foule. X Cic. 5. Tuscul. Sed nos umbris, deliciis, otio, languore, delidia animum infecimus. Livius, Hoc luxu & peregrinis infecti moribus. Senec. cap. 7. de consol. ad Marc. Infecit nos consuetudo. Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Thuraque in igne sonant, inficiuntque diem.

Item pro Veneno misco, φαρμακίον. Virg. 2. Georg.

quo non presentius ullum

Pocula si quando sava infecere noverca.

Plin. lib. 11. Nimio sivo inficiuntur apes. Hoc verbum Diomedes à fuce componi existimat. Dicit enim facio, conficio, fuce inficio. Sed aspera nimis videtur compositio, quanquam à significatione non abhorreat.

Infectus, us, um, ab inficio: Tinctus, maculatus, veneno mixtus, venenatus. X τινω. Gall. Teint ou imbu de quelque liqueur. Ital. Tinto, macchiato. Germ. Eingetunct / gefärbt / verböser. Hisp. Teñido, inficionado, corrompido. Plin. lib. 60. Elui diffinied, died or imbued with some licour. X Senec. Epist. 60. Elui diffinied, sed inbrui inquit, sed infecti sumus. Plin. lib. 11. cap. 37. Mulieribus etiam palpebræ infestæ quodammodo, tanta est decoris affectatio, ut tingantur oculi. Sueton. in Calig. Inventa est arca ingens variorum venenorum plena, quibus mox à Claudio demersis, infesta maria traduntur, non sine piscium exitio. Seneca, Diu in istis vitiis jacuimus, elui difficile est, non enim inquinati sumus, sed infecti.

Infectus, us: Tinctura. X βαφει. Gall. Teinture. Ital. & Hisp. Tintura. Germ. Färbung. Angl. A dying, dieping or imbruyng. X Plin. lib. 8. cap. 48. De reliquarum infectu suo loco dicemus.

Infectorès, Tinctores. X χημειστος. Gall. Teinturiers. Ital. Tintori. Germ. Färbet / die in färbe etwas eintuncken. Hisp. Tintores, ò tintoreros. Angl. Diers. X Plaut. Aul. se. 5. a. 3. Incedunt infectores, crocorarii. Ovid. lib. 3. Fast.

Hanc cole velleribus quisquis ahena parat.

Plin. lib. 20. cap. 7. Quarto infectores lanarum urantur, quod glarium vocant. Idem lib. 35. cap. 6. Fit etiam apud infectores ex flore nigro, qui adhærescit arcis cortinis. Infector succus, quo lanæ, vel quippam àliud tingeit & inficitur. Plin. lib. 12. cap. 23. Purpurarum generi infector ille succus.

Inficior, aris, deponens: Nego, abnego. X τινω. Gall. Nier. Ital. Negare. Germ. Leugnen / nicht ichtig noch bestantlich sein. Hisp. Negar. Angl. To deny. X Plaut. in Cistel. Omnia inficiatur ea quæ dadum confessa est. Cic. in Cat. Nam quam id possit inficiari, repente præter opinionem confessus est. Quint. declam. 245. Inficiari (in deposito) est depositum nolle solvere. Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist.

Nec, quia rex mundi compescuit ignibus ignes,

Ipsè suis Phaëton inficiandus erat.

Inficiãs, tantum accusativi casus est, pluralis numeri, & solum cum verbo, co, is, jungitur, & sine præpositione: ut, Hic inficias iturus est, hoc est, negabit. X τινω. Plaut. Cure. se. 2. a. 4. Nemo it inficias.

inficias. Idem *Pseud. sc. 6. a. 4.* Qui recte nil faciat, quique inficias non eat. Idem *Men. sc. 8. a. 5.* Præcucurristi, ut quæ fecisti, inficias eas. Et rursus *ibid. sc. 4. a. 2.* & in *Mil. sc. 2. a. 2.* Terent. in *Adelph.* Si inficias ibit, testis mecum est annulus quem amiserat. Gell. *lib. 16. cap. 19.* Nautas stupefactos convictosque inficias ire non quille.

Inficialis, e, ut inficialis status, quo negantur objecta. { *ἰνικιαλός*. GALL. *Negatoire.* ITAL. *Negativo.* GERM. *Darinn man läugnet vnd nicht ychtig ist.* HISP. *Negadizo.* ANGL. *Negative.* { Cic. in *Top.* Itaque aut inficialis, aut conjecturalis prima appellatur.

Inficiator, is, qui negat se vel debere quod actor petit, vel commississe quod accusator objicit. { *ἰνικιατορ*. GALL. *Nieur, dénieur.* ITAL. *Negatore.* GERM. *Ein läugnet / vnychtiger.* HISP. *El que nega, negador.* ANGL. *That denyeth.* { Cic. *lib. 1. de Orat.* Quod petitoris causa comparatum esse non intelligebat, ut si ille inficiator probasset judici ante petitam esse pecuniam, quam esset deberi cœpta, &c. Hinc status conjecturalis, dicitur inficialis, quo negamus quod petitur, vel objicitur. Cic. in *Catil.* Hocce ego non tam milites acres, quam inficiatores lentos esse arbitror. Mart. *lib. 1.*

In jus, o fallax, atque inficiator, eamus.

Inficiatio, nis, verbale: Negatio. { *ἰνικιασις*. GALL. *Déniement, dénégation.* ITAL. *Negatione.* GERM. *Edugnung.* HISP. *Negacion.* ANGL. *A denying.* { Cic. *2. de Orat.* Ac nostræ ferè causæ quidem sunt criminum, plerunque inficiatione defenduntur.

Infiduciare, impignerare. Gloss. *Isid.*

INFIDUS, a, um: Non fidus, perfidus, sine fide, cui non est fidendum. { *ἰνιδος*. GALL. *Déloyal.* ITAL. *Infido, di cui non si deve fidare.* GERM. *Ontreüw / oder treüwlos.* HISP. *Cosa de quien no se deve fiar.* ANGL. *Vnfaithfull, not to be trusted.* { Cic. *de Amic.* Tum quum exul esset, se intellexisse quos fidos amicos haberet, quos infidos. Plaut. in *Asin.* Ubi sciens fideli infidus fueris. Liv. *7. ab Vrbe.* Et propter Latinorum infidum jamdiu fœdus. Virg. *2. Georg.*

*Illum non populi facies, non purpura regum
Flexit, & infidos agitans discordia fratres.*

Horat. *1. Carm. Ode 35.*
*At vulgus infidum & meretrix retrò
Perjura cedit.*

Ovid. *Eleg. 4. lib. 4.*
Nec minus infidâ terra timetur aquâ.

Velleius, Infida pax.

Infidelis, qui promissis non stat, nec fidem promissam exsoluit, atque eam adeo violat. { *ἰνιδελής*. GALL. *Déloyal, qui ne tient point la foy, infidelle.* ITAL. *Infedele, senza fede.* GERM. *Ontreüw / treüwlos.* HISP. *Infiel, que no tiene fé.* ANGL. *Vnfaithfull, faithlesse.* { Plaut. in *Asin.* sc. *3. a. 3.* Ubi fidentem fraudaveris, ubi hero infidelis fueris. Cæsar *7. bell. Gall.* Qui autem erant per se infideles, manus cogere, atque aperte bellum parate cœperunt. Cic. *ad Catonem, lib. 1. 5.* His ego subsidiis ea sum consequutus, quæ nullis legionibus consequi potuissem, ut ex alienis sociis amicissimos, ex infidelissimis firmissimos redderem. { *ἰνιδελιωρ*. Plaut. *Capt. sc. 3. a. 2.* Infidelior mihi ne fuas, quam ego sum tibi.

Infidelitas, atis: Fides violata, perfidia. { *ἰνιδελια*. GALL. *Infidelité, déloyauté, perfidie.* ITAL. *Infedeltà.* GERM. *Treüwlos / mistreüw.* HISP. *Infidelidad.* ANGL. *Vnfaithfulness, déloyalty.* { Cæsar *8. bell. Gall.* Infidelitatem ejus, sine ulla perfidia indicavit comprimi posse. Idem *2. bell. civ.* Infidelitas militum. Cic. *pro Milone.* Quantæ infidelitatis in amicis. Idem *5. Tusc. quaestionum.* Quantoperè verò amicitias desideraret, quatum infidelitatem extimescebat, &c.

Infideliter, adverbium: Perfide. { *ἰνιδελιωσ*. GALL. *Infidellement, déloyalement.* ITAL. *Infedelmente.* GERM. *Treüwloslich / ontreüwlich.* HISP. *No fielmente.* ANGL. *Vnfaithfully, déloyally.* { Cic. *ad Brutum.* Infideliter aliquid cuipiam suadere.

Infidibulum, instrumentum rusticum, cui insiguntur vasa angusti oris. Turn.

INFIGO, is: Intus figo. { *ἰνικω* *takâb, ἰνικω* *mañach, ἰνικω* *ἀντιπυρρι.* GALL. *Ficher dedans.* ITAL. *Ficare dentro.* GERM. *Einsetzen oder einstecken.* HISP. *Hincar à dentro.* ANGL. *To fasten, to stick in.* { Cic. *4. Tuscul.* Quum in acie M. Allienum Pelignum scuto protexit, gladiumque hosti in pectus infixit. Infixa in tergis hostium pila. Livius *7. bell. Pun.* Infixa animis religio. Idem *9. bell. Pun.* Telum infixum educere. Ovid. *13. Metam.* Hærent infixi pectore vultus. Virg. *4. Aeneid.*

Infixus: Defixus, inustus, hærens in alieno, penitus insidens, quod nullo evelli modo possit. Cic. in *Cat.* Dum memoria mei consulatus vestris erat infixæ mentibus. Ovid. *13. Metam.*

Nec valere manus infixum educere telum.

Idem *Eleg. 4. lib. 1. Trist.*
Hæc mihi semper erunt imis infixæ medullis. Vide *Infigo.*

Infilare, pro amicire, & velare, apud Veteres. Hinc *Infula.* Laurenbergius. Vide *Infula.*

Infimatus, Infimo, as, Infimus: vide *Inferus.*

INFINDO: Findendo incido. { *ἰνικω* *karâb, ἰνικω* *bikkeâb, ἰνικω* *ἰνικω* *ἰνικω*. GALL. *Fendre.* ITAL. *Fendere.* GERM. *Zerspalten.* HISP. *Hender.* ANGL. *To cut or cleave.* { Virg. *Eclog. 4.*

qua cingere muris

Oppida, qua jubeant telluri insindere sulcos

INFINITUS, a, um: Indefinitus, immensus. Hujus contrarium est, finitus. { *ἰνικω* *ἰνικω*. GALL. *Infini, sans fin, démesuré.* ITAL. *Infinito, senza fine.* GERM. *Vnendlich.* HISP. *Infinito, no determinado.* ANGL. *Infinitive, without an end.* { Cic. *pro Rosc. Com.* Qui tantas & tam infinitas pecunias non propter inertiam laboris, sed propter magnificentiam liberalitatis repudiavit. Infinitæ altitudinis speculunca. Cic. *6. Verr.* Infinitum imperium, id est, sine exceptione, vel maximum & quasi perpetuum. Idem *4. Verr.* Postquam M. Antonii infinitum illud imperium senserant. Gell. *cap. 1. lib. 14.* supra longè, atque longè per infinitum.

Infinitè, adverb. Indefinenter, sine modo, extra modum. { *ἰνικω* *ἰνικω*. GALL. *Infinement, sans fin, sans cesse.* ITAL. *Infinitamente, senza fine.* GERM. *Vnendlich.* HISP. *Infinitamente.* ANGL. *Infinitely,*

beyonde measure. { Cic. in *Parad.* Illi aurata teçta in villis, & sola marmorea facienti & signa, tabulas, supelleçtilem & vestem infinitè concupiscenti, &c. Quintil. Infinitè nos ea magis delectant.

Infinitibilis, Infinitus. { *ἰνικω* *ἰνικω*. Apul. *lib. de dogm. Plat.* Cum viduata sit sine, infinitibilis rectè videri potest.

Infinitò, loco adverb. *ἰνικω* *ἰνικω*. Plin. *lib. 15. cap. 8.* Procedente persuasione illa, quidquid in Creta nascitur infinitò præstare cæteris ejusdem generis alibi genitis.

Infinitas, atis: Perpetuitas. { *ἰνικω* *ἰνικω*. GALL. *Infinité, chose sans fin.* ITAL. *Infinità.* GERM. *Vnendlichheit.* HISP. *Infinidad.* ANGL. *Infinitive, a passing beyondem measure.* { Cic. *1. Offic.* Gradus autem plures sunt societatis hominum: ut enim ab illa discedatur infinitate, propior est ejusdem generis, nationis, &c.

Infinitio, nis. Cic. *1. de fin.* Infinitio ipsa, quam *ἰνικω* *ἰνικω* vocant, tota ab illo est: id est, infinitas.

Infinitivus modus, sine alterius verbi adminiculo poni solet. { *ἰνικω* *ἰνικω*. ut apud Virg. *4. Aeneid.*

Néne incepto desistere victam?

Quo in loco subintelligitur, oportet, vel decet. Ponitur etiam frequentissime Infinitivus pro præterito imperfecto Indicativi. Terent. in *Eunuch.* Invidere omnes mihi, pro invidebant. { Infinitivus etiam cum infinitivo jungitur eleganter. Cornel. Celsus *lib. 7. c. 14.* Sed abundè est, jubere spiritum continere, ut tumor quantus maximus esse potest, se ostendat. { Infinitivi futura sunt usitata olim, nobis insolita, ut pro amaturum esse, amassere: pro expugnaturum esse, expugnassere. Plaut. *Amphitr.* Sese igitur summa vi, virisque eorum oppidum expugnassere. { Ideo autem dicitur Infinitivus, quia alii modi definiunt personas & numeros: hic autem sine numeris & personis est, & habet solum præfinitum tempus præsens, præteritum, & futurum.

INFIRMUS: Non firmus, imbecillis, debilis, languidus. { *ἰνικω* *ἰνικω*. GALL. *Foible, debile.* ITAL. *Infermo, debole.* GERM. *Schwach / mathlos / trasslos.* HISP. *Cosa flaca y no firma.* ANGL. *Vweak, feble.* { Tibull. *lib. 4.*

Terret ut infirma valeant subsistere vires.

Cic. *1. Acad.* Et simul assidamus, inquam, si videtur. Sanè istud quidem, inquit, sum enim admodum infirmus. Inops & infirma classis. Cic. *7. Verr.* Etate affecta, & viribus infirmis homo. Idem *6. Ver.* Infirmi saporis vinum, ingenerosum, debile, & quod linguam non ferit, aut pungit. Col. *lib. de arborib. cap. 3.* Montibus elivisque difficulter vineæ convalescunt, sed firmum probumque saporem vini præbent: humidis & planis locis robustissimæ, sed infirmi saporis vinum, nec perenne faciunt. { Infirmitas, comparativus. Horat. *1. Serm. sat. 9.*

*sum paulò infirmior unus
Mulcorum.*

Sueton. in *August. cap. 90.* Tonitrua & fulgura paulò infirmius expavescebat. { Infirmissimus homo. Cic. in *Pison.* Levissimæ atque infirmissimæ, pro Cluent.

Infirmitas: Invaliditas, non agrotatio, ut plerique malè usurpant, sed potius debilitas illa, quæ vel ex ætate, vel ex morbo contingit. { *ἰνικω* *ἰνικω*. GALL. *Debilite, foiblesse.* ITAL. *Debolezza, infirmità.* GERM. *Schwachheit / unvernødgenheit.* HISP. *Flaqueza, no firme.* ANGL. *Infirmitie, weaknesse.* { Cic. *de senect.* Ut enim infirmitas est puerorum, & ferocitas juvenum, & gravitas jam constantis ætatis, sic senectutis maturitas naturale quiddam habet, &c. Idem *de clar. Orat.* Erat eo tempore nobis summa gracilitas & infirmitas corporis. Idem *pro Sylv.* Infirmitatem corporis animi virtute superavit. { Pro sexu muliebri. Livius *lib. 34.* Patiendum huic infirmitati quod censueritis.

Infirmitas, as, are: Debilito, infirmum reddo, refato, imminuo, refello, { *ἰνικω* *ἰνικω*. GALL. *Debiliter, affoiblir.* ITAL. *Indebolire, far infermo.* GERM. *Schwächen / trasslos machen.* HISP. *Enflaquecer à otra cosa.* ANGL. *To mak weak or feble.* { ut, Infirmitas hominem morbus, balnei usus diuturnior. Cels. *lib. 7. cap. 26.* de folio: Finisque ejus fomenti est, donec infirmo offendant. { Infirmitate argumenta & rationes alicujus. Cic. *de Divin.* Nec ea dico, quæ si dicam, tu infirmate non possis. { Infirmitate fidem testis, idem *pro Rosc. Com.* est refellere, refutare, elevare. Idem *2. de natur. deor.* Quanta verò illa sunt, quæ vos Academici infirmatis & tollitis?

Infirmitas: Debilitatus. Suet. in *Aug.* Infirmitatis faucibus, præconis voce ad populum concionatus est.

Infirmitas, nis: Confutatio, refutatio. { *ἰνικω* *ἰνικω*. GALL. *Affoiblissement & refutation de choses alleguées.* ITAL. *Debilitazione.* GERM. *Schwächung / widerlegung.* HISP. *Flaqueza.* ANGL. *A making of a thing weak, a refuting.* { Cic. *lib. 1. de Invent.* Judicatio est quæ ex infirmatione & confirmatione nascitur controversia. Infirmitas rerum judicatarum. Idem *de leg. Agrar.*

Infirme, adverb. Debiliter, languidè. { *ἰνικω* *ἰνικω*. GALL. *Debillement, foiblement.* ITAL. *Debolmente.* GERM. *Schwächlich / blödiglich.* HISP. *Flaqueza, y no firmamente.* ANGL. *Vweakely.* { Imbecilliter. Cic. *Senatui lib. 15. Epist.* His rebus allatis, etsi intelligebam socios infirmè amatos esse, & novarum rerum expectatione suspensos.

Infiscor, est applicari fisco regio.

INFIT, verbum defectivum, authore Festo idem est quod Incipit: ex in & fit. { *ἰνικω* *ἰνικω*. GALL. *Il dit, ou commence à dire.* ITAL. *Comincia, dice.* GERM. *Anfahen sagen.* HISP. *Comiença, dize.* ANGL. *He sayeth or beginneth to say.* { Plaut. in *Aul. sc. 1. a. 2.* Infit ibi postulare plorans, ejulans. Idem *Asin. sc. 2. a. 2.* Me in fit percontarier. Sæpius tamen accipitur pro inquit. Liv. *1. ab Vrbe.* Ibi in fit anuum se tertium & nonagesimum agere. Vide Gell. *cap. 7. lib. 19.*

Infiteor, non fateor. Fest.

Infiteri, non fateri. Gloss. Infidentes, *ἰνικω* *ἰνικω*.

INFLAMMO, as: Incendo, accendo. { *ἰνικω* *ἰνικω*. GALL. *Allumer, enflamber, embraser.* ITAL. *Inflammare.* GERM. *Anzünden.* HISP. *Encender en llama.* ANGL. *To set a fire.* { Cic. *6.*

Cic. 6. *Verr.* Quam quum investigare Ceres vellet, dicitur inflammasse tædas iis ignibus qui ex *Ætnæ* vertice erumpunt. Idem 7. *Verr.* Classem pulcherrimam popul. Rom. in litus expulsam & ejectam, quam primum advesperasceret, inflammari incendi que jussit. ¶ Per translationem accipitur pro augere, quod quum ignis inflammatur, augetur. Idem 2. *Verr.* Quum sint parati qui concionibus & legibus hanc invidiam Senatus inflammare conentur. ¶ Inflammare, pro vehementer appetere & desiderare. Idem *de Amic.* Honores verò, quorum cupiditate quidam inflammantur, quam multi ita contemnant, ut nihil inanius esse, nihil levius existiment?

INFLAMMATIO, nis. ἰνφλαμμῶσις, ἰνφλαμμῶσις, ἰνφλαμμῶσις. GALL. *Inflammation.* ITAL. *Inflammatione.* GERM. *Entzündung.* HISP. *Encendimiento.* ANGL. *An inflaming or setting a fire.* ¶ ut, Inflammationes mammarum, quas Græci φλεγμονάς vocant, nempe quando propter nimium humorem collectum in aliqua parte cuiusdam ignis ardor sentitur. ¶ Inflammationes movere, i. excitare, inflammare. *Cell. lib. 7. cap. 19.*

INFLAMMANTER. *Gell. cap. 3. lib. 10.* Tam acerbæ rei detestationem incensè, acriter, inflammant facit.

INFLECTO, is, ere: Curvo, flecto. ἰνφλεκῶ, ἰνφλεκῶ. GALL. *Plier, tordre, tourner.* ITAL. *Piegare, torcere.* GERM. *Biegen.* HISP. *Doblegar.* ANGL. *To bowe or bende in.* ¶ *Cæli. bell. Gall.* Cum ferrum se inflexisset. Cic. 7. *Verr.* Ubi primum ex alto sinus ad urbem ab litore inflectitur. Vestigium curvæ sui inflectere, à cursu suo declinare. Idem 2. *de nat. deor.* Oculos aliquorum inflectere. Idem *ad Quir. post reditum.* Voces inflectere cantu. *Tib. lib. 2. Eleg. 7.*

INFLEXUS, part. Incurvus, incurvatus. ἰνφλεξῶς, ἰνφλεξῶς. GALL. *Courbé, tourné, plié.* ITAL. *Torto, piegato.* GERM. *Geboogen.* HISP. *Doblegado.* ANGL. *Boowed or crooked in.* ¶ ut, Aratum inflexum. *Virg. 1. Georg.* Incurvum & leviter à summo inflexum. *Prop. lib. 3. Eleg. 9.*

INFLEXUS, us: Inflexio, ipse inflectendi actus. ἰνφλεξις, ἰνφλεξις. GALL. *Flechissement, pliement.* ITAL. *Torcimento.* GERM. *Biegung.* HISP. *Doblegadura.* ANGL. *A bowing in.* ¶ *Plin. lib. 11. cap. 25.* Ferit obliquo ictu, & inflexu. *Plaut. Men. sc. 2. a. 5.* Equi facite inflexu sit pedum pernitas. Aliàs in flexu, aliàs inflexa.

INFLEXIO, nis. ἰνφλεξις, ἰνφλεξις. Cic. *de Univ. s.* Omnis enim orbis eorum, quasi facilitatis inflexione vertebatur. Laterum inflexio. Idem 3. *de Orat.*

INFLEXIBILIS, e: Quod inflecti non potest. ἰνφλεξις, ἰνφλεξις. GALL. *Qu'on ne peut plier, flechir ou tourner, inflexible.* ITAL. *Che non si può piegare ne torcere.* GERM. *Unbiegig / das sich nicht biegen lässt.* HISP. *Cosa que no puede doblagar.* ANGL. *That can not be bowed.* ¶ *Plin. lib. 28. cap. 12.* Dolorem inflexibilem (opisthotonon vocant) levat urina capræ, auribus infusa. Idem *in Epist. 117.* Pervicaciam certè, & inflexibilem obstinationem debere puniri.

INFELIGO, is: Ictum infero, incutio. ἰνφλιγω, ἰνφλιγω. GALL. *Frapper, ou jeter contre.* ITAL. *Percuotere, dare colpi.* GERM. *Ein streich geben / einschmeissen.* HISP. *Apretar, golpear à herir.* ANGL. *To strick or do violentlie.* ¶ Ex in, & fingo verbo antiquo, quod sternere significabat. *Plin. lib. 8. cap. 36.* Sæpe in arena colaphis inflexis examinantur. Cic. *in Pison.* Quæ discensus meus Reipublicæ vulnera inflexit. Idem *in Vat. in.* Si ad cætera vulnera, quibus putasti Rempublicam deleri, hanc quoque mortiferam plagam inflexilles Auguratus tui.

INFLEO, as: Turgescacio, à folle, qui flatu turgescit, tractum. ἰνφλειω, ἰνφλειω. GALL. *Enfler, souffler dedans.* ITAL. *Insfiare, confiare.* GERM. *Einblasen / oder aufblasen.* HISP. *Hinchar à soplar.* ANGL. *To blowe in.* ¶ Unde tibicen buccinam, vel calamos inflare dicitur, pro tibia canere, vel calamis. *Varro 3. de re rust. cap. 13.* Qui quum eò venisset cum stola, & cithara, & cantare esset jussus, buccinam inflavit. Inflare ambas buccas, iratorum proprium. *Horat. Ser. satyr. 1.*

— quin Iuppiter am'as
Ivatus buccas inflat.

Inflare, turgescere, tumere. Cic. 1. *de leg.* Fannii autem ætati conjunctus Antipater paulò inflavit vehementiùs, habuitque vires agrestes ille quidem, atque horridas, sine nitore ac palæstra. *Quintilian.* Inflare gloria indicem.

INFLATIO, tensio inanium corporis spatiorum è flatuoso spiritu. *Jun. ¶* Inflatus animus: Superbus, elatus, magnus, invictus. ἰνφλατῶς, ἰνφλατῶς. GALL. *Enflé, fier, enorgucilli, superbe.* ITAL. *Enfiato, confio, superbo.* GERM. *Auffgeblasen / hochtragend.* HISP. *Hinchado, soberbio, altivo.* ANGL. *Puffed up, prydefull.* ¶ Cic. 3. *Tusc.* Sic igitur inflatus & tumens animus in vitio est: sapientis autem animus semper vacat vitio, nunquam turgescit, nunquam tumet.

INFLARE, inflatus, adv. in majus. *Cæsar bell. civ. lib. 2.* Hæc ad eum latius atque inflatius perscribere, &c. *Cornut. in Pers. Sat.* Recitando inflatius pronuntiare.

INFLATUS, ipse inflandi actus, instinctus, afflatus. ἰνφλατῶσις, ἰνφλατῶσις. GALL. *Soufflement.* ITAL. *Il gonfiarse.* GERM. *Einblasung.* HISP. *Hinchazon.* ANGL. *A swelling or puffing up.* ¶ *Cicet. 4. Acad.* Qui primo inflatu tibicinis Antioquam esse aiunt, aut Andromacham. Inflatus divinus, pro afflatus, & inspiratione, apud eundem 1. *de divin.* Tum aliquo instinctu, inflatusque divino futura renuntiat.

INFLUO, is, xi, xum: Illabor, intrò fluo. ἰνφλουω, ἰνφλουω. GALL. *Couler dedans, entrer dedans.* ITAL. *Scorrere, inondare dentro.* GERM. *Hinein stessen.* HISP. *Influir à correr lo liquido.* ANGL. *To flippe, enter or flowe in.* ¶ *Col. lib. 1.* Sed ampla stabula sic ordinantur, ne quis humor influere possit. Cic. 4. *Tusc.* Apud Hypanim fluvium, qui ab Europæ parte in Pontum influit. ¶ Influere in aures hominum, id est, sensum irrepere. Idem *in Latio,* Quibus blanditiis C. Papyrius nuper influebat in aures concionis.

INFLUENTIA, x: ἰνφλουω. Ut apud Julium Firmicum *Matheseos lib. 1.* Influxentia vitiorum.

INFLUXIO, impph. Μακροβ. *comment. lib. 12.* Antequam materialis in-

fluxio in corpus venientes animas ebriaret. ¶ **INFODIO, di, sum:** Humi defodio, terrâ obruo. ἰνφωδιο, ἰνφωδιο. GALL. *Enfouir, enterrer.* ITAL. *Scavare, incavare.* GERM. *Engtas ben.* HISP. *Scavar so terra.* ANGL. *To digge in.* ¶ *Virg. 2. Georg.* Ante supinatas Aquiloni ostendere glebas, Quam latum infodias vitis gentes.

Nonnunquam idem valet, quod fodio. *Col. lib. 4.* Campestris locua altrè duos pedes infodiendus est. Hinc Participium Infodius, ἰνφωδιος. *Plin. lib. 13. cap. 13.* Majora etiam miraculo, quòd tot infossi duraverunt annis.

INFŒCUNDUS, a, um: ex in, & fecundus. Sterilis, minimè fecundus. ἰνφωκουνδος, ἰνφωκουνδος. GALL. *Infertile, sterile, qui ne porte point de fruit.* ITAL. *Sterile, non fertile.* GERM. *Unfruchtbar.* HISP. *Cosa esteril, y no fertil.* ANGL. *Unfruitfull, barrenne.* ¶ *Plin. lib. 12. cap. 10.* Lanigetis arboribus folia infœcunda. Idem *lib. 10. cap. 54.* Ova incubari intra decem dies edita, utilissimum: vetera, aut recentiora, infœcunda. Idem, Infœcunda firmiora fertilibus, nisi quo in genere mates ferunt.

INFŒCUNDÈ, adverb. *Gell. lib. 19. cap. 3.* Qui infœcundè atque jejundè laudar, destitui à causa videtur.

INFŒCUNDITAS: Sterilitas. ἰνφωκουνδος, ἰνφωκουνδος. GALL. *Sterilité.* ITAL. *Sterilità.* GERM. *Unfruchtbarkeit.* HISP. *Esterilidad.* ANGL. *Unfruitfulness, barrenness.* ¶ Quo usus est *Columell.*

INFŒLIX, icis: vel potius Infelix absque diphthongo, omnis generis: idem quod infortunatus, miser. ἰνφωλιξ, ἰνφωλιξ. GALL. *Malheureux.* ITAL. *Infelice, misero, sfortunato.* GERM. *Unglückhafftig.* HISP. *Desdichado y sin ventura.* ANGL. *Unhappy, unfortunate.* ¶ *Terent. Eunuch.* At ego infelix, neque ridiculus esse, neque plagas pati possum. *Ibid.* Proh fidem deum, facinus fœdum, ô infelicem adolescentulum! Infelix & ærumnosus. Cic. 7. *Verr.* *Plaut. Most. sc. 1. a. 2.* Summè ego infelix, qui non curro domum. *Ovid. 13. Metam.*

Velles & infelix Palamedes esse relicus.
Idem *Eleg. 9. lib. 4. Trist.*

Induet infelix arma coacta dolor.
Idem *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Quid mihi vobiscum est infelix cura libelli.
Plaut. Aul. sc. 6. a. 4. Tantum auri perdidit infelix miser. ¶ Pro scelesto. Idem *A sin. sc. 2. a. 2.* Hominem infelicem, qui patronam comprimat. Idem *Mil. sc. 1. a. 2.* Pergin' infelix, &c. ¶ Infelix, Non fecundus, sterilis, inquit *Serv.* in illud *Virg. Eclog. 6.*

Infelix lolium, & steriles dominantur avena.
Cic. *pro Rabirio,* Quæ tu homo lenis, ac popularis, libentissimè commemoras: Caput obnubito, arbori infelici suspendito. *Virg. 2. Georg.*

Salsa autem tellus, & qua perhibetur amara,
Frugibus infelix.

INFŒLICITAS, vel potius infelicitas, sine diphthongo: Adversa, vel incommoda fortuna, calamitas, miseria, egestas. ἰνφωλιξ, ἰνφωλιξ. GALL. *Malheur, mauvaise fortune.* ITAL. *Infelicità, disgracia.* GERM. *Unglück / vnfall.* HISP. *Desdicha y desventura.* ANGL. *Infelicitie, mischance, or misfortune.* ¶ *Terent. in Adelph.* Quid hoc (malum) infelicitatis è nequeo satis discernere. Cic. *lib. 2. de fin. bonorum & malorum.* Beatè ante nã vivere, alii in alio, vòs in voluptate ponitis: item omnem infelicitatem in dolore. *Quint.* Abominanda ea infelicitas (nimia diligentia.) Idem, ob magnam infelicitatem jus mortis petere. *Sen. cap. 3. de tranq.* Infelicitas operosa. Idem *cap. 2. de consel. ad Helv.* Infelicitas indurat homines. *Quint.* Infelicitatis damnare sua tempora.

INFŒLICITÈR, vel infelicitèr, sine diphthongo, adverb. Infortunatè, miserè, calamitosè. ἰνφωλιξ, ἰνφωλιξ. GALL. *Malheureusement.* ITAL. *Infeliceamente, disgraciamente.* GERM. *Unglücklich / unglückhafftig.* HISP. *Desdichadamente.* ANGL. *Unluckelie, unfortunatlie.* ¶ *Ter. in Eunuch.* Dum sequor hanc, sit mihi obviam. ¶ Incommodè herclè. c. Imò enim verò infelicitèr. *Liv. 1. ab Vr. b.* Id quanquam omisum jam ex omnium cura Latinorum, ob rem toties infelicitèr tentatam in armis videbatur.

INFŒLICITO, as, are, vel sine diphthongo, infelicitò: Infelicem & miserum facio. ἰνφωλιξ, ἰνφωλιξ. GALL. *Faire malheureux & miserable.* ITAL. *Far infelice, far misero.* GERM. *Unglückhafftig machen.* HISP. *Hazer desdichado, y desventurado.* ANGL. *To make unfortunat.* ¶ *Plaut. in Cas.* Dii me & te infelicitent, si ego in os meum vini guttam indidi.

INFORATE, in foro placitare, & incomitare, & implacitare. *Capitolinus* in *Marcum Antonium:* Comitiiis etiam usque ad noctem frequenter interfuit. Comitiiis, notandum hinc vocare Capitolinum non quæ vulgari notione sic dicuntur, sed quæ inferior ætas placita vocavit. Inde comitare, in conventu loqui & dicere: & comitius, verborum, loquax. Feitus etiam comitium in hoc significato accepit: *Incomitare significat tale convitium facere, pro quo necesse sit in comitium, hoc est, in conventum venire: ubi in comitium venire, est in jus venire.* Itaque malè *Vulcanius* in foro placitare explicat, sive aurumat legendum placitare. Vide inferius.

INFORMACEUS, formarius paries, qui duabus tabulis circumdatis, tanquam in formam infertitur. *Pont. ¶*

INFORMIS, e: sine forma, deformis. ἰνφωρμις, ἰνφωρμις. GALL. *Qui n'a point de figure, ou forme.* ITAL. *Sformato, senza forma.* GERM. *Ungehalt.* HISP. *Dúforma, d sin forma.* ANGL. *That hath no shape.* ¶ *Plin. lib. 7. cap. 15.* Ea est caro informis, inanima, ferri icum & aciem respuens. Informis cadaver. *Virg. 8. Æneid.* Hyemes informes. *Horat. 2. Carm. Ode 8.* ¶ Portò in hac voce Forma æquivoca vox est. Nam & pro specie accipitur, & pro certa partium proportionem, quibus figura constituitur perfectior. Hanc igitur negat in hac voce præpositio in, non illam. *Scaliger.*

INFORMO, as, are, est primam illam & rudem operi alicui formam inducere, fingere, formare. ἰνφωρμις, ἰνφωρμις. GALL. *Faconner, former, bailler forme.* ITAL. *Fare la prima bozza, fare il primo schizzo.* GERM. *Entwerffen / die erste gestalt geben.* HISP. *Informar à dar forma.* ANGL. *To forme or fashion, rudelie.* ¶ *Virg. 6. Æneid.*

His informatum manibus, jam parte polita Fulmen erat.

¶ Per translationem accipitur pro instituere, docere, & componere. ἡγούμενος. Cic. pro Archia, Nam ut primūm ex pueris excessit Archias, atque ab his artibus, quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet, se ad scribendi studium contulit. Animus benè à natura informatus. Idem 1. Offic.

Informatio, nis, propriè dicitur illa & rudis forma, quæ ab artifice operi alicui inducitur. ἰδέσθαι. GALL. Imagination, le premier trait, idée, ébauche. ITAL. Il primo schizzo. GERM. Entwurfung/die erste vnd doch vnaufgemachte gestaltung. HISP. El dibujo, obra de dar forma. ANGL. The first delineation or fashioning of a thing. ¶ Per translationem autem accipitur pro rudi quadam & imperfecta ratione à natura primūm animo impressa. ¶ ANGL. A knawledge rationally impressed in the mynde of man. ¶ Cic. 1. de nat. deor. Quæ est enim gens, aut quod genus hominum, quod non habeat sine doctrina anticipationem quandam Deorum, quam appellat ἀρχαίαν. Epicurus, hoc est, ante acceptam animo rei quandam informationem, sine qua nec intelligi quicquam, nec disputari possit? Ibidem, Quæ enim nobis natura informationem deorum ipsorum dedit, eadem insculpsit in mentibus.

Inforo, as, verbum obscœnum est. Plaut. in Cure. se. 1. a. 4. Adolescens ob rem publicam, hoc intus mihi, quod insigne habeo, quæso ne me incomities. LY. Licetne inforare, si incomitari non licet? c. non inforabis me quidem: non mihi placet tuum profectò nec forum, nec comitium. Quod verbum Laurenbergius exponit, in forum divulgo. ¶ Aliquando componitur ex in, & foro, as: quod est intus foro. ἰνὸν. GALL. Percer, forer. ITAL. Forare. GERM. Einboren. HISP. Horadar ò barrenar. ANG. To pearse or bore an hole. ¶ Plin. lib. 17. cap. 14. Timebant prisca truncum findere, mox inforare ausi medium, ipsique medullæ calamum imprimebant.

¶ Infortiatum, vox barbara, ita inscriptus tomus secundus Digestorum. Alciat.

Infortunio, as: infortunatum facio. Gell. ¶

Infortūnātūs, a, um: Infelix, miser, calamitosus, ærumnosus. ἰδύμενος. GALL. Malheureux. ITAL. Infelice, misero, sfortunato. GERM. Unglückhaftig. HISP. Malaventurado. ANGL. Mishappie, mischance. ¶ Terent. in Eunuch. O infortunatum senem. Cic. ad Attic. lib. 2. Nihil me infortunatius, & Catulo, tum splendore vitæ, tum hoc tempore.

Infortūnium, ii: Infelicitas, calamitas, ærumna. ἰσχυρὰ. GALL. Malheur, malencontre, inconvenient, disgracie. ITAL. Infelicità, miseria, disgratia. GERM. Ein vnglück oder vnfall. HISP. Desventura. ANG. Mishappe, mischance, mischiese. ¶ Terent. in Adelph. Si attigisses, fettes infortunium. Infortunium habere, calamitosum esse. Liv. 1. ab Vrbe, Ni pareat patri, habiturum infortunium esse. Plaut. Cure. se. 3. a. 2. Se domi contineant, vitent infortunia. Ibid. se. 4. Non mediocri te macto infortunio. Idem Pseud. se. 7. a. 4. Cave sis tibi à diro infortunio. Idem Amph. Veni huc, invenies infortunium. Et vix effugies infortunium. Vide ne infortunium quæras, qui me sic ludifices.

Infortūnitās, aris, infelicitas, calamitas. ἰσχυρία. ANGL. A mischance, or misfortune. ¶ Gell. lib. 6. cap. 1. Itidem sunt bona & mala, felicitas & infortunitas, dolor & voluptas.

Infra, ab antiquo infer: & hoc ab inferendo: hinc infimus, & imus. ¶ Suprà. ἰσχυρὰ. GALL. Dessous. ITAL. Dissotto. GERM. Daunden/underhalb. HISP. Debaxo. ANGL. Beneath. ¶ Et sine casu quidem adverbium est: adjuncto verò casu, præpositio: ut apud Terent. in Eunuch. Ego te esse infra omnes infimos puto homines. Facitque ex se Inferus, a, um: inferior, infimus, infernus. Senec. cap. 26. de consolat. ad Polyb. Cùm supra se nihil, & infra omnia cerneret. Et Velleius, Nisi eò ascendisset, quod infra se Rempub. videret. Tibull. lib. 4.

Sive super terras Phœbus, seu curveret infra.

Docet Laurentius Valla, Infra, ad dignitatem, & locum referri, ut infra dignitatem meam est, & infra rectum: Intra, ad numerum, & spatium, cōtrās, ut intra viginti dies, & intra muros: non autem infra. Sunt autem infra & supra, inter se relativa, sicut intra & extra, super & subter. Multò infra, pro Minoris pretii. Plin. lib. 19. cap. 3. Nascitur in Perside largè, sed multò infra Cyrenaicum.

Infractūs, a, um, idem quod fractus: nisi si qua major vis ex natura præpositionis accedat. ἰσχυρὰ. GALL. Dérompu & brisé. ITAL. Rotto, spezzato. GERM. Zerbrochen. HISP. Quebrado. ANG. Broken bruised. ¶ Cic. 1. Acad. Tu autem te negas infracto remo commoveri. Idem pro domo sua, Itaque infractus furor tuus inanes faciebat impetus. Sic infractus animus dicitur, qui demissus est & dejectus, & rerum adversarum fluctibus pessundatus. Idem 1. Acad. Non modò non infracto animo erat, verumetiam confirmato & renovato. Res infracta, id est perdita, afflicta, & desperata. Velleius: Infractæ Galliæ à Cæsare (id est, perdomitæ.) Cic. ad Attic. lib. 9. Tum poterimus deliberare, non scilicet jam integrare, sed minus infracta, quàm si unà projeceris te. Oratio infracta, id est, humilis & demissa, qualis solet esse eorum quibus parum favet fortuna. Liv. 8. bell. Maced. Oratio fuit submissa & infracta, extenuantis opes suas, urbiumque suæ ditionis egestatem quærentis. Senec. Prædulces & infractæ sententiæ. Gell. cap. 5. lib. 13. Infracta vox & mollis. ¶ Legitur tamen in contraria significatione, pro non fracto, confirmato, constanti & invicto. ἰσχυρὰ. GALL. Qui n'est point rompu ni brisé. ITAL. Non rotto, non spezzato. GERM. Unzerbrochen. HISP. No quebrantado. ANGL. Unbroken, unbruised. ¶ Plin. lib. 8. cap. 50. Mares quàm maximè simos, longis auriculis, infractisque armis quàm villosissimos probant. Ad eundem etiam modum interpretatur Servius illud Virg. 12. Æneid.

Turnus ut infractos ad verso marie Latinos Defecisse videt.

Infractio: Fractio, ruptura, corruptio. ἰσχυρὰ. GALL. Rompement, brisement, froissure. ITAL. Rottura. GERM. Zerbrachung/erschlagung. HISP. Quebrantamiento. ANG. A

breaking or bruising. ¶ ut, Infractio ossis, vel cartilaginis. Infractio animi, id est, pusillanimitas, vel demissio & torpor animi in rebus adversis, vel desperatione fracti. ἰσχυρὰ. Cic. 3. Tusculan. Verisimile est igitur, in quem cadit agridudo, in eundem cadere timorem, & infractionem quandam animi, & demissionem.

INFRÆNO, as, are: Propriè equis fræna impono. ἰσχυρὰ. GALL. balâm bādki. GALL. Brider. ITAL. Frenare, mettere al freno. GERM. Säumen. HISP. Enfrenar. ANGL. To bridle. ¶ Livius 7. bell. Maced. Pauci stabant impavidi equi, eos ipsos non sternere, non infrænare, aut ascendere facillè poterant. ¶ Per translationem accipitur pro cohibere, seu domare, detinere. Plin. lib. 9. cap. 21. Quod ubi videre nautici, statim pluribus anchoris navigia infrænant, hoc est, detinent, seu cohibent, ne longius progredi possint. Idem lib. 32. cap. 1. infrænat impetus, & domat rabiem, nullo suo labore, non retinendo, &c.

Infrænātūs, a, um, nomen adjectivum est, idem quod non frænatus. ἰσχυρὰ. GALL. Qui n'est point bridé. ITAL. Sfronato. GERM. Ungezäumt. HISP. Desenfrenado. ANGL. Unbridled. ¶ Liv. 7. bell. Maced. Non stratos, & non infrænatos magna pars habebant equos, id est, non frænatos. Ita enim ibi legitur. Et lib. 1. decad. 3. Non ut vulgò, non stratos, & infrænatos.

Infrænūs, a, um: & Infrænīs, e. Non frænatus. ἰσχυρὰ. GALL. Débridé, sans bride. ITAL. Senza freno, sfronato. GERM. Ungezäumt. HISP. Desenfrenado, sin freno. ANGL. Vwithout a bridle or stay, unruly. ¶ Virg. lib. 10.

Illum infranis equi lapsu tellure iacentem.

Idem 4. Æneid.

Hinc Numida infrani cingunt.

Ubi Numidas infranos vocat, quòd equis uterentur infrænatis, quos sola regebant virga. Infrænus cursus. Col. lib. 10.

Sed quid ego infrano volitare per athera cursu Passus equos.

Gell. cap. 15. lib. 1. Infranis lingua.

Infrāgīlis, e: Firmus & validus. ἰσχυρὰ. GALL. Qui ne peut rompre, casser, ou briser. ITAL. Fermo, saldo, non fragile. GERM. Unzerbrächlich. HISP. Rezio, y no flacco. ANGL. Not brittle, not soone broken. ¶ Ovid. Eleg. 4. lib. 1. Trist.

Si vox infragilis, pectus mihi firmitus esset.

Animum infragilem tenere. Idem ad Liv. Affertur etiam ex Seneca, Infragibilis, pro Infragilis. De vita beata, Quum tibi dicam, summum bonum est infragibilis animi rigor & providentia, subtilitas, fanitas, libertas, decor: aliquid ultra quæris?

INFRĒMO, is, ere: Fremo, h. e. murmure indignationem ostendo. ἰσχυρὰ. GALL. hamam, ἰσχυρὰ. GALL. Fremir, bruire. ITAL. Fremere. GERM. Vor zorn murren vnd geiß grammen. HISP. Bramar. ANGL. To grone murmure at a thing. ¶ Virg. 10. de apro,

infrēmitque ferox, & inhorruit armos.

¶ Accipitur aliquando pro pestrepere, personare, & sonitu horrorem incutere. Sil. lib. 3.

Nec bellum raptis tam dirum mille carinis Acruis infremuit, trepidumque exterruit orbem.

INFRĒNDĒO, es, ui, ere: Dentes irascendo quatío, & invicem collido, dentibus strideo. ἰσχυρὰ. GALL. Grincer les dents, comme fort courroucé. ITAL. Stringere & sbattere i denti per ira & rabbia. GERM. Vor zorn mit den zähnen fitten. HISP. Batir los dientes regañando. ANGL. To gnash or grind te teeth. ¶ Virg. 3. Æneid.

Dentibus infrendens gemitu, graditurque per aquor Iam medium.

INFRĒNDĒS, dicuntur pueri sine dentibus, qui frendere non possunt, ἰσχυρὰ.

INFRĒQUĒNS, tis, omn. gen. Parum frequentatus) (Celebris, frequens. ἰσχυρὰ. GALL. Qui n'est point fréquenté, ou hanté. ITAL. Poco frequentato. GERM. Unemßig/vneng/vnübersetz. HISP. Cosa ni espressa ni poblada. ANGL. That is not haunted. ¶ ut, Infrequens forum, quòd pauci conveniunt. Infrequens Senatus, paucorum Senatorum conventus. Liv. 3. ab Vrbe, Præterquam quod infrequens Senatus indicio erat sociis afflictam civitatem pestilentia esse, mactum etiam responsum tulere. Infrequens etiam actionis significationem habet, & ponitur pro eo, qui raro frequentat. Cic. ad Quint. frat. Et sum equidem, ut scribis, & Romæ, & in prædiis infrequens, i. raro sum Romæ, & in prædiis. ¶ Infrequens miles, quis dicatur, vide apud Gell. cap. 4. lib. 16. Idem cap. 29. lib. 13. Non sum infrequens vocum Latinarum.

INFRĒQUĒNTĪA, æ: Raritas, & paucitas. ἰσχυρὰ. GALL. Petite assemblée, rareté. ITAL. Rarità, piccolo assembramento di genti. GERM. Ein kleine versammlung. HISP. Aquella no espessura, ni poblacion. ANGL. Unhaunting, disusing, a litle number. ¶ Cic. ad Quint. frat. Summa infrequentia, quum veller exire, à coss. retentus. Liv. 4. ab urb. Nec agi quicquam per infrequentiam poterat Senatus.

INFRĒCO, as, are: Frico, & fricando contundo, & illido. ἰσχυρὰ. GALL. Frotter. ITAL. Fregare. GERM. Einreiben. HISP. Fregar. ANGL. To rubbe or frett together. ¶ Col. lib. 12. cap. 30. Et pondo quadrantem amphoris singulis infricato, & oblitito. Hinc Participium.

Infricatus, a, um. Plin. lib. 26. cap. 8. Et infricata polemonia, aristolochiæ decocto foliis.

Infrictio apud Cels. lib. 8. cap. 11. Tunc infrictionem ei membro adhibere.

INFRĒGO, is, xi, Æum. Simul frigo in patella, aut alio quovis instrumento. ἰσχυρὰ. GALL. Irre avec, ou dedans. ITAL. Friggere insieme. GERM. Etwarinn sampt andern rößen. HISP. Freyr juntamente. ANGL. To fric with or in. ¶ Plin. lib. 20. cap. 13. Dederunt & cum bitumine infrictam potioni propter anhelitum.

INFRĒNGO, is: Frango, corumpo. ἰσχυρὰ. GALL. Enfraindre, rompre, briser. ITAL. Rompere grandemente. GERM. Zerbrächen. HISP. Mucho quebrar. ANGL. To breake, to bruisse. ¶ Plin. lib. 32. cap. 6. Ne invidens ales infringat. Cæl. 5. bell. civ. Ut primus excursus,

excursus, visque militum infringere, aciesque distenderetur, &c. Idem 1. de bell. civ. Infringere conatus adversariorum. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Mollem qui fecit Achillem
Infregisse suis fortia facta modis.

Quint. Infringendi articulos gestus. Senec. cap. 15. de Tranquill. Molliter se infringens (sup. tripudiando.) ¶ Infringere digitos lyrae, dixit Papinius in Achilleide, pro digitos flexibiles, faciles, docilesque modorum lyrae reddere. ¶ Interdum est impingere, infringere. ἐπιπίπτει. Terent. in Adelph. Plus quingentos colaphos infringit mihi. Hinc fit Infractus, quod idem significat, quod fractus, vel valde fractus. Vide supra.

INFRIQ, as: Rem friatam & comminutam rei alicui intero. ἰνφρίβω. GALL. Esmier, menuiser avec, ou dedans. ITAL. Minuzzare, tritolare intra altre cosa, & in mezzo. GERM. Einreiben/ das zerreiben einwärts (sagen). HISP. Despolverizar quebrando. ANGL. To crumme small, to break in small pieces. } Cato de re rust. cap. 79. Eos melle ungit, papavere infricato. Col. lib. 8. cap. 5. Atque ita paulum triti salis vulneribus infriatur. Idem lib. 7. cap. 5. Superfusioque acco, vel aris ærugine infriata.

Infrons, dis, sine fronde. Ovid. & infrons, tis, sine fronte.

Infrosatè, impudenter. Salmat. ¶

INFRODUCTUS, a, um: quod non fert fructum, inutilis. ἰνφροδύκτω. GALL. Infroductus. ITAL. Infroducto. GERM. Unfruchtbar. HISP. Cosa no fructuosa. ANGL. That beareth no fruit, unfruitfull. } Colum. lib. 11. cap. 2. Post quem diem sera & infroducta sit hujusmodi rerum cultura. Infroducta preces, vanæ, frustra facta, & ex quibus nihil ei qui rogat, fructus, aut utilitatis provenit. Plin. Epist. 176. Quod vel maximè dolorem meum vicerat: observantur oculis casti labores, & infroducta preces, & honor quem meruit.

Infroductus, ἀφέλιπος, ἀφροδύκτω, ἀνευφραδύκτω. Apud Senec. lib. 3. de benefic. legitur pro stolido & insipiente. Gell. lib. 4. cap. 9. Verba si perpetua atque infroducta, & obtundentia, neque laudabilia, neque utilia sunt. Vide Frunifor.

INFUSCO, as, are: Fuso tingo, & per translationem tego, dissimulo. ἰνφύσκω. GALL. Farder, déguiser. ITAL. Imbellitare, coprire, dissimulare. GERM. Ein farb anstreichen/verdecken. HISP. Afeysar con afeyte. ANGL. To colour, to cloke. } Cicet. de Orat. In scriptis & dictis non aurium solum, sed animi iudicio etiam magis infucata vitia noscuntur. Plaut. in Milite, Nunc pol ego metuo ne quid infucaverit. Si hic non videbit mulierem, aperitur dolus. Ubi infucare idem valet quod fallaciam aliquam latenter struere, & quibusdam quasi coloribus ita dissimulare, ut difficilè deprehendatur.

Infudibulum, vide Infundibulum. ¶

INFUL, a, ab infulare, amicare. Fascia in modum diadematis (ut inquit Servius in 10. Aneid.) à qua dependent vitæ ab utraque parte. ἰνφύλλω. GALL. Un ornement duquel usent les Pontifes anciens, mitre. ITAL. Una sorte di mitra da Pontifici, la mitra de vescovi. GERM. Ein eyffel. HISP. El velo à toca de los sacerdotes. ANGL. A meyster. } Fest. Infulas sacerdotum filamentum vocabant. Alii scribunt infulas filamenta alba esse, quibus templa ornabantur: & moris fuisse, ut pubentes priusquam mariti domum ingrederentur, infulis postes ornarent. Dicta autem infula ab antiquo verbo Infilare, quod idem erat quod velare & amicare, quemadmodum exilare & exuere. Cic. 3. de Orat. Pamphilumque nescio quem, sinamus infulis tantam rem, tanquam pueriles delicias depingere. Idem 6. Verr. Præstò mihi sacerdotes Cereris cum infulis ac verbenis fuerunt.

INFULATUS, a, um: Infula ornatus. καυτάς ἢ μέγαν περιουμένης. Virg. 3. Georg.

Lana dum nivea circumdatur infula vitta.

¶ Infulatus ludibrii causa. Suet. in Calig. cap. 27. Cunctantem pueris tradidit verbenatum, infulatūque (de homine perituro.)

INFULCITO, is, ire: Pro ingerere. Senec. epist. 115. Non desinit omnibus locis hoc verbum infulcire. Sueton. in Tiber. cap. 53. Infulcire cibum, pro Per vim inferere ore ducto.

INFULGENS, particip. sine verbo: Fulgens, resplendens. ἰνφύλλω. GALL. Reluisant, resplendent. ITAL. Rilucete, lampoggiante. GERM. Scheinend. HISP. Resplandeciente. ANGL. Shyning. } Catul. Arg.

Sape pater Divium templo infulgentis revisens, &c.

INFUMO, as: In fumo sicco: sicut Infolo, ad solem sicco. ἰνφύμω. GALL. Enfumer, secher à la fumée. ITAL. Seccare al fumo. GERM. Rauchen/ mit rauch dören. HISP. Secar al humo, habumar. ANGL. To drie in the smoke. } Unde carnes infumatae dicuntur, quæ fumo sunt siccatae, κατὰ κάπνισμα. Plautus, Atque hillas infumatas, & sumen. Plin. lib. 28. cap. 9. Et infumata pilis oculorum medetur. ¶ Infumare, pro deprimere. Laurenberg. ex Apuleio.

INFUMIBULUM, Spiraculum per quod fumus exit. ἰνφύμβυλον. GALL. Cheminée. ITAL. Fornace, camino. GERM. Ein rauchloch. HISP. Cheminea. ANGL. The tannel of a chimney. }

INFUNDERE, is, ere: Intra fundo. ἰνφύνδω. GALL. Verser dedans. ITAL. Infundere, gettare dentro. GERM. Eingießen/ hinein schütten. HISP. Derramar à dentro. ANGL. To povere in. } Columell. lib. 6. cap. 4. Ac postero die spicas ulpici, vel allii, cum vino conteras, & in naribus infundas, Cic. 11. Philipp. Atque hic nuper sororis filio infudit venenum, non dedit. ¶ Quandoque infundere, est supra fundere. ἰνφύνδω. Virg. 1. Georg.

Certatim largos humeris infundere rores.

Infusus, a, um. Ovid. Eleg. 5. lib. 4.

Vi vigil infusa Pallado flamma solet (reviviscere.)

INFUSIO: Infundendi actus. ἰνφύσις. GALL. Versement dedans, infusion. ITAL. Versamento. GERM. Eingießung/ einschütting. HISP. Obra de derramar à dentro. ANGL. A pouring in or upon. } Plin. lib. 20. cap. 21. Valvas & cibo & infusione mollie in oleo.

Infusus, us: Infusio. ANGL. A pouring in or upon. } Plin. lib. 24. cap. 6.

Sonitus aurium emendat infusu, strumas illitæ.

INFUNDIBULUM, i: Instrumentum quo in vasa liquotes infunditur. ἰνφύνδυλον. GALL. Un entonnoir, une tremuye de moulin. ITAL. Imbuto, lora, piria. GERM. Ein trächter. HISP. Embudo, à tova de molino. ANGL. A funnell where into licour is povered when vesselles are filled, a mill hopper. } Cato, In cella olearia, hæc opus sunt, dolia olearia & opercula, electarium olearium unum, labellum unum, infundibula duo. Plin. lib. 24. cap. 15. Atque is nidor per infundibulum imbibitur in vetere tulli. Idem lib. 3. cap. 12. Velut per infundibulum transmittere imbres. Vide Lura.

¶ Infusorium, apud P. Interp. Latin. vasculum, quo oleum lychno ἰνφύσιον, affunditur. Vet. Dict. Infusorium vas, in quo est oleum, quod ponitur in lucernis. Item infusorium dicitur, per quod projicitur ablutio calicis. ¶

INFURNIBULUM, Palla qua panes in furno disponuntur. ἰνφύρνυλον. GALL. Paole pour enfourner. ITAL. Pala da infornare. GERM. Ein brotschauffel. HISP. Pala de horno. ANGL. A peelle te sett bread in the oven. } Plinius lib. 24. cap. 15. Radix ejus ponitur in carbonibus cupressi, atque is nidor per infurnibulum imbibitur in vetere tulli. Quo tamen in loco vetusti codices, teste Hermol. habent, Per infundibulum. Non male tamen infurnibulum legi posse, idem Hermolaus fatetur, eo quod Græci hoc genus hauriendi fumi, aut nidoris, ἰνφύρνυλον vocant.

INFUSCO, as, are: Fuscum reddo. ἰνφύσκω. GALL. Brunir, noirtir. ITAL. Offuscare. GERM. Braun oder schwarzlicht machen. HISP. Embazar à enegrecer à otro. ANGL. To mak dimme, duskie or dark. } Plin. lib. 9. cap. 29. Infuscata aqua absconduntur, id est, obscurata, & turbida facta, vel turbata. Infuscate vellera. Colum. lib. 7. cap. 3. ¶ Infuscari barbarie, translata pro inquinari. Cic. de clar. Orat. Sed omnes tum ferè qui nec extra urbem hanc vixerant, nec eos aliqua barbaries domestica infuscaverat, rectè loquebantur.

INFUSCUS, Fuscus. ἰνφύσκω. GALL. Noirâtre. ITAL. Fosco. GERM. Schwärzlicht. HISP. Bazo à pardo en color. ANGL. Dimme, duskie. } Col. lib. 9. cap. 10. Quidam etiam infusci atque hirsuti torperiantur.

¶ Infuso, as, fuso involvo. Cath. ¶

Ingevones, latissimi Germaniæ populi in Sicambros, Teutones & Cauchoes divisi, teste Plin. lib. 3. cap. 14.

Ingauni, Liguria populi fuerunt, qui Albingaunum oppidum in ora Ligustica condiderunt.

INGELABILIS, e: quod non gelatur. ἰνφύλλω. GALL. That freezeeth not. } Gell. lib. 17. cap. 9. Cur fluviorum & fontium aquæ gelu durentur, mare omne ingelabile sit. Quædam exemplaria habent incongelabile.

INGEMINO, as, are: Gemino, aut frequenter gemino. ἰνφύμω. GALL. Doubler, redoubler. ITAL. Radoppiare. GERM. Zwey mal oder offtermal etwas auff einander thun/ mit widerdoffen ten wol einbilden. HISP. Repetir à doblar. ANGL. To double. } Virg. 1. Georg.

Tum liquidas corvi presso ter gutture voces
Aut quater ingeminant.

Ovid. 6. Fast.

hostiles ingeminavit opes.

Ingeminare, neutrum. Virg. 1. Georg.

ingeminant Austri & densissimus imber.

Ubi Servius, ingeminant, pro ingeminantur, positum esse ait.

INGEMO, is, ui, ium: Vehementer gemo, & graviter airo. ἰνφύμω. GALL. Gemir, se plaindre. ITAL. Gemere. GERM. Erseuffzen. HISP. Mucho gemir. ANGL. To grone or wayll heavellie. } Cic. somn. Scip. Hic cum exclamasset Lælius, ingemuisse atque cæteri vehementius, leniter arridens Scipio, &c. Idem 5. Philipp. Una illa in re civitas servituri oblita ingemuit. Habet aliquando post se accusativum. Virg. in Daphnide.

Daphni, tuum Pænos etiam ingemuisse leones Interitum

INGEMISCO, cis, ejusdem significationis. ἰνφύμω. GALL. To lament and wayle. } Cic. in Epist. Paeri Spartiatae non ingemiscunt verberum dolore laniati. Ingemiscere malo alicui, est mali alicujus gratiâ ingemiscere. Idem 2. Tusc. Quem vidit nemo illi ingemiscentem malo.

¶ Ingena Abricantiorum, Auranches. V. E. sub A. Rothomagensi, in Normannia. ¶

INGENERO, as: Ingigno, gignendo infero, indo. ἰνφύγενω. GALL. Engendrer. ITAL. Ingenerare. GERM. Eingebären. HISP. Engendrar à dentro. ANGL. To engender. } Cicet. 1. Offic. Eademque natura vi rationis hominem conciliat homini, & ad orationis & vitæ societatem: ingeneratque in primis præcipuum quendam amorem in eos qui procreati sunt. Idem 5. de finib. Et illum appetitum rerum à natura accommodatarum, ingeneratum putaverunt omnibus, qui continentur ea commendatione natura, qua seipsi diligunt. Idem de L. Agrar. Ingenerantur hominibus motes à stirpe generis, vel ex his rebus: id est, procreantur.

INGENICULO, & Ingenculor, significat genua flectere. ἰνφύγενω. GALL. S agenouiller. ITAL. Inginochiarsi. GERM. Sich neyß gen/ die knie biegen. HISP. Arrodillar, à hinc ar las rodillas. ANGL. To kneels, to bowe the knee. } Lampr. in Heliogab. Ita ut subito vestes ad pedes defluerent, nudusque una manu ad mammam, altera pudendis adhibita, ingenicularet.

¶ Ingeniculus, prociuus in genua sua. Item ¶ Signum in celo, quod Græco vocabulo ἐγγύριον cominant. Firmicus lib. 6. Ingeniculus, qui & Engonasis, in externis partibus oritur. Hoc sydere nati erant mendaces, fugaces, callidi. Hic est Hercules (ut Higinus docet) qui dextro genu nixus, sinistro pede capitis draconis dexteram partem opprimere conatur.

INGENIUM, ii, à Gignendo, propriè natura dicitur cuique ingenta, indoles. ἰνφύγενω. GALL. La nature qu'un chacun a, engin, esprit & entendement. ITAL. Natura, ingegno. GERM. Die angeborne art oder natürlische neygung. HISP. Naturaleza, à ingenio natural. ANGL. Vvitt nature, inclination. } Plaut. Mostell. sc. 3. A. 1. O mulicem lepidam

& pudico ingenio. Idem in *Pseud. sc. 2. a. 1.* Ita estis ingenio improbo, ut, &c. Idem *Asin. in fine.* Nemo est ingenio tam duro, quin sibi benefaciat. Et *Aulul. prolog.* Ingenio avido fuit, (id est, avaro.) Idem *Mof. sc. 2. a. 1.* Postquam immigravi in ingenium meum (pravum.) Idem *Asin. sc. ult. a. 1.* Quin ad ingenium vetus versutum te recipis tuum. Idem *Amph.* Ita ingenium meum est, inimicos semper osa sum. Idem *Cure. sc. 2. a. 1.* Immutatis moribus, atque ingenio te video. Idem *Capt. sc. 1. a. 1.* Alienum ingenio suo questum occipit. Idem *Asin. sc. 1. a. 1.* Me habere honorem ejus ingenio decet (id est, moribus suis, qui mihi amores suos aperuit.) Idem *Pseud. sc. 2. a. 3.* Hominum avaritia factus sum improbius coquus, non meopte ingenio. *Ibid. sc. 2. a. 1.* Eo ingenio sunt hi flagitribus. *Ibid. sc. 7. a. 4.* Hi sunt alio ingenio atque tu. Et *Suet. in Aug. cap. 65.* Ingenium sordidum ac ferox. ¶ De inanimatis. *Gell. cap. 6. lib. 3.* Ingenium est ejusmodi ligni (id est, natura, sive proprietas.) Idem *cap. 1. lib. 12.* Ingenia & proprietates lactis. *Livius lib. 7. d. 4.* Infitia ea natura ingenio terræ. *Salust. lib. 3. histor.* Castrisque collatis, pugna tamen ingenio loci prohibebatur, hoc est, natura & situ loci. *Plaut. in Stich.* Ubi facillimè spectatur mulier, quæ ingenio bono est. *Terent. in Andria.* Nam qui cum ingenis conflictatur ejusmodi, id est, cum hominibus ejus naturæ. Ingenium malum pravumque, quod bono opponitur. Vide adnotat. 117. *Constantini in Jugurth. Salustii.* Est etiam ingenium, vis quædam naturalis nobis infita, suis viribus peracris ad inveniendum, quod ratione indicari possit, *ἄφρονα, ἀλγίσια.* *Cicer. 5. de finib.* Prioris generis est docilitas, memoria: quæ ferè omnia appellantur uno ingenii nomine, easque virtutes qui habent, ingenio si vocantur. Unde præclara ingenia, & obtusa ingenia dicimus; id est, acuta & rudia. *Peracris ingenium.* *Cic. 3. de Orat. Rude, Quint. lib. 1. cap. 2. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Divitis ingenii est immania Casaris ætæ Condere.

Ibidem,

Ingenio stimulos subdere fama solet.

Ibid. *Eleg. 4. lib. 4.*

Cujus ingenio patria facundia lingua.

Idem 13. *Metam.*

tibi ingenium est, quod eget moderamine nostro.

Idem *Eleg. 4. lib. 4. Trist.*

Juppiter ingenis præbet sua numina vatam.

Idem *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Ingenio perii qui miser ipse meo.

Idem *Eleg. 8. lib. 1.*

ingenium non latuisse tuum.

¶ Ingenia, pro Scriptis, sive libris. *Senec. cap. 9. de tranq. Saerosum ingeniorum opera.* Et *cap. 3. de consol. ad Helv.* ¶ Ingeniorum monumenta. Quærit. Tot ingeniorum, quot corporum formæ (id est, styli & characteris.) ¶ Pro scriptoribus. *Velleius, Eminentia ingenia.* Idem, Optimis ingenis malè usi. *Plaut. Capt. sc. 2. a. 1.* Ut sæpe summa ingenia in occulto latent. ¶ Pro animo, sive fronte. Idem *Mof. sc. 3. a. 1.* Nos ingenio hilari & lepidè accipiet.

Ingeniosus, a, um: Acutus, cautus, bona indole præditus. *ἰngeniosός, ἐνθής.* *GALL. Ingenieux, qui a bon esprit.* *ITAL. Ingenioso.* *GERM. Sinnreich / vastendig.* *HISP. Ingenioso, y agudo de ingenio.* *ANGL. Vvittie.* ¶ *Cic. pro Cluentio,* Homo in primis ingeniosus, & in dicendo exercitatus. Idem *pro Roscio Comædo,* Quo quisque est ingeniosior, & solertior, hoc docet iracundiùs. *Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist.*

Inter Sarmaticos (poetas) ingeniosus eram.

Ibid. *Eleg. 1. lib. 2.*

Inque meas pænas ingeniosus eram.

Ibidem,

In culpam si qua est ingeniosa suam.

Ibid. *Eleg. 1. lib. 5.*

Materia est propriis ingeniosa malis.

¶ Ingeniosus etiam ager dicitur. Idem 4. *Fast.*

ad segetes ingeniosus ager.

Ingeniosè, adverbium: Subtiliter & acutè. *ἰngeniosῶς.* *GALL. Ingenieusement, subtilement.* *ITAL. Ingeniosamente, sottilmente.* *GERM. Sinnreichlich / künstlich.* *HISP. Sotilmente, y ingeniosamente.* *ANGL. Vvittely.* ¶ *Cic. de Invent.* Nam satis in ea videtur ex antiquis artibus ingeniosè, & diligenter electas res collocasse. Homo ingeniosissimè nequam *Curio, Velleius.*

Ingens, is, quasi ultra gentem. Magnus & immensus. *ἰngenής, ἐνυζήτης.* *GALL. Grand, fort grand.* *ITAL. Molto grande.* *GERM. Sehr groß.* *HISP. Cosa muy grande en su genero.* *ANGL. Great, huge.* ¶ Plus enim est ingens, quàm magnus. *Terent. in Eunuch.* Magnas verò agere gratias *Thais* mihi? *G. Ingentes, Virgil. 6. Georg.*

populæque ingentem farris acervum Curculio.

Idem 2. *Georg.*

qui me gelidâ in vallibus Hami Sifat, & ingenti ramorum protegat umbra.

Ingens animus: Fortis, magnus, & constans. *μεγαλοψυχία.* *Horat. lib. 2. Serm.* Ingens virtus atque animus. *Virg. 3. Georg.*

Ingentes tollent animos.

Ovid. Eleg. 10. lib. 4. Trist.

Vidimus ingentem glacie consistere pontum.

Idem *Eleg. 2. lib. 5. Trist.*

Cæsare nil ingens mitius orbis habet.

Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Jube ignem ingentem fieri. *H. Ingentem?* Ita dico magnus ut sit. *Ovid. 13. Metam.*

Scilicet hoc ingens quicquid spiravit Vlysses.

Ibidem,

quid dubitas ingentem evertere Troiam.

Ingeniūs, a, um: qui in libertate natus est ¶ *Libertinus.* *ἰngenίος, ἰngenίος.* *GALL. Noble & honneste, franc, debonnaire, ingenu.* *ITAL. Libero, gentile.* *GER. Frey arbohen, freymustig.* *HISP.*

Libre, hidalgo. *ANGL. Free borne, noble, honest.* ¶ Est enim libertinus, qui ex justa servitute manumissus est: aut certè qui liber quidem natus est, sed ex parentibus liberis. *ἀπαλλαγῆς.* Unde interrogare hoc modo solemus: *Ingeniūsne, an libertinus est?* id est, liber natus, an servitute liberatus; sive ex libertorum genere ortus? *Plaut. in Penulo,* Quia *Adelphasium,* quam herus deamat tuus, ingenua est. Idem *Cure. sc. 2. a. 5.* Mercari furtivas & ingenuas virgines. Idem *Mil. sc. 6. a. 2.* Tractant & ludificant ingenuam & liberam. *Ovid. Eleg. 6. 2. Trist.*

Submovet ingenuas pagina prima manus.

Terent. in Phorm. Ut ne addam, quod sine sumptu ingenuam, liberalem nactus est. *Cicer. 3. Verr.* Ibi hominem ingenuum, domi nobilem, &c. Ingenuus tamen antiquitus dicebatur is solùm qui patrem ciere poterat, hoc est, qui legitimo matrimonio susceptus erat. *Liv. lib. 10.* An Romæ unquam fando est auditum, patricios primò esse factos, non de cælo demissos, sed qui patrem ciere possent, id est, nihil ultra quàm ingenuos. Ingenuus idem aliquando quod honestus & elegans, ut *Ingenua facies,* quæ & liberalis dicitur, atque elegans. *Plaut. in Pæn.* Facies quidem pol ingenua est. Artes, sive disciplinae ingenuæ, id est, liberales, & ingenuis, hoc est, liberis dignas. *Cic. 2. de finib.* Sint ista Græcorum, quanquam ab his Philosophiam, & omnes ingenuas disciplinas habemus. Idem, Ut omittam has artes elegantes & ingenuas. *Ovid. Eleg. 8. lib. 1. Trist.*

Sive per ingenuas aliquis caput extulit artes.

Ingeniūtās, atis: Libertas, nobilitas, honestas, veritas, candor. *ἰngenίτης, ἐλευθερία.* *GALL. Ingenuité, honnesteté, noblesse.* *ITAL. Nobilità, honestà.* *GERM. Angeborne freyheit / ehrsame und adeliche art.* *HISP. Hidalguia, honestidad, liberalidad.* *ANGL. Noblesse honestia of free men borne.* ¶ *Cic. 3. Verr.* Vestitus enim neminem commovebat, is quem illi mores & jus ingenuitatis dabat. Præ se ferre probitatem quandam & ingenuitatem. Idem 1. *Academ.* Idem 3. *Verr.* Detrahes ornamenta non solùm fortunæ, sed etiam ingenuitatis.

Ingenue, adverbium: Liberè & simpliciter. *ἰngenίως, ἀπλῶς.* *GALL. Franchement, noblement, ingenuement.* *ITAL. Francamente, da humo de bene.* *GERM. Frey adelich.* *HISP. Libremente, hidalgamente.* *ANGL. Freely, simple, gentlemanly.* ¶ Ingenuè loqui dicimus, quum quis ita loquitur, ut liberum hominem decet: hoc est, ut nihil timidè dicat, aut quod se minus dignum sit. Sic ingenuè fateri, est liberè & audacter, simpliciterque fateri. *Cic. ad Metellum,* Quod me abs te cupisse laudari aperte atque ingenuè confitebar. Ingenuè educari, hoc est, liberaliter & quemadmodum hominem liberum decet. Idem 3. *de fin.* Quis autem honesta in familia institutus & educatus ingenuè, non ipsa turpitudine, etiam si cum lætura non sit, offenditur?

Ingeniūtūs: Ingenuis moribus dotatus. *ἰngenίτης.* *GALL. Noble, franc.* *ITA. Nobile, libero.* *GER. Der freyer oder adelicher sitten ist.* *HISP. Libre, hidalgo.* *ANGL. Free borne, that hath gentle manners.* ¶ *Plaut. in Mil.* Iidem divos dispertisse vitam humanam æquum fuit, qui lepidè ingenuatus esset, vitam longinquam darent.

INGERO, is: Infero, importo, injicio, immitto. *ἰngenίω, ἰνέω.* *GALL. Porter, mettre, ou jeter dedans ou contre.* *ITAL. Portare dentro.* *GERM. Hincin tragen.* *HISP. Meter por dentro.* *ANG. To beare in to cast against.* ¶ *Plaut. in Pseud.* Tu qui urnam habes, aquam ingere, face plenum ahenum sit citò. *Ibidem sc. 1. a. 1.* Quam si aquam in eribrum ingeras. *Ibidem sc. 3. a. 1.* Ingere mala multa, id est, maledicta. Et *Men. sc. 1. a. 1.* Omnia mala ingerebat *Hecuba* (id est, maledicta.) *Senec. cap. ult. de consol. ad Helv.* Quod in oculos se ingerit. Idem *cap. 6. de consol. ad Marc.* Ingerantur laceratio peccatori manus. *Suet. in Aug. cap. 54.* Quidam ingesserunt, dicere oportere Senatoribus de rep. loqui. Idem *Tib.* Nullo non omne genus probri ingerente. *Liv. 2. bell. Pun.* Ingere saxa, tela. Idem *lib. 6. d. 4.* Postulationes. *Suet. in Neron. cap. 7.* Ingerere cibum, vel potionem ægroto, pro portigere. *Celsus, Convitia ingerere alicui.* *Horatius 1. Serm. satyr. 5.* Ligna ingerere foco. *Tibull. Eleg. 1.* Mala multa in aliquem ingerere. *Plaut. Bacchid.* Osculum ingerere. *Suet. de clar. Grammat.* Semen solo ingerere, pro seminare. *Colum. lib. 2. cap. 10.* Ingerere dicta in aliquem, pro maledicere & convitiari. *Plaut. in Asin. sc. 2. a. 1.* Nunc uxorem me esse meministi tuam? Modò quum dicta in me ingerebas, odium, non uxor eram.

Ingestum, quod violentè oblatum est. *ἰngenίτης, ἐνδεδωκεν.* *Tacit. lib. 1.* Nomen patris patriæ *Tiberius* à populo sapientius ingestum repudiavit.

Ingestibillis, e, quod gestari non potest. *ἰngenίτης.* *GALL. Qu'on ne peut porter.* *ITAL. Che non si può portare.* *GERM. Unträglich.* *HISP. Cosa que no puede ser trayda.* *ANGL. That can not be borne.* ¶ *Plin. lib. 7. cap. 6.* Ingestabile onus crurum & inguinum levis tumor.

INGIGNO, is, ingenui, ingentium: Inter gignendum infero, ingentio. *ἰngenίω.* *GALL. Engendrer dedans.* *ITAL. Ingenerare, generare di dentro.* *GERM. Eingebären / mit der geburt in die natur pflanzen.* *HISP. Engendrar à dentro.* *ANGL. To engender in.* ¶ *Cic. de fin.* Sive ut doctissimis viris visum est, major aliqua causa atque divinitas hanc vim ingenuit. Idem *lib. 2.* Et quoniam eadem natura cupiditate ingenuit homini viti inveniendi, &c. *Natali & ingenua sterilitate laborantibus.* *Col. lib. 5. cap. 7.* Ingenua nobilitas. *Ovid. ad Pison.*

Ingitās, quasi indigitas, i. paupertas. *ἰngenίτης, ἰngenίτης.* *GALL. Pauvreté.* *ITAL. Poverità.* *GERM. Armut / mangel.* *HISP. Pobreza.* *ANGL. Poveretie.* ¶ *Plaut. in Pæn.* Profectò ad ingitatem lenonem rediget, si eas adduxerit. Alii legunt *incitā.* Vide *suprà.*

INGLÖMERO, as, are: Accumulo, coacervo, & veluti in globi formam involvo. *ἰngenίω, ἰngenίω.* *GALL. Emmonceler, envelopper.* *ITAL. Aggomitolare, accumulare.* *GERM. Umherschleudern / zusammenrollen.* *HISP. Embolvar.* *ANGL. To fold or roll together.* ¶ *Stat. 1. Theb.*

Sed plurimus Auster

Inglomerat noctem, tenebrosa volumina torquet. **Inglōtius, a, um,** qui nullam laudem, aut gloriam sua virtute, aut fortitudi-

rudine consequutus est, & veluti ignobilis. ἄδξθ, ἀπλεις. GALL. Qui n'a point de reputation, sans honneur. ITAL. Senza gloria, ignobile. GERM. Unberühmt/ vnnamhaftig/ der noch nie mit tugend ehr eins gehabt hatt. HISP. Cosa sin honra, y alabança. ANGL. Of no renouome or estimation. } Virg. 9. Æneid.

Inse levis nudo, parmâque inglorius alba. Cic. I. de Leg. Præter quam honestatis & gloriæ similitudinem, beati qui honorati sunt, videntur: miseri autem qui sunt inglorii. Ovid. Eleg. 4. lib. 3. Trist.

Vive sine invidia, mollisque inglorius annos Exige.

Ingluivies, ei, ex in, & gula, quasi inguluvies, insatiabilis voracitas. ἰνγλυβία, λαφύσις, λαμυραγία. GALL. Gourmandise, glouttonnie. ITAL. Ingordigia. GERM. Strâfigkeit. HISP. La garganteza à tragone. ANGL. Gluttonie, agredlio eating. } Terent. in Eunuch. Quæ amatore suo quum cœnant, liguriunt. Harum videre ingluviem, inopes, inopiam, &c. Accipitur etiam pro sinu gutturis, in quem aves cibos recenter devoratos demittunt. } Der Kropff. } Col. lib. 8. cap. 5. de gallinis loquens: Nam si vacua non est ingluviem, cruditeram significat. } Apul. pro curculione posuit, Restis ad ingluviem atricta. Ingolstadium, } Ingolstadt, urbs Bavarix, habet Academiam insignem. } Ingraminat ager, in gramen irrupit. Festus, Obherbescere dixit. Obherbescere, herbam increfcere.

Ingrandesco, is, ui: Augeor, grandior fio, cresco, succresco. ἰνγρᾶνδῆσθαι. μὲγαλύνω. GALL. Devenir grand, s'aggrandir, croistre. ITAL. Divenir grande, aggrandirsi, farsi grande. GERM. Groß wern. HISP. Engrandecerse. ANGL. To waxe great. } Col. lib. 11. c. 3. At circa Calendas Martias, locis apricis, licet portum (si jam ingranduit) transferre. Idem lib. 2. cap. 10. Quæ ut celeriter prodeat & ingrandescat antequam feratur, fimo arido permisceri debet.

Ingratia, non gratia, ingratitude. Tertull. }

Ingratus, a, um: Injucundus, non gratus, non acceptus. ἰνγρᾶτος. GAL. Inyat, miconnoissant du bien qu'on luy a fait, non agreable. ITAL. Ingrato, non grato. GERM. Unangenehm/unlieblich. HISP. Desagradecido. ANGL. Unthankesfull, unkinde, unpleasant. } Plin. lib. 5. cap. 2. 5. Minus quinquennium est quod prodire, quæ vocat laurea, non ingræte amaritudinis. Joci non ingrati. Ovid. 3. Fast. Oaus ingratum. Catull, Ingrata oratio, cui opponitur jucunda. Quint. lib. 8. cap. 3. Ingrati saporis caseus. Colum. lib. 7. cap. 8. } Ingratus item dicitur, qui non meminit accepti beneficii, nec gratiam ullam habet, ἀχάριστος, ἀσίμου. Plaut. Amphitr. Quæ in me benè fecerunt ingrata atque irrita. Idem Asin. sc. 2. a. 1. Ingrata atque irrita omnia esse intelligo, quæ dedi. } Ingrata testamenta rescindere. Sueton. in Calig. cap. 38. de his in Neron. cap. 32. Item, Ingratus Libertos in Calig. in servitute. Suet. in Claud. cap. 24. Terent. in Andr. Ad óne me ignavum putas? ad óne porro ingratum, aut inhumanum, aut ferum, &c. Cic. ad Attic. Nihil cognovi ingratus, in quo vitio nihil mali non inest. Ingratus animus. Senec. Epist. 1. Nec mirum est inter plurima maximaque vitia nullum esse frequentius, quam ingrati animi. } Ingratus, invitus, & coactus, inquit Donat. Terent. Eunuch. Opus faciam ut defatiger usque ingratus ut dotmiam. Ingratificus, pro ingrato & immemore beneficii. Cic. pro Sestio, O ingraticifici Argivi, inanes, Graii immemores beneficii. Ex antiquo loco.

Ingrate, adverb. ἰνγρᾶτος. GALL. Ingratement. ITAL. Ingratamente. GERM. Undanckbarlich. HISP. Desagradecidamente. ANGL. Unthankesfully, unkindly. } Plin. lib. 27. cap. 2. Quod si quis illa fortè ab homine excogitari potuisse credit, ingrati deorum munera intelligit. Idem lib. 18. cap. 3. Non ingrato nominando M. Varronem: i. grato animo.

Ingratis: Invitè, ingrato animo. ἰνγρᾶτος, ἀντίου, βία, παρεγγράμω. GALL. Contre le gré, mal-ré, à regret. ITAL. Contra il mio volere. GERM. Mit unwillen. HISP. Contra la voluntad de alguno. ANGL. Unwillingly. } Plaut. in Amphitr. sc. 1. a. 1. Me à portu Ingratis excitavit. Cic. pro Quint. Exorquendum est invitò atque ingratis, quod non debet. Vide Gratiis.

Ingratiis, adverbii loco positum, pro Ingratis, ut Ingratiis tuis, id est, præter gratiam tuam, quasi dicas, non est quod tibi agam gratias. Plaut. Merc. Nimium multum scis. E u t. Tuis ingratiis. Idem in Cass. Si tu nobis, filiiisque etiam tuus vobis invitis, atque amborum ingratiis. Una libella possum ego fieri. Idem Mil. sc. 5. a. 2. Nisi voluntate ibis, Vi atque invitam, atque ingratiis te rapiam. Idem Amph. Vulpa ob mendacium. S. Non ædepol volo. M. Ut profectò ingratiis. Idem Curc. sc. 1. a. 1. vers. 6. Tamen est eundum quò impetrant, ingratiis. Idem Men. sc. 8. a. 5. Accurro, atque eripio vi pugnando ingratiis.

Ingravo, as: Exaggero & gravius facio. ἰνγρᾶνθῆσθαι. δεινωπιῖν. GALL. Faire plus pesant, appesantir, affaïsser. ITAL. Aggravar, far piu grave. GERM. Beschwären. HISP. Aggravar, à hazer pesado. ANGL. To mak more heavie. } Virg. 11. Æneid.

Ingravat hac sævus Drances.

Ingravesco, is: Gravior & molestior fio. ἰνγρᾶνθῆσθαι. ἐπιβαρύνω. GALL. Devenir pesant, s'appesantir, se r'engreger. ITAL. Divenir più grave, più molesto. GERM. Beschwerlich werden. HISP. Hazerse pesado. ANGL. To waxe heavie. } Cic. de senect. Et corpora quidem defatigatione & excretionem ingravescunt, animi autem se exercendo levantur. Idem ad Brutum, Ingravescit in dies malum. Ingravescendum morbum prævidere. Cic. 2. de divin. Ingravescens atias. Idem de Amic. Mutari etiam mores hominum sæpe dicebat, aliàs adversis rebus, aliàs atare ingravescente. } Ingravescit annona: Carior fit. Cæf. 1. bell. civ. His tamen omnibus annona corrui, quæ ferè res inopia non solum præsentis, sed etiam futuri temporis ingravescere consuevit. Cic. pro domo sua, Nam quum ingravesceret annona, ut jam planè inopia ac fames timeretur. Sueton. in Ang. cap. 16. Pace facta ob interclusos comæatus, famemque ingravescentem.

Ingridior, eris: Introco. ἰνγρᾶνθῆσθαι. εἰσβαίνω. GALL. Entrer. ITAL. Entrare. GERM. Hinein gehn. HISP. Entrar. ANGL. To go in. } Propeet. lib. 2.

novus ingreditur tua templa sacerdos. } Accipitur aliquando pro simplici Ingridior, sive incedo. Virg. 1. Georg.

Continuò pecoris generosi pullus in arvis Altiàs ingreditur. Et 6. Æneid.

Ingriditur linquens antrum. Plautus, Nihil te pudet in conspectum ingredi. } Ingridi consularum, pro inire. Marcellus in l. 36. D. de condit. } demonstrat. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Ingridere viam dolis. Idem Amph. sc. 1. a. 1. Ingressus est viam, id est, rei narrandæ rectum tenere cœpit ordinem. Ovid. 13. Metam.

Votisque potitus Ingridior curru latos imitante triumphos. Cæf. lib. 1. de bell. civ. Ingridi in orationem: } lib. 3. de bell. civ. Ingridi sermonem. Virg. 7. Æneid.

lacrymis ingressus obortis, i. loqui inceptit. Liv. lib. 7. dec. 4. Ingridi vestigia alicujus. } Ingridi in sermonem. Cæf. belli civilis lib. 2. Eum ingressum in sermonem Pompeius interpellavit. }

Ingressio, nis: Actus ipse ingrediendi. ἰνγρᾶσις. GALL. Entrée. ITAL. L'entrata. GERM. Der eingang. HISP. Entrada. ANGL. A going an. } Cic. 5. Phil. Ut quomodo aditus hostium prohibetur castellis & aggeribus: ita ab ingressione fori populam Tribunòsque plebis propulsari videres. Idem de Orat. lib. 1. Ac video hanc primam ingressionem meam è media philosophia repetitam.

Ingressus, us: Incessus, ambulatio. ἰνγρᾶσις. GALL. Entrée, allure. ITAL. L'andare. GERM. Eingang. HISP. Obra de andar, andadura. ANGL. A going or entrance. } Cic. 2. de nat. deor. Ingressus, cursus, accubatio, inclinatio, scissio. Idem 1. de Orat. Orationis vestigia, ingressumque non vidi. } Ingressus, initium, ἀρχή. Quint. lib. 9. cap. 4. Si pars posterior in clausula deprehendatur, tutus prior in ingressu.

Incruo, is: Est confertim & cum clamore impetum facio, more gruum, qui non nisi magno agmine & vehementi clangore volitant: Irruo, incurro, incurtionem facio. ἰνγρᾶσις. GALL. Assaillir avec impetuosité. ITAL. Assalire. GERM. Hoffechtig oder vngestümtiglich hineinfassen. HISP. Arremeter con impetu. ANGL. To invade, to beat haund. } Plaut. in Amph. Nostri contra ingruunt, vicinus vi feroces. Col. lib. 2. Etiam ingruente hyeme frumenta jacimus. Liv. 4. ab Urb. } lib. 1. d. 3. In homines ingruerant morbi. Sic ingruens pestis, fames (id est, sæviens, ingravescens.) Dicitur enim de bello, de pluvia, de tempestate, de ruina, de morbis, & hujusmodi.

Ingrusia, sicut veneno infecta: ab in, & grusum, id est, grossus. }

Inguen, in, s, & in plur. Inguina, ab ungo. A rei Anatomice peritis propriè dicuntur partes illæ corporis concavæ, pubi utrinque vicinæ, tumoribus quibusdam contra naturam, qui etiam bubones Græco nomine appellantur, maximè obnoxia. ἰνγυνία. GALL. L'aine, le bas du ventre, où sont les parties honteuses. ITAL. Inguinaglia. GERM. Die theil des leibs zunächst der scham/an weib vnnnd mann. HISP. La ingle. ANGL. The inferior partes of the bellie where the secret members be. } Passim tamen à scriptoribus inguina accipiuntur pro ipsis pudendis, tam foeminarum, quam virorum, τὰ αἰδοῖα. Liv. 7. ab Vrbe, Uno atque altero subinde icu ventrem atque inguina hausit. Obscœnum inguen. Horat. 1. Serm. sat. 8. Candida inguina. Virg. 6. Eclog.

quam fama sequuta est Candida succinum latrantibus inguina monstis.

Inguen, pro inguinæ tumore, qui βυβων. Celf. lib. 3. cap. 5. de febre loquens: Igitur si semel tantum accessit, deinde desit, eaque vel ex inguine, vel ex lassitudine, vel ex æstu, &c.

Inguinalis. Hadr. Jun. in Nomencl. Aster Atticus, annellus flos. }

Inguinaria, x. Herba est frequens in vepribus nascens, quæ & aster Atticus dicitur, à capitulis quibusdam quæ in cacumine habet, stellarum modo radiata, βυβωνία, ἀστὴ ἀττικὴ. Inguinariam autem inde appellari, ait Plin. lib. 26. cap. 9. quòd inguinis dolores sedet.

Inguistatus, περιωρισθῆσθαι. Gioll. ἡραία, est frago. }

Ingurgito, as: Avidius gulam infercio, cibo, aut potu intemperanter me obruo. ἰνγυρῆσθαι. ἰνγυρῆσθαι. ἰνγυρῆσθαι. GALL. Remplir par dessous, fourrer } mettre dedans jusques à crever. ITAL. Tragugiare. GERM. Greitzgliclich hinein schlusen/ übero füllten mit speiß vnd tranct. HISP. Tragar. ANGL. To devour, to cast in as in a bottomelesse pitt. } Plaut. in Curc. sc. 2. a. 1. Vide ut ingurgitat impura in se merum, avariter, plenis faucibus. Cic. in Antonium, Idem cum se cibis ingurgitasset. Ingurgitare ingenium poculis. Gell. lib. 15. cap. 2. Crebris & ingentibus poculis omne ingenium ingurgitabat. } Ponitur etiam pro immergo, & in aliquam rem conjicio. Ingurgitare se in flagitia. Cic. in Pison. Ingurgitare se in philosophiam. Gell. lib. 5. cap. 16. Qui degustandum ex philosophia censet, non in eam ingurgitandum. Lactant. lib. 4. Sicut sus quæ se ingurgitat.

Inguustabilis, e: quod gustari non potest. ἰνγυστῆσθαι. GALL. Dequoy on ne scauroit, ou on n'oseroit gouster. ITAL. Inguustabile, che non si può gustare. GERM. Das man nit versuchen mag. HISP. Cosa que no se puede gustar. ANGL. That may not be tasted. } Ut, Inguustabilis fons. Plin. lib. 2. cap. 106. Idem lib. 16. cap. 26. Fœmina post autumnum fert baccas acerbas & ingustibiles cunctis animantibus.

Inguustatus, a, um: nomen adjectivum est, compositum ab in particula negativa, & participio gustatus, idem significans quod non gustatus. ἰνγυστῆσθαι. GALL. Dequoy on n'a point encor gousté, ou tasté. ITAL. Non gustato. GERM. Unversucht. HISP. Cosa no gustada al gusto. ANGL. Untasted. } Horat. 2. Serm. sat. 8.

Inguustata mihi porrexerit ista rhombi: id est, quæ antè nunquam gustaveram.

Inhabilis, e: Ineptus, incompositus, non habilis. ἰνγυστῆσθαι. GALL. Inhabile, qui n'est point propre à quelque chose. ITAL. Inhabile, non atto. GERM. Ungeschickt/unhandsam. HISP. No abil, no aviado. ANGL. Unable, not sears in doing a thing. } Colum. lib. 1. cap. 1. Progen-

randis esse sc̄ribis inhabilem. Inhabilis magnitudo. Liv. 3. bell. Mac.
 Inhabile telum. Idem 6. bell. Pun. Idem lib. 3. dec. 4. Inhabilis magni-
 tudinis navis. Et, Inhabile navium genus. Idem lib. 4. dec. 5.
INHABITO, as, are : In loco aliquo habito. { דבשׁוׁ יאִשְׁכַּחֵב. עֲשׂוּיָא. GAL.
 Habiter ou demurer en quelque lieu. ITAL. Habitare. GERM. Ein-
 wohnen. HISP. Morar. ANGL. To dwell in any place. } Liv. 4. bell. Pun.
 Procul aberant vici qui inhabitantur. Inhabitat animus in oculos.
 Plin. lib. 11. cap. 37.

INHABITABILIS, e : quod habitari non potest, incultus, infrequentatus.
 { ἀνοικτός. GALL. Inhabitable, où on ne peut habiter. ITAL. Che
 non si può habitare. GERM. Unwohnslich / Das man nit bewonen than.
 HISP. Cosa que no se puede morar. ANGL. Vvich can not be inhabi-
 ted. } Cic. 1. de nat. deor. Atque terræ magnas regiones inhabita-
 biles, incultasque videamus. Sic Plin. lib. 6. cap. 17.

INHABITATOR, εὐνοικῆς. Ulp. D. lib. 9. tit. 3. l. 5. Nisi vel dominus fuit
 ædium, vel inhabitator. ||

INHÆREO, es : Ad rem aliquam hæreo, vel affixus sum. { דבִּבְךָ דַּבֵּיךָ.
 εἰς ἀνοικτόν. GALL. Tenir à, ou contre quelque chose, y adherer.
 ITAL. Accostarsi, appoggiarsi. GERM. Anhängen/antleben. HISP. Al-
 legarse. ANGL. To cleave to, to stick to or in. } Col. lib. 3. Cæcimi-
 na deinde olivæ sicut matri inhærent, utraque parte abradito, & ita
 fissuræ fici aptato, cunctumque eximito. Inhærebat oculis memoria
 imaginis, id est, semper præ oculis erat, & versabatur ob oculos,
 apud Plin. in Epist. Inhætere vestigiis. Colum. lib. 9. cap. 8. Inhæ-
 rete volupratibus. Cic. 1. de finib. Ovid. Eleg. 5. lib. 1. Trist.
 Peñoribus quantum tu nostris uxor inbares.
 Idem Eleg. 7. lib. 3. Trist.

— studiis communibus æquid inbares.
 Velleius, Inhærentia oculis ingenia (de vivis & præsentibus.)

INHÆRESCO, cis : Adhæreo, affigo. { דבִּבְךָ דַּבֵּיךָ. εἰς ἀνοικτόν.
 GALL. Tenir à quelque chose, ou estre conjoint avec. ITAL. At-
 taccarsi. GERM. Anhängen/etwar antleben. HISP. Allegarse. ANGL. To
 stick to, or in some thing. } Col. lib. 2. cap. 2. Per exigua conspergitur
 aqua gleba, manūque subigitur, ac si glutinosa est, quanvis levissi-
 mo tractu pressa inhærescit, & picis in morem ad digitos lentescit
 habendo. Cic. lib. 3. de nat. deor. Provisum etiam, ut si qua minima
 bestia conaretur intrumpere, in sordibus autium, tanquam in visco
 inhæresceret. Poëtæ leguntur, ediscuntur, inhærescunt penitus in
 mentibus. Cic. 3. Tusc.

INHALO, as : Halitum inspiro, inflo. { נָשַׁח נַפְחָא. ἰνσπῆσαι, ἐνσπῆσαι.
 GALL. Souffler, respirer. ITAL. Fiatare, spirare. GERM. Einhauchen.
 HISP. Soplar y espirar. ANGL. To breath or blowe in. } Cic. in Pison.
 Quum isto ore sc̄etido teretrimam nobis popinam inhalasses.

INHARUNDULATIO, ratio colligendi aliquid harundinibus. Var.

INHIBÆ, aves adversæ, quæ inhibent. Cerd. ||

INHIBEO, es, ex in, & habeo, compositum. Contineo, retineo, impedio.
 { וַחֲבֹר מַנְחֵב, וַחֲבֹר הַטָּרְף. דִּבְרֵי חַיִּים, וְעֵצָה. GALL. Retenir, engar-
 der, empescher, defendre. ITAL. Prohibere, vittare. GERM. Aufhalten
 / hinderhalten / verhindern / nicht fürtrucken. HISP. Vedar
 ò defender. ANGL. To hinder, to stoppe or withhold. } Virg. 12. Æneid.
 Parcite jam Rutuli, & vos tela inhibete Latini.

Livius lib. 10. bell. Pun. Inhibere tela : Gallicè est Retirer à soy.
 Plaut. Mil. se. 1. a. 2. S. Licetne? Neque te inhibeo, & placidè noscitur.
 (i. non veto te ingredi domum meam.) Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist.

Tu fletus inhibes durior hoste meos.
 Senec. cap. 12. de tranquill. Inhibendæ sunt sæpe actiones. Idem
 cap. 1. de consol. ad Marc. Inhibere mortem alicujus. Suet. in Caf.
 cap. 75. Inhibere maluit, quàm vindicare. Idem in Aug. cap. 47. Im-
 modicæ tempestates eum inhibuerunt (i. impediunt.) Idem c. 56.
 Inhibere licentiam testamentorum (i. reprimere.) Liv. 4. ab Vr̄. In-
 hibere damnum & coercitionem. Et apud Suet. in Calig. cap. 11. Sæ-
 vam & probrosam naturam tunc inhibere poterat (i. dissimulare, &
 regere.) Ovid. ad Liviam.

Sustentabat aquas, cursusque inhibebat equorum.
 Mentem inhibere a turpi probro. Catullus. Fletus alicujus inhibe-
 re. Ovid. 5. Trist. Inhibere alvum, id est, sistere : cui contrarium est,
 solvere. Plin. lib. 19. cap. 18. Mira differentia, si vera est, candidis
 solvi alvos modicè, nigris inhiberi : hoc est, astringi. ¶ Inhibere
 imperium, est alicui, qui in magistratu est, interdiceret ne utatur po-
 testate. Liv. lib. 1. bell. Maced. Et ad populum, & in Senatu magis
 contentionibus certatum est, & imperia inhibita ultrò citòque, &
 pignora capta, & muleæ auctæ, & tribuni appellati. ¶ Inhibere re-
 mos, metaphoricè est in re aliqua cœpta subsistere, & ulterius non
 progredi. Quintil. lib. 12. in præfat. Unum modò in illa immensa
 vastitate cernere videmur M. Tullium, qui tamen ipse, quanvis
 tanta, tamque instructa navi hoc mate ingressus, contrahit vela, in-
 hibetque remos : hoc est, ulterius progredi non audet. ¶ Inhibere
 retro navem, quum remiges non tantum procursum navis sustinent
 & sistunt, sed etiam repente retrorsus agunt. Id quia sic navi in pup-
 pim retroacta, ideo Græci πρὸ νᾶος κερταὶς ἢ ἀναγκαστικὸς vocant.
 Liv. 6. bell. Pun. Ut quæque rostrata navis retro inhibita, onerariam
 post se trahebat, scindi videres vincula. Cic. hæc dictione usus est
 in 1. de Orat. Ut enim incitato navigio, quum remiges inhibuerunt,
 retinet tamen ipsa navis motum & cursum suum, intermissa impetu
 pulsusque remorum : sic in oratione perpetua, quum scripta deficiunt,
 parem tamen obtinet oratio reliqua cursum, scriptorum similitudine,
 & vi concitata. Inhibere navigium. Cic. æstimabat esse ἰνῆρη, hoc
 est, sustinere & sistere. Alio tamen loco se reprehendit, ad Atticum
 scribens, 13. Epist. in prægrandi epistola quæ est prima ejus libri:
 Inhibere (inquit) illud tuum, quod valdè mihi arriserat, vehemen-
 ter displicet. Est enim verbum totum nauticum, quanquam id qui-
 dem sciebam : sed arbitrabar sustineri remos, quum inhiberi essent
 remiges iussi. Id non esse ejusmodi, didici heri, quum ad villam no-
 stram navis appelleretur. Non enim sustinent, sed alio modo remi-
 gant : id ab ἰνῆρης remotissimum est. Quare facies, ut sit in libro
 quemadmodum fuit. Dices hoc idem Varoni, si fortè mutavit. His
 verbis intelligimus, Ciceronem in Academicis epochen, id est, auri-
 gæ retentionem, quum cursum incitatum retinet, hortatu Attici

vertisse inhibitionem : quum tamen primùm retentionem rectè vet-
 tisse : postea vetò mutasse, & retentionem in libro reponendum man-
 dasse. Inhibitio autem remigū motū habet, & vehementiorem quen-
 dam remigationis modum navem convertentis ad puppim. Ex Bu-
 dæo, qui tamè in annot. in Pand. opponit concitare remos, & inhibere.
 || Inhibi, pro inibi.

INHIBITOR, exactor, quasi inhibens lites inter eos. Cath. ||

INHIO, as, are : Laporum proprium est, qui aperto ore, linguaque ex-
 ta, cibum appetere dicuntur. { ἰνῆρα. GALL. Bailler, & ouvrir
 la bouche pour prendre quelque chose, desirer à bouche ouverte.
 ITAL. Star con la bocca aperta. GERM. Das maul auffstun/ gien.
 HISP. Codiciar con la boca abierta. ANGL. To gape, to cleave, to ga-
 pe greedily for. } ¶ Frequenter tamen per translationem est, rem ali-
 quam vehementer appetere, eique adipiscendæ nervis omnibus incum-
 bo. Modò autem dandi casui, modò accusandi adjungitur. Corn.
 Tacit. Pariter hortis inhians. Apul. lib. 11. His (rosis) inhians effi.
 Plaut. in Stich. Nam illic homo tuam hæreditatem inhiat, quæ
 feriens lupus. Idem Aul. se. 4. a. 1. Inhiat autum, ut devoret. Ibid. Scit
 mihi esse thesaurum domi, id inhiat. Et Gell. lib. 1. Dum ejus mortem
 inhio, vivo mortuus inter vivos. Cum Accus. & præposit. Lucr. lib. 1.
 Pascit amore avidos inhians in te Dea visus.

INHÏATŪ, nis, magna aviditas. Jul. Capit. in Galieno. Scrutantes omnia
 atque uniuscujusque vultum mira inhiatione mirantes.

INHONESTUS, a, um : turpis, sc̄dus, vilis, inglorius. { ἀνεπὶς. GALL.
 Deshonneste, vilain, ord & sale. ITAL. Dishonesto, brutto. GERM.
 Unethlich. HISP. Cosa fea, y deshonesto. ANGL. Vnhonest, filthy. }
 Terent. in Eunuch. Illumne oblecto inhonestum hominem? Cic. ad
 Quint. Frat. lib. 1. Inhonestissima cupiditas. Idem pro domo sua
 Profectò illum Attilium hominem turpissimum atque inhonestis-
 mum judicares. Plaut. Capt. se. 1. a. 1. Occæpit quæstum inhono-
 stum, captivos commercatur.

INHONESTAS, tis, deformitas, turpitudine. Tertull. contra Iudæos. Et omni
 inhonestate prostratus.

INHONESTAMENTUM, dehonestamentum, dedecus, ἀνεπὶς. Apul. in
 Apologia. Sedulo laboro, ut ne quid maculæ, aut inhonestamenti in
 me admittam.

INHONESTÈ, adverb. Turpiter. { ἀνεπὶς. GALL. Dishonestement, vilain-
 nement. ITAL. Bruttamente, dishonestamente. GERM. Unethlich
 schandlich. HISP. Dishonesto, ò feamente. ANGL. Vnhonestly,
 lewdly. } Terent. in Andr. Quæ se inhonestè opravit parate hic di-
 vitias potius, quàm in patria honestè pauper vivere. Cicero ad Att.
 lib. 2. Favonius meam tribum tulit honestius, quàm suam Luceii pa-
 didit : accusavit Nasicam inhonestè.

INHONESTO, as, are : Dedecoro. { ἀνέμω. GALL. Dishonorer, diffamer.
 ITAL. Infamare, sporcare. GERM. Entehren. HISP. Dishonestar, ò
 afear algo. ANGL. To dishonest or shame. } Ovid. 4. Trist. Eleg. 8.
 Ne cadat, & multas palmas inhonestet adeptas.

INHONORATUS, a, um. ¶ Honoratus. { ἀτιμω. GALL. Qui n'est point
 honoré, méprisé. ITAL. Dishonorato. GERM. Ungeehrt. HISP. Dishon-
 rardo, ò sin honrra. ANGL. Vnhonored. } Cic. 3. Tusc. Multi inhono-
 rati proferuntur, & quidem propter id ipsum beatiores. Inhonoratus
 triumphus. Liv. 3. bell. Maced. Suet. in Claud. Ne Marcum quidem
 Antonium inhonoratum, ac sine grata mentione transmisit. Inhono-
 rata dea. Ovid. 8. Met. & ibid. lib. 13.
 Non inhonorati, & donis patruelibus orbi.

Inhonoratam transire. Quint. cap. 9. lib. 1. ¶ Inhonoratissimi. Livius
 lib. 5. dec. 4.

INHONORUS, qui ignobilis est, & sine honore. { ἀτιμω, ἀτιμω. GALL.
 Qui n'est point dans l'estime parmy les gens d'honneur. ITAL.
 Ignobile, senza honore. GERM. Unethsam/ unberühmt. HISP. No noble
 y sin honrra. ANGL. Vwithout honour or renowme. } Plin. lib. 5. c. 30.
 Aliquæ inhonoræ civitates. Facies inhonora. Silius lib. 10. Succedet
 inhonorus. Stat. lib. 3. Theb. ¶ Inhonora, sepulturæ honore carentis
 interpres Persii Satyra 6.

INHORREO, es : Horridus sum. { ἰνῆρη. GALL. Se horrifon-
 ner & dresser le poil de froid, frayer, ou courroux. ITAL. Aricciarsi
 i capelli nel sentir ribrezzo. GERM. Rauch oder erztittert werden. HISP.
 Espeluzarse, ser aspero. ANGL. To quake for feare, to become rough. }
 Liv. 8. ab Vr̄. Haud secus quàm vallo septa inhorret acies. ¶ Ali-
 quando Inhorresco, valde horridus fio. Plin. lib. 10. cap. 41. Inhor-
 rescant edito ovo, exentiuntque sese, & circumactæ purificant, Ad
 messem transtulit Virg. 1. Georg.

Spicea jam campis quum messis inhorruit, & quum
 Frumenta in viridi stipula lætentia turgent.

INHOSPITUS, a, um : quod hospitio aptum non est, aut commodum, vel
 propter asperitatem, vel propter incultum loci statum, vel propter
 inhumanitatem incolarum. { ἀξίω. GALL. Incommodè & mal propre
 à loger. ITAL. Inospito. GERM. Wed/ unbewohnt/ das niemand zu ha-
 berg auffnimpt. HISP. Cosa de mal aposentamiento. ANGL. That is
 not apte for lodging harbourlesse. } Ovid. Eleg. 11. lib. 3. Trist.
 — & inhospita litora Ponti.

Idem 1. Metam.
 Arcadas hinc sedes, & inhospita tecta tyranni Ingre lior.

Id est, in quibus non sit tutum hospitari. Virg. lib. 4. Æneid.
 Et Numida infrani cingunt, & inhospita Syrtis.

Hor. inhospita & tesqua, hoc est, asperissima loca, accessu difficilia.
INHOSPITALIS, e : Qui nullos recipit hospites, inhospitus. { ἀξίω. GALL.
 Qui ne reçoit nuls hostes, ou qui les traite mal. ITAL. Che non ac-
 cetta alcun. GERM. Ungastfrey/ ungehürt/ oder unsicher ledermann. HISP.
 Cosa de mal aposentamiento, que no aposenta algo. ANGL. That re-
 ceiveth one at lodging. } Plin. lib. 6. in præf. Pontus Euxinus, at-
 que ab inhospitali feritate Axenos appellatus,

INHOSPITALITAS, atis. ¶ Hospitalitas. { ἀξίω, ἢ καὶ ξενία. GALL. Mauvais
 traitement d'hostes, cruauté & rudesse à traiter ou loger les étran-
 gers. ITA. Mal trattamento, crudeltà verso forestieri. GER. Ungastfrey
 unfreundlichkeit sc̄ndbe leüt auffzunemmen. HISP. Aquel mal aposen-
 tamiento. ANGL. Evil intertayning of gueskes. } Cic. 4. Tusc. Quæ au-
 tem his sunt contraria, ea nasci putantur à metu, inhospitalitas est,
 || Inhibet,

Inhuber, tennis & exsuctus, ἐκ ἀδρός, apud Gell. lib. 20. cap. 7. Ostrea inhuberes macraque. ||
INHUMANUS, a, um : Crudelis, humanitatis expertus, & vitæ communis ignarus. { יונח achzár. ἀπειθήμων, μισάνθρωπος. GALL. Inhumain, cruel. ITAL. Inhumano, crudele. GERM. Unmenschlich / grausam. HISP. Ageo de humanidad, inhumano, cruel. ANGL. Vngentill, without humanitie, unceriteous. } Cic. 4. Verr. Inhumanus homo. Idem pro Quint. Inhumanus præco. Terent. in Phorm. Hic cine homo inhumanissimus Pamphilam meam vendidit? Idem in Eunuch. Non adeo inhumano ingenio sum Chærea, neque tam imperita, ut quid amor valeat nesciam. ¶ Inhumana vox. Cic. 3. de finib. Ovid. Eleg. 9. lib. 3. Trist.

Inter inhumana nomina barbaria.
 Sen. cap. 15. de consol. ad Helv. Inhumana duritia non lugendi carissimos. Idem cap. 2. de consol. ad Marc. Inhumano modo humana ferre. **inhumanè**, adverb. Incivilliter, duriter, & contra legem humanitatis. { ἀπειθήμων, μισάνθρωπος. GALL. Inhumainement, cruellement, indignement. ITAL. Crudelmente, inhumanamente. GERM. Unmenschlich / gantz vnfreundtlich. HISP. No humanamente, cruelmente. ANGL. Vncourteouslie. } Terent. in Heaur. Enimvero Chremes nimis graviter cruciat adolescentulum, nimisque inhumanè. Cic. 3. Offic. Nam si quid ab homine ad nullam partem utili, utilitatis tuæ causa detraxeris, inhumanè ferens, contraque naturæ legem.

inhumanitèr, aliud adverb. ejusdem significationis. { ANGL. Vncourteouslie. } Cic. ad Quint. fr. Non possum scribere me miratum esse, illum tam inhumaniter fecisse, ut sine meis literis proficisceretur. **inhumanitās**, aris : Crudelitas, incivilitas. { יונח achzeri jath. ἀνιδρωπία, ἀνορθωπία, μισάνθρωπία. GALL. Inhumanité, cruauté. ITAL. Discortesia, inhumanità, crudeltà. GERM. Unmenschlichkeit / vno freundtlichkeit. HISP. Inhumanidad, crueldad. ANGL. Inhumanitie, uncourteousnesse. } Cic. 2. Philipp. Sic hoc inhumanitatis tuæ. Idem 1. de Orat. Quod ego non superbia atque inhumanitate faciebam.

INHUMUS, as : Humo intego, terra obruo, sepelio. { קבר kabár. ἐσθάρω. GALL. Enterrer, ensevelir. ITAL. Sotterrare. GERM. Vergraben. HISP. Enterrar. ANGL. To burie. } Plin. lib. 17. Non inhumare taleas, aut siccare prius quam serantur, utilius compertum.

INHUMATUS, a, um : Insepultus. { ἀναφθάρω, ἀναπαύω. GALL. Non enterré ni ensevely. ITAL. Insepolto, non sepolto. GERM. Unvergraben. HISP. Cosa no enterrada. ANGL. Unburied. } Cic. 4. Tusc. Diogenes iustitiam se projici inhumatum. Idem de divin. Is quum esset projectus inhumatus, amica ejus texit corpus suo pallio.

INHIBI : Ex in, & ibi, quasi intus ibi, vel in eo ipso loco. { שם scham. אביב. GALL. En ce lieu là même. ITAL. In quello istesso luogo. GERM. Eben daselbst. HISP. En el mesmo lugar. ANGL. In that same place. } Plaut. Nos domum properamus : vos inibi adeste. ¶ Aliquando significat Mox. Cæcil. Plorior, ut citat Nonius : Libérne es? non sum, verum inibi est. ¶ Aliquando significat Inter istos. Plaut. in Capt. Pater captivos commercatur alios, tantum studens, ut natum reperiret. Et inibi emit olim amissum filiam. ¶ Aliàs ponitur pro Sic. Patricius Ilione, apud eundem Nonium : Profecto aut inibi est, aut jam potiuntur frugum.

Inielaris, ἐπισηπός. Gloss. ἐπισηπός, est fufus. ||

INIGO, is : Verbum rusticorum, qui dicebant inigere pecudes, ut contra exigere, cum è stabulis educabant. Varro de ling. Lat. 4. Vicus sceleratus dictus à Tullia Tarquinii Superbi uxore : quod ibi quum jaceret pater occisus supra eum, ut inigeret carpentum mulio, jussit. Quam tamen lectioem malè editio Romana corrupit, in qua, *mitteret*, legitur.

INJICIO, is : Propriè intrò jacio, immitto. { ירש schaláh, ירר jaráh. ἐπιπίπτω, ἐπιβάλλω. GALL. Jetter dedans, mettre dedans, ou dessus. ITAL. Gettare d'entro. GERM. Hinein werffen. HISP. Echbar algo à dentro. ANGL. To cast in or upon. } Plaut. Antequam hæc in domum injicias. Terent. in Andr. Quæ se in ignem injicere voluit, prohibui. Plaut. Amphitr. In hanc familiam frustrationem injiciam. Idem Aul. sc. 4. a. 1. Ubi manum injicit benignè dives pauperi (id est, retinet abeuntem & salutat.) Idem Pseud. sc. 1. a. 2. Metum & fugam injiciam meis perduellibus. (Cæsar.) Velleius, Injicit mihi scribenti manum. Ovid. 13. Metamorph.

Injicique manum (Achilli) fortèmq; ad fortia misi.
 Translatè. Plaut. Pseud. sc. 4. a. 1. Volui injicere tragulam in nostrum senem. Senec. cap. 15. de tranquill. Injiciendæ sunt manus ad vitam respectantibus. Ibid. cap. 15. Injecta manu à foro aliquem abducere. ¶ Injicere, interjicere, interponere, immittere, ἐπιβάλλω. lib. 1. ad Heren. Hoc modo in loco communi per amplificationem injiciemus. ¶ Injicere manus, est manibus apprehendere, & tanquam rem suam sibi vindicare, ἐπιβάλλω τὰς χεῖρας. Unde manus injectio, dicitur vendicatio rei nobis debitæ, nulla judicium autoritate expectata. Ovid. 4. Fast.

Quem Venus injecta vndicat alma manu.
 Quintil. Patri in filium, patrono in libertum manus injectio sit. Paul. l. penult. ff. de servis export. Si Titius servum vendidit ea lege, ut si Romæ moratus esset, manus injicere liceret : emptor aliis eadem lege vendidit, & servus fugit à secundo emptore, & Romæ moratur : quæro, an sit manus injectio, & cur. Virg. 10. Aneid.

Injicere manum Parca,
 Hoc est, tanquam rem suam sibi vindicant, & abstulerunt. ¶ Injicere rixam. Velleius Patere. lib. 1. Immixtusque castis hostium de industria, imprudenter rixam injiciens interemptus est. ¶ Aliquando est cum impetu jacere, seu impetum facere. Ovid.

Quà centum quisque parabat
Injicere anguipedum captivo brachia collo.
 ¶ Aliquando simpliciter facere. Ut tela, missilia, tragulam, apud Plaut. ¶ Aliquando idem quod innectere, vel ligare. Idem in Capt. sc. 4. a. 3. Injicite huic manicas mastigæ : i. innectite. Et in Cas. Jam pol ego huic aliquem in pectus injiciam metum : i. immittam. Liv. lib. 1. ab Urb. Injicte Turno catenæ, i. impositæ. ¶ Hujus compositum est, Superinjicio, de quo suo loco.

INJECTUS, us : Injectio. { ירש mischlách, ירר mischláchth. Calepini Pars 1.

INJECTIO, ἐπιπίπτω, ἐπιβάλλω. GALL. Jetter dedans ou dessus, injection. ITAL. Ejjo gettare dentro. GERM. Ein wurff. HISP. Echamiento en algo. ANGL. A casting in or upon. } Plin. lib. 8. cap. 16. Vix credibili modo torpescente tanta illa feritate, quanvis levi injectu aperto capite, ita ut devinciatur non repugnans.

INJECTIO. { ירש mischlách, ירר mischlách. ANGL. A casting in. } ut, Manus injectio, jus domini in re capienda & vindicanda, quam agnoscit suam. Senec. 2. de tranquill. vite. Habebant ergo secum vera bona in quæ non est manus injectio. Loquitur de bonis, quæ Fortuna non potest injecta manu tanquam sua reposcere.

INJECTO, as, are, frequentativum. { ἐπιπίπτω, ἐπιβάλλω. ANGL. To cast or put in often. } Scat. 9. Theb.

Ausus erat furto dextram injectare Leontem.

INIMICUS, i. Adversarius, hostis. { ירש onéb. ירר onéb. GALL. Ennemi. ITAL. Inimico, nemico. GERM. Ein feind. HISP. Enemigo. ANGL. An enemy. } Est tamen Inimicus propriè privatus : Hostis publicus. Suet. in Tib. Scribit etiam ad ipsum hoc familiariter, necdum planè inimicus, aut hostis. Plaut. in Persa. Nam inimici famam non ita, ut nata est, ferunt. Cic. 5. de finibus, Necessè est quidem, si quis sibi ipsi inimicus est, eum quæ bona sunt, mala putare. Plaut. Milit. sc. 2. a. 4. Intercludito inimicis commearum. Idem Afn. sc. 2. a. 2. Inimicum animos auxerit. Idem Pseud. sc. 1. a. 2. Perduelles spoliem : mox, Inimicum communem. Senec. cap. 9. de consol. ad Marc. In capita inimicorum abire jubent (hoc omen,) &c.

INIMICUS, a, um, adject. Infestus, malus, contrarius. { ירר zabéph, ירר ráh. ירר onéb, ירר onéb. GALL. Ennemi, chose d'ennemi. ITAL. Cosa da inimico. GERM. Feindlich. HISP. Enemigo, cosa de enemigo. ANGL. Hurt ful, noysome. } Cic. 4. Verr. At videte, quàm non inimico animo sim acturus. Plaut. in Capt. sc. 2. a. 3. Viden' hunc, quàm inimico vultu tuetur? Plin. lib. 11. cap. 53. Inimicæ oculis vomitiones, maxime autem dentibus. Plaut. Milit. sc. 3. a. 3. Diis inimicis natus & iratis.

INIMICITIA, æ, singulari numero. { ירר ebáh, ירר sitváb. ירר onéb, ירר onéb. GALL. Inimicitie. ITAL. Inimicitia. GERM. Feindschaft. HISP. Enemistad. ANGL. Inimicitie, hatred. } Cic. lib. 4. Tusc. Inimicitia, ira ulciscendi tempus observans. Cæsar apud Gell. lib. 19. cap. 8. plurali semper numero dicendas putat inimicitias. Terent. in Phorm. Ni ita existimassem, nunquam tam graves ob hanc inimicitias caperem in nostram familiam. Cic. 1. Offic. Nam aut inimicitias, aut laborem, aut sumptus suscipere nolunt. Plautus Mil. sc. 3. a. 2. Quis sibi magis inimicitias acquirat, quàm tu?

INIMICO, as, cum accusativo. Inimicum facio. { ירר onéb. GALL. Estre ennemi, hair. ITAL. Inimicare, diventare inimico. GERM. Sum feindt machen. HISP. Enemistar, d hazerse enemigo. ANGL. To be an enemy. } Horat. lib. 4. Carm. Ode ult.

*non furor
 Civilis, aut vis eximet otium,
 Non ira, qua procutit enseis,
 Et miseris inimicat urbes.*

INIMICOR, aris, deponens : Inimicitias exerceo. { ירר satán. ירר onéb. GALL. Estre ennemi. ITAL. Diventare inimico. GERM. Feindschaft treiben. HISP. Ser enemigo. ANGL. To be an enemy. } Apud Cic. de petitione consulatus, Sin autem id neges, statim alienant sese, & inimicantur.

INIMICÈ, adverbium : Hostiliter, averso animo, & contrario. { ירר onéb. GALL. Odieusement, en ennemi, haineusement. ITAL. Da inimico. GERM. Feindlich. HISP. Enemigablemente. ANGL. Lyk an enemy. } Cic. 2. Philipp. Ego autem vide quàm tecum agam non inimicè.

INIMICITÈR, aliud adverb. obsoletum, ejusdem significationis. Acc. Didascaliorum lib. 1. ut refert Nonius, Pacate hostem ferocem inimiciter accensum. Ufus est Tubero hist. lib. 4. ut author est Sospitæ lib. 2. Inimiciter irascendum est.

INIMITABILIS, e : quod nemo facile queat imitari. { ἀμίμητος. GALL. Inimitable, qu'on ne peut imiter. ITAL. Che non si può imitare. GERM. Das niemand leichtlich nachthun kan. HISP. Cosa que no se puede imitar. ANGL. That can no be followed easilie. } Quintil. lib. 2. cap. 17. Opera quædam nobis inimitabilia. Idem lib. 10. cap. 2. quædam sunt inimitabilia, quibus aut infirmitas naturæ non sufficit, aut divestitas repugnat.

ININDÈ : Ex eo loco. { ירר mischschám, ירר onéb. GALL. De ce lieu. ITAL. Da quel luogo. GERM. Von dannen. HISP. De aquel lugar. ANGL. Out of that place, from thence. } Liv. Ita exercitu ininde domos abducti.

ININVENTIBILIA, quæ inveniri non possunt. Tertull. ||

ININQUO, as, verbum antiquitate obsoletum, quo usus est Laberius poeta antiquus : Equum animum indignanti iniquat contumelia. Apud Non. id est, abalienat.

INIQUUS, a, um, ab in, & æquus : æ in i productam conversa : idem est propriè quod inæqualis, hoc est, non planus. { ירר nahavéh, ירר mehukkál. ἀνώμαλος. GALL. Inégal, mal-uni. ITAL. Disuguale. GERM. Ungleich / vneben. HISP. Cosa no yqual. ANGL. Unequall, uneven. } Unde iniquus locus dicitur, qui æqualis non est. Liv. 2. ab Vrbe. Cum Æquis post aliquantò pugnatum est, invito quidem Consule, quia loco iniquo subeundum erat ad hostes. ¶ Per translationem verò dicitur de hominibus parum æquis, aut faventibus, minimèque indulgentibus suis, quique totius æquitatis sunt expectes. { ירר rascháb, ירר havvál. ἀνίμωχος, ἀνόμιμος. GALL. Inique, injuste. ITAL. Iniquo, ingiusto, irragionevole. GERM. Unbillich. HISP. Injusto. ANGL. Vnjust, partial. } Iniqui qui jus ignorant, neque tenent. Plaut. in prolog. Amphitr. paulò antè, Injusti. Ovid. 13. Metam.

Difficilem tenui sub iniquo iudice causam.
 Idem Eleg. ult. lib. 4. Trist.
nec iniquo dente momordis
 Livor.

Idem Eleg. 2. lib. 3.
 DI quos experior nimium constanter iniquos, &c.

Item Livius lib. 2. ab Vrbe. Iniquo suo tempore imperatum dicebat tributum. Terent. in Andr. Sed ea nunc me exquirere, iniqui patris est. Idem in Heaut. Quam iniqui sunt patres in omnes adolescentes judices. Cic. 2. Tusc. Quod hi fuerunt iniquo animo, qui certis, &c. Hinc iniqui, improbi, mali. Cicer. pro Plane. Homo natura asper atque omnibus iniquus. Accius apud Cicer. de Offic. 3. Multi iniqui atque infideles regno, pauci boni sunt. Aliquando capitur pro magno, seu immenso, ἀπειρῶ. Virg. 1. Georg.

— & iniquo pondere rastro.

¶ Aliquando pro angusto. Idem 4. Georg. Verum hac ipse equidem spatii exclusus iniquis Prætereo.

¶ Pro indigno & indecenti. Plaut. Capt. prolog. Iniquum est hoc comico choragio.

Iniquitas, atis: Injustitia, avaritia. {עשׂר רשׁעִים, חֲלוּבִים, חַוְּוִּוֹנִים, חֲוָּוֹנִים. GALL. Iniquité, malice, injustice. ITAL. Iniquità, ingiustitia. GERM. Unbilligkeit, ungerechtigkeit. HISP. Injusticia ò maldad. ANGL. Partialitie, unjustice.} Plin. lib. 12. cap. 19. Id accidit ne ob iniquitatem præpotentium, an forte, non satis constat. ¶ Iniquitas loci, inæqualitas. Liv. 7. ab Vrbe. Si ab eo consilio iniquitate loci deterrentur. ¶ Iniquas temporis, difficultas, & angustia. Liv. 5. bell. Maced. Nam si quod aliquando servierunt temporam iniquitate pressi, &c. Et Cæsar lib. 1. bell. civ. Iniquè, adverbium: Injustè. {ἀνεπιεικῶς, ἀδικῶς. GALL. Iniquement, à tort, & sans cause. ITAL. Iniquamente. GERM. Unbillich. HISP. Injustamente. ANGL. Unjustlie, partiallie.} Cicer. ad Brutum, Atque hoc ipsum iniquis, iniquè facis, qui hostilis animi in Rempub. homines, cives appellas.

Initascencia, placuit hæc vox quæ reddit ἀρχή.

Initium, ii: Cæptum. {תְּחִלָּה, תְּחִלָּתוֹ. GALL. Commencement, entrée. ITAL. Principio, cominciamento. GERM. Ein anfang. HISP. Comienço notable y principal. ANGL. The beginning.} Valla, Principium rei majoris, initium vocatur: ut, Initium orationis. Quintil. lib. 4. cap. 1. Quod principium Latine, vel exordium dicitur, majore quadam ratione Græci videntur Proœmium nominasse: quod à nostris Initium modò significatur, illi satis clarè partem hanc esse ante ingressam rei, de qua dicendum sit, ostendunt. Ter. in Heaut. Hic adeo his rebus annulus initium fuit inveniendis. Ibidem. Neque mearum rerum initium invenire. ¶ Initia pro natalibus. Vel-leius, Natus obscurissimis initiis (id est, natalibus.) Idem Vell. Neque fratris initiis, neque suæ respondit consuetudini. ¶ Initia item dicebantur Cereris facta, quæ & μυστήρια, Græco nomine appellatur. Varr. lib. 2. de re rustica. A suillo pecore immolandi initium primum sumptum videtur. Cujus vestigia, quod initiis Cereris porci immolantur, & quod initiis pacis, fœdus quum feritur, porcus occiditur. Alio nomine initiationes nancupantur, quæ (ut ait Tertullianus) semper arcant profanos & arbitris carent. Item, Bacchi facta, Initia similiter dicebantur, teste Livio lib. 9. dec. 4.

Initio, as: Sacris imbuo, inauguro. {ἱνῆ, ἱνῆ. GALL. Initier, bailler commencement en la religion. ITAL. Ordinare nelle cose sacre. GERM. Der ersten anfangen voraus in Göttlicher lehr berichten weihen. HISP. Consagrar ò dar orden sacra. ANGL. To beginne, to lay the ground ò fondation.} Cicer. de nat. deor. Ubi initiatur gentes otarum ultimæ. Plin. lib. 30. cap. 2. Magicis etiam cœnis eum initiaverat. Unde Initiatus, sacris imbutus, ἱνῆσθαι. Cic. 2. de legib. is, mysteria appellari initia, quibus ex agresti vita exculti ad humanitatem sumus, tanquam ea sint vitæ principia. Quintil. Hæc manus ut quibusdam sacris initiata Ciceronem insequeretur. Propriè tamen Initia dicebantur Cereris facta, quibus neminem inretesse fas erat, nisi initiatum. Varr. de re rust. lib. 1. cap. 1. Cui consentaneum est, quod initia vocantur potissimum quæ Cereri fiunt facta. Liv. 1. dec. Acarnanes duo juvenes per initiorum dies non initiati templum Cereris imprudens religionis cum cætera turba ingressi sunt. Pueri quoque Edulæ, Potinæ, & Cubæ, edendi, potandi & cubandi deabus, initiabantur, teste Varr. lib. 4. de lingua Latina, quum à lacte & cunis, ad solidiores cibos & lectulos transibant. ¶ Alias initiari, est inchoare & auspiciari, κατέρχασθαι. Firmicus: Ver initiatur, quum primam Arietis partem Sol fuerit ingressus.

¶ Initialis, e, ad initium pertinens, principale. ἀρχικός.

Initiamenta, orum. Religionis prima dogmata. Senec. epist. 91. Hæc ejus initiamenta sunt, quibus non municipale sacrum, sed ingens deorum immortalium templum mundus hic referatur.

Initia, amictus, sive ligulæ illæ, & ut sic dicam, treuzulæ, quæ annexantur ante pectus.

Initio, as: vide Ineo, is.

Injucundus, a, um: Insuavis, tristis, molestus. {ἀνδύς. GALL. Mal plaisant, triste. ITAL. Ingiocondo, tristo, molesto. GERM. Unlieblich. HISP. Cosa que no deleyta, triste. ANGL. Unpleasant, nothing delectable.} Cic. 1. de fin. Minimè nobis injucundus labor.

Injucundè, adverbium: Insuaviter. {ἀνδύς, ἀπεπῶς. GALL. Sans plaisir, de mauvaïse grace. ITAL. Non lietamente. GERM. Unlieblich. HISP. No trabendo deleyte. ANGL. Unpleasantlie, unmerylie.} Cic. ad Attic. lib. 1. Quæ res mihi asperius à nobis atque nostris, & injucundiùs actæ videbantur.

Injucunditas, atis. {ἡ ἀνδία, τὸ ἀπεπῆς. GAL. Mauvaïse grace, déplaïssance, tristesse. ITAL. Spiacevolezza, mala gratia. GERM. Unliebsichtket. HISP. La disposicion de no deleytar. ANGL. Unpleasantness.} Cicer. 2. de nat. deor. Sed tamen prætereundum est, ne quid habeat injucunditatis oratio.

Injudicatus, a, um: Non judicatus, indemnatus. {ἀκρίτος. GALL. Qui n'est point jugé. ITAL. Non giudicato. GERM. Ungeurtheilt. HISP. No juzgado en juyzio. ANGL. Not judged.} Gell. lib. 13. cap. 23. Decem hominibus vitam eripis, indicta causa, injudicatis, indemnatis. Quint. lib. 10. cap. 1. Id quoniam ad præsentem materiam nihil pertinet, injudicatum relinquo. Idem cap. 10. lib. 5.

Injuges, hostiæ vocabantur quæ nunquam domitæ, aut jugo subditæ fuerant. ἀζῶται ἵππια. Festus, & Macrob.

Injungo, is: Impono, mando, præcipio. {ἰνῆσθαι, ἰνῆσθαι.

ἰνῆσθαι. GALL. Imposer, commander, enjoindre. ITAL. Imporre, commettere. GERM. Auflegen, befehlen. HISP. Injugar ò imponer. ANGL. To impose, to commande and appoynte to be doone.} Liv. 3. ab Vrbe. Comitiorum illi habendorum, quando minimus naru sit, manus consensu injungunt. Idem 6. bell. Pun. Verterunt orationem eò, ut dicerent, privatis id, seu æquum, seu iniquum onus injungendum esse. Sic Cæsar 8. bell. Gall. & 2. bell. civil. Et Suet. in Tib. cap. 17. Et si quid subiti muneris injungendum esset, per libellos daret. Liv. lib. 2. ab Vrbe. Injungere necessitates legis Agraria. ¶ Propriè tamen Injungere, est intus, vel supra jungere. {ἰνῆσθαι, ἰνῆσθαι.} Col. lib. 7. Jugumque quarto decipiunt, cui ramus illigatur temonis vice trajicitur: interdum & pondus aliquod injungitur, ut majore nisu laboris exploretur patientia. Idem lib. 5. Itaque pingui terra singulis brachiis licebit bi a injungere flagella. ¶ Injungere detrimentum Reipublicæ, est inferre. Brut. ad Cicer. 13. Epist. Tamen si quo etiam casu Ifaram se injecerint, ne quid detrimenti Reipub. injungant, summa à nobis tribitur opera: id est, ne quo damno afficiant Rempublicam. Injungere injuriam. Livius 3. ab Vrbe. Injungere servitutem, in servitutem redigere. Et Suet. in Tib. cap. 24. Quærens miseram & onerosam injung: sibi servitutem, recepit Imperium. Senec. cap. 7. de consol. al. 26. ad Polyb. Injungitur tibi necessitas. Quintilian. Injungere verba, pro jungere, & componere. Liv. lib. 5. ab Vrbe. Injunctæ vineæ mœnibus. Idem lib. 3. ab Vrbe. Scita plebis injuncta patribus. Idem lib. 3. d. 5. Injunctus muro agger.

Injuratus, a, um: qui non juravit. {ἀνυμῶ. GALL. Qui n'a point juré. ITAL. Che non a giurato. GERM. Ungeschworen. HISP. No juramentada, que no jurò. ANGL. That hath not sworn.} Plaut. in Amph. Nam injurato scio plus crederes mihi, quam jurato tibi. Cicer. pro Cecinn. Quum jurati dicunt quod ego injuratus infimulo.

Injuria, æ: Iniquitas, inde dicta quòd non jure fiat. {πῦν ἡσέχῃ, πῦν ἡσέχῃ. ἀδικία, ἡσέχῃ. GALL. Injure. ITAL. Ingiuria. GERM. Unbilligkeit das einem wider billich vnd recht zugefügt wirt. HISP. Injuria ò injusticia. ANGL. Injurie, wrong.} Omne enim quod non jure fit (inquit Ulpian. l. 1. ff. de injuriis, & fam. libell.) Injuria dicitur, sive verbis, sive re. Re, quum manus inferuntur: verbis, quum sit convitium. Specialiter verò, eodem Ulpiano teste, Injuria dicitur contumelia, à contemnendo. ¶ Injuria (inquit Paulus l. qui servum, D. de act. & obligat.) ex affectu fit: damnum ex culpa. ¶ Injuria verbum & activè & passivè sumitur, ut Gell. cap. 12. lib. 9. auctore est. ¶ Interdum etiam, eodem Ulpiano teste, Injuria appellatione damnum culpa datum significatur: interdum etiam iniquitas, cum quis iniquè, vel injustè sententiam dixerit. Plaut. in Aul. sc. ult. a. 4. Ego me injuriam filia fecisse fateor tuæ Cereris vigiliis per vinum, atque impulsu adolescentiæ. Terent. in Heaut. Nunc aliud spectat: matres omnes filiis in peccato adjutrices, auxilio in paterna injuria solent esse. Plaut. Aulul. Facis mihi injuriam, an non? (sup. tu qui furem vocas & excutis.) Idem Aul. sc. 4. a. 2. & sc. 2. a. 3. Facetelatis pro injuria (de maledictis.) Idem Menach. sc. 7. a. 5. Neu finas in me insignitè fieri tantam injuriam (de rapto sublimi.) Idem Mil. sc. 1. a. 2. Injuriam facis hero (de ea quæ se vulgat.) Ibidem, Injuria est, falsum nomen possidere. Idem Menach. sc. 2. a. 3. Non sum qui sum, ni hanc injuriam ultus fuero (quòd exclusus domo & prandio.) Senec. cap. 18. al. 37. de consol. ad Polyb. Multa providit, quibus hanc emendaret injuriam, multa dabit quibus redimatur. Ovid. 5. Fast. At si negligimur, magnis injuria pœnit.

Solvitur: id est, contumelia, neglectus.

¶ Injuriam remittere, pro reddere. Seneca lib. 2. de vita tranq. c. 14. Cato cum illi os percussus esset, non excaudit, non vindicavit. Injuriam non remisit quidem, sed factam negavit. ¶ Nonnunquam injuriâ adverbii loco sumitur, pro Immeritò, ἀλόγως, ὅσα ἀίτια. Plaut. in Milit. sc. 1. a. 1. Amant te omnes mulieres, neque injuriâ, qui sis tam pulcher. Cicer. in Catilin. Ego tibi injuriâ suspectus sum.

Injuriōsus, injurius, qui injuriam infert, iniquus, injustus. {πῦν ἡσέχῃ, ἡσέχῃ. GAL. Injurious. ITAL. Ingiurioso. GERM. Ein unbillichet der wider billigkeit thut. HISP. El que haze injuria. ANGL. Injuriouse that doeth wrong.} Cicer. 1. Offic. Primum in eo peccant, quod sint injuriosi in proximos. Injuriōsus ictus. Plin. lib. 37. cap. 24. Aut circumfossor injuriōsus ictu verberavit. Injuriōsa vita: plena sceleribus, & iniquitatibus, quæque alteri damnum infert & injuriam. Cicer. 1. de legib. Quod si pœna, si metus supplicii, non ipsa turpitudine detertat ab injuriōsa, facinorosaque vita, nemo est injustus.

Injuriōsè, adverbium. {ὁ ἀδικῶς. GALL. A tort & injurieusement, contre tout droit & raison. ITAL. A torto, contra ragione. GERM. Wider billich vnd recht. HISP. Injuriōsa ò injustamente. ANGL. wrong fullie.} Cic. pro lege Manil. Majores vestri saepe mercatoribus, ac naviculoribus injuriōsius tractatis bella gesserunt. Col. lib. 1. cap. 8. In cæteris præbitis injuriō: è tractatur.

Injuriè, idem quod injuriōsè. Navius apud Non. in Injuriè.

Injurius, a, um: Injuriōsus, iniquus. {πῦν ἡσέχῃ, ἀδικῶ. GALL. Qui fait tort, & déplaïssir, injuste, injurieux. ITAL. Chi fa torto & dispiacere, ingiusto. GERM. Unbillich. HISP. Injusto, que haze injustitia. ANGL. That doeth wrong.} Plaut. in Aulul. sc. 4. a. 2. Si mihi dat operam, me illi itasci injurium est. Idem Curo. sc. 1. a. 1. Injurius es, qui quod lenoni nulli est, id ab eo petas. (sup. æquum bonumque.) Idem Milit. sc. 5. a. 2. Injuria es (sic legit Passer. non est.) falsum nomen possidere postulas. Terent. in Heaut. Injurius autem ulcisci adversarios? Ubi Donat. Injurius, indignantis modo significatio est, & vim adverbii habet. Terent. in Heaut. Enimverò rejicere nequeo, multis modis injurius Clitiphos est. Idem in Aul. Si id succenfeat nunc, quia non det tibi uxorem Chremes, ipsius sibi injurius esse videatur, neque id injuria.

Injussus, a, um: Non jussus. {ἀπαρῆσθαι. GALL. A qui on n'a point commandé, qui n'a point d'ordre. ITAL. Non comandato. GERM. Ungeheissen. HISP. No mandado. ANGL. Not commanded.} Horat. 1. Serm. Satyr. 5.

Omnibus hoc vitium est cantoribus inter amicos,
Vt nunquam inducant animum cantare rogati:
Injussi nunquam desistant.

Virg. 6. Eclog.
Non injussa cano.

Idem 1. Georg.

atque injussa vivefeunt

Gramina: hoc est, non cultu quaesita, sed sua sponte nascentia.

Injustus, us: substantivum. ... ut, Injussa meo, id est, me non praecipiente. Terent. in Phorm. Itane Pythagorax uxorem duxit Antipho injussu meo? Cic. de sen. Veratque Pythagoras injussu Imperatoris, hoc est Dei, de praesidio, & statione vitae decedere. Idem ad Attic. lib. 4. Ne injussa populi judicarent.

Injustus, a, um: Non justus, iniquus, improbus, injuriosus. ... Injusto subfascie viam dum carpit.

Cic. 2. de Orat. Me vero jam pertimescente, ut illam non Norbani seditionem, sed illam pop. Rom. iracundiam, neque eam injustam, sed meritam ac debitam fuisse defendetes. Injustum, generaliter pro duro, quod etiam iniquum dicitur. Quint. declam. 13. Cur injusto quoditque jugo bouum colla deteruntur?

Injustum, e: Injustus, iniquus. ... Injustum, generaliter pro duro, quod etiam iniquum dicitur. Quint. declam. 13. Cur injusto quoditque jugo bouum colla deteruntur?

Injustitia, a, iniquitas, injuria, malitia. ... Inlex. Fest. Inlex, in legis, producta sequenti syllaba significat, qui legem non pareret, Exlex. Inlex correpta sequenti syllaba significat inductorem, ab inlicendo. Plautus in Asin. Elca est metrix, lectus inlex: alias inlix.

Inlices, canales, in quos aqua confluit in viis lapide stratis, ab eliciendo dicti. Inliciator, emptor.

Inlicium, cum populus ad concionem elicitur. Varro 5. de L. Lat. Inlitterata, pax literis non comprehensa. Inludia, illusiones. Tertull. Inluna, & Inlunis nox, id est, obscura. Apul. lib. 9. Patetfamil. pago proximo tenebris inlunae caligatis impeditus. Vide sup. Illunis.

Innascor: Nascendo inferor. ... Innubilo, nubilo induco, obduco. Sol. cap. 56. Aut pallore languescunt, aut rufo innubilantur.

Innubilus, us: Clarus, serenus. ... Innubis, e: Sine nubibus. ... Innubio, is, etc: Intus nubo, nubendo familiam alienam intro.

Innubio, is, etc: Intus nubo, nubendo familiam alienam intro. ... Innubis, e: Sine nubibus. ... Innubio, is, etc: Intus nubo, nubendo familiam alienam intro.

Innubis, e: Sine nubibus. ... Innubio, is, etc: Intus nubo, nubendo familiam alienam intro.

Innubis, e: Sine nubibus. ... Innubio, is, etc: Intus nubo, nubendo familiam alienam intro.

Innubis, e: Sine nubibus. ... Innubio, is, etc: Intus nubo, nubendo familiam alienam intro.

Innubis, e: Sine nubibus. ... Innubio, is, etc: Intus nubo, nubendo familiam alienam intro.

Innubis, e: Sine nubibus. ... Innubio, is, etc: Intus nubo, nubendo familiam alienam intro.

Innubis, e: Sine nubibus. ... Innubio, is, etc: Intus nubo, nubendo familiam alienam intro.

1. bell. Pun. Nihil dummodo innare aquae, & capere onera possent, curantes. Virg. 3. Georg.

Horat. 3. Carm. Ode 17.

Et innantem Marica

Listroribus tenuisse Lyrin.

Hinc fit Innato, frequentativum: de quo paulo ante. Innabilis, e: Innavigabilis. ... Sic erat instabilis tellus, innabilis unda.

Innocentis, tis, adjectivum: Innocuus, inculpatus, a crimine alienus. ... Innocentem, e: Innocentia, sine noxia.

Innocentia, e: Innocentia, sine noxia. ... Innocentem, e: Innocentia, sine noxia.

Innocentia, e: Innocentia, sine noxia. ... Innocentem, e: Innocentia, sine noxia.

Innocentia, e: Innocentia, sine noxia. ... Innocentem, e: Innocentia, sine noxia.

Innocentia, e: Innocentia, sine noxia. ... Innocentem, e: Innocentia, sine noxia.

Innocentia, e: Innocentia, sine noxia. ... Innocentem, e: Innocentia, sine noxia.

Innocentia, e: Innocentia, sine noxia. ... Innocentem, e: Innocentia, sine noxia.

Innocentia, e: Innocentia, sine noxia. ... Innocentem, e: Innocentia, sine noxia.

Innocentia, e: Innocentia, sine noxia. ... Innocentem, e: Innocentia, sine noxia.

Innocentia, e: Innocentia, sine noxia. ... Innocentem, e: Innocentia, sine noxia.

Innocentia, e: Innocentia, sine noxia. ... Innocentem, e: Innocentia, sine noxia.

Innocentia, e: Innocentia, sine noxia. ... Innocentem, e: Innocentia, sine noxia.

Innocentia, e: Innocentia, sine noxia. ... Innocentem, e: Innocentia, sine noxia.

Innocentia, e: Innocentia, sine noxia. ... Innocentem, e: Innocentia, sine noxia.

Innocentia, e: Innocentia, sine noxia. ... Innocentem, e: Innocentia, sine noxia.

Innocentia, e: Innocentia, sine noxia. ... Innocentem, e: Innocentia, sine noxia.

imaginibus clari Enubere, quod eam respicit familiam, de qua mulier nuptui traditur. Unde enubere de patribus dicitur mulier patricii ordinis, quae viro plebeio nubit.

Innuba, quae nunquam nuplit. ἡ ἀγαμέμνη. GALL. Fille non mariée, qui ne fut jamais mariée. ITAL. Che mai si è maritata. GERM. Die noch keinen man genommen hatt. HISP. La muger que nunca se casó. ANGL. She that never was married. Sic laurus dicitur innuba apud Ovid. lib. 10. Met. Propter Daphnem virginem, quam fabulatur in laurum fuisse transformatam. Idem 14. Metam.

contempto munere Phœbi

Innuba pervaneō.

Idem 10. Metam.

Nec tilia molles, nec fagus, & innuba laurus.

Innuptus, a, um: Non nuptus. ἡ ἀγαμέμνη. GALL. Non mariée. ITAL. No maritato. GERM. Unvermählt. HISP. No casado. ANGL. Unmarried. Virg. 2. Aeneid.

circum pueri, innuptaque puella

Sacra canunt.

Cic. 3. de Orat. Qua tempestate Paris Melenam innuptis junxit nuptiis: id est, præter jus factæ contractis.

Innumerabilis, e, quod numerari non potest, innumerus. ἡ ἀπείρητος. GALL. Innumerable, qu'on ne peut nombrer. ITAL. Innumerabile. GERM. Unzähllich / oder unzahlbar. HISP. Cosa que no se puede contar. ANGL. Innumerable. Cic. 5. Verr. Cognoscite nunc innumerabilem pecuniâ frumentario nomine creptam.

Innumerabilitas, atis: Infinitas. ἡ ἀπειρία. GALL. Un nombre infini. ITAL. Infinità, innumerabilità. GERM. Unzählbarkeit. HISP. Infinidad. ANGL. An infinit number. Cic. 1. de nat. deor. Tamen pleraque dicit eadem, atomos, inane, imagines, infinitates locorum, innumerabilitatemque mundorum, &c.

Innumèrabiliter, adverb. Lucr. lib. 5.

qui corpore toto

Innumerabiliter primas mutatur in oras.

Innumèrālis, e: Innumerabilis, sed est antiquum. ἡ ἀπείρητος. GALL. Lucr. lib. 2.

cetera qua sunt,

Non esse unica, sed numero magis innumerabili.

Innumèrus, a, um: Innumerabilis. Plin. lib. 2. cap. 3. Innumera rerum effigies. Lucan.

Adde quod innumera concurrunt undique gentes.

Innumèrosus, a, um: idem. Plin. lib. 10. cap. 65. Ex omnibus quæ perfectos fetus, vel tantos & innumerolos edunt, supra cuncta est murium fetus. Hoc loco ex vetusto codice sic legitur: Ex omnibus quæ perfectos fetus suos tantum & numerosos edunt: item plures, contra naturam solidipedem, aut bisulcorum, supra cuncta est murium fetus, &c.

Innuo, is: Signo capitis voluntatem ostendo. Abnuo. ἡ ἄρκατος. GALL. Faire signe de la teste. ITAL. Accennare. GERM. Winken mit dem haupt. HISP. Hazer señas con la cabeza, como de los ojos. ANGL. To signifie by nodding. Cic. pro Murena, Atque ille, ut semper fuit apertissimus, non se purgavit, sed indicavit, atque innuit. Idem ad Allienum, lib. 13. Huic ego tantummodo aditum ad tuam cognitionem patefacio & innuo. Ad Heren. lib. 4. Quod si iste suos hospites rogasset, imò innuisset modò, hoc facile perfici posset. Plaut. Milit. sc. 1. a. 1. Innuit illarum altera. Ergo mecastor pulcher est, inquit, mihi.

Innūprus, vide Innubo.

Innutrō, is, ire: In loco aliquo nutritio. ἡ ἐντρέφω. GALL. Nourrir dedans. ITAL. Nutrire di dentro. GERM. Erwarin ernehren. HISP. Criar dentro. ANGL. To nourrishe, to bring up in or with. Plin. in Epist. Hoc altero die, hoc tertio, hoc pluribus, donec homines innutritos mai subiret timendi pavor. Senec. cap. 2. al. 21. de consol. ad Polyb. Innutritus, vel potius innatus disciplinis. Suet. in August. cap. 3. Innutritus amplis opibus.

Ino, lib: Nomen Cadmi & Hermiones filiae, uxorisque Athamantis Thebarum Regis, & Liberi patris nutriticis. Eadem, Cic. teste, est quæ Leucothea, λευκοθεα, à nobis verò Matuta, & Aurora dicitur. Lucr. lib. 5.

Tempore item certo roseam Matuta per oras

Aetheris auroram defert, & lumina pandit.

Ovid. in Fast.

Leucothea Graiis, Matuta vocabere nostris.

Ut autem is lib. 4. Metam. refert, Ino cum Melicerta filio propter timorem, de Scopulo se præcipitem misit in mare, ambòque facti sunt dii marini: illa, Leucothea: Melicertes Palamon (qui & Portunus) vocati sunt.

Leucotheaque Deum cum matre Palamona dixit.

Inobaudire, pro inobedire, verbum Terrulliani.

Inoblītus, a, um: perpetuò memor. ἡ ἀνεπίλητος. GALL. Qui ne s'oublie jamais. ITAL. Che mai si dimentita. GERM. Unvergessen. HISP. Cosa que se guarda en la memoria. ANGL. That never forgeth. Ovid. 4. de Pont. Eleg. 14.

Semper inoblita repetam tua munera mente.

Inobrutus, a, um: Non obrutus. ἡ ἀκλυτος, ἡ ἀάπλιτος. GALL. Qui n'est point couvert d'eau. ITAL. Non coperto di acqua. GERM. Unüberfallen / unbedeckt. HISP. Cosa no soterrada ni anegada. ANGL. Not overwhellmed. Ovid. 7. Metamorph.

Deucalionis effugit inobrutus undas,

Inobscūro, as, are: Obscurum reddo, tenebras offundo. ἡ ὀσφισθῆ. GALL. Obscurcir. ITAL. Obscurare. GERM. Versinstern / verduncteln. HISP. Escurecer à otra cosa. ANGL. To make darke. Cic. 9. Philipp. Cui si statuam in vestris decreto vestro statueritis, nulla ejus legationis posteritate inobscurabit oblivio.

Inobsequēns, tis, omnis generis. Inobediens, refractarius, repugnans. ἡ ἀνομήτος. GALL. Refractaire, desobeissant. ITAL. Inobediente. GERM. Ungehellig. HISP. Desobediente. ANGL. Inobedient. Seneca in Hippol.

Inobsequentes protinus franis equi

Rapere currum.

Inobseruātus, a, um: Non observatus. ἡ ἀπεσφύλακτος. GALL. Qui n'est point observé. ITAL. Non guardato, non custodito. GERM. Ungeacht / unwargenommen. HISP. Cosa no guardada. ANGL. Not keeped. Marr. lib. 8.

Luserat hos casus, nisi inobservata maneres.

Ovid. 4. Metam.

at ille

Vt puer, & vacuum, & inobservatus in herbis,

Huc it, & hinc illuc.

Et lib. 2. Metam.

placuit tibi Delphice certè

Dum vel casta fuit, vel inobservata.

Inobservata varietas. Plin. lib. 28. cap. 5.

Inobseruābilis, e, quod observari non potest. ἡ ἀπαρτηγρητος, ἀνιδιαντιος. GALL. Qu'on ne peut comprendre. ITAL. Cosa che non si può comprendere. GERM. Das man nicht recht warnemmen oder verpacien tan. HISP. Cosa que no se puede comprender. ANGL. which can not be observed. Plin. lib. 2. cap. 17. In matris sydere est, cujus maximè est inobseruabilis cursus. Catull. Argon.

Ne labyrinthis è flexibus egredientem

Tecti frustraretur inobseruabilis error.

Inoccidūus, a, um: Non occiduus. ἡ ἀδιάντιστος, ἀδιάλειπτος. GALL. Qui ne repose point, durant sans cesse, perpetuel. ITAL. Perpetuo, che non cade mai. GERM. Das nicht nider geht / nimmer schlaffend. HISP. Cosa que no cae, perpetuo. ANGL. That dureth for ever. ut, Visus inoccidui, oculi semper vigilantes. Statius lib. 6. Theb.

Speñat inocciduis stellatus visibus Argum.

Inocco, as: Cooperio, occando obtuo. ἡ βαλοσπηνίω. GALL. Couvrir de terre. ITAL. Coprire. GERM. Eggen / mit der eggen überfahren. HISP. Cobrir. ANGL. To cover, to harrowe. Quod fit cum semen in agro seminatum est, & glebas sarculis, aut cratribus dissolvimus, ut semen humo contegatur. Col. lib. 2. cap. 8. Nam semen quod sicco solo ingestum, & jam innocatam est, perinde ac si repositum esset in hotreo, non corrumpitur. Componitur autem ex in, &occo, as, quod est comminuo, de quo alibi.

Inocūlo, as: Oculum unius arboris alteri adhibeo, seu oculum in arbore aperio. ἡ ἐνοσφθαλμίω. GALL. Enter en écusson. ITAL. Inserire per dentro, innestare, incalmare. GERM. Einweigen. HISP. Enxerir de escudete. ANGL. To graffe. Colum. lib. 11. cap. 2. His quidem diebus arbores ficorum inoculantur: quod genus insitionis, emplastratio vocatur. Macrobius sub initium libri 1. in somnium Scip. Ad justitiae affectum peccatoribus inoculandum.

Inoculātio. Plin. lib. 17. cap. 14. In ficis autem & malis hæc fuit inoculatio antiqua. ἡ ἐνοσφθαλμισμός. GALL. Enture d'arbres en écusson. ITAL. Incalmatione. GERM. Einweigung in das aug eines baums. HISP. Aquella obra de enxerir en escudete. ANGL. A grafting. Col. lib. 5. cap. 11.

Inoculator, is, aliud verbale. Qui inoculat. ἐνοσφθαλμιστής. Plin. lib. 16. cap. 33. Hunc caveat insitor calamis, germinisque inoculatur.

Inodorus, a, um: quod est sine odore. ἡ ἀοδύος, ἀοσμητος. GALL. Sans odeur. ITAL. Senza odore. GERM. Ungeschmackt / das kein geusch hot. HISP. Cosa que no ha de si olor. ANGL. without favour. Pers. Sat. 6.

urna

Offa inodora da bit.

Inodorus actionis quoque vim habet, significans eum qui odorandi vim habet. Nonius, Quædam animalium alia alio sensu carent, & à natua gignuntur aut inodora, aut inaudita. Adfert hunc eundemque locum ex antiquis prudentibus. Gell. lib. 7. cap. 6. An uterque ex eodem fonte hausit? an ex Gellio Nonius, an contra? incertum est: sed Gellius habet inaurita, Nonius verò inaudita.

Inodoro, as, are: Odore inficio, odorem indo. ἡ ὀσσεινίω. GALL. Faire sentir quelque odeur. ITAL. Far sentir odore. GERM. Ein bösen geuch macht machen. HISP. Cosa que haze olor. ANGL. To cause to have a favour. Colum. lib. 11. cap. 3. Nam sic sata, & rursum sic recondita, existimantur neque acerrimi saporis existere, neque mandentium habitus inodorare.

Inoffēnsus, a, um: quod non offenditur. ἡ ἀβλαβής, ἀναπηγίος. GALL. Contre lequel on n'a point heurté, non offensé. ITAL. Non offeso. GERM. Unverletzt. HISP. No ofendido. ANGL. Not offended or hurt. ut, Inoffensa tempora à valetudine, hoc est, nullo modo læsa & offensa. Gell. lib. 2. cap. 1. Temperantia quoque eum fuisse tanta traditam est, ut omnia ferè vitæ suæ tempora à valetudine inoffensa vixit. Ovid. Eleg. 8. lib. 1.

Detur inoffensa vita tibi tangere metam.

Idem Eleg. 5. lib. 3. Trist.

Nam pede inoffenso spatium procurrere vita Dignus es.

Inoffensè, ἀποσπόπτως. Inoffensius. Gell. cap. 2 lib. 6. Omnem illam vim, quæ de fato extrinsecus ingruit, inoffensius, tractabilisque transmittunt.

Inofficiōsus, a, um: qui facit contra officium, vel qui nullum officium præstat animo, vel quod est factum contra officium. ἡ ἀνομήτως. GALL. Qui fait contre le devoir, incivil, inofficieux. ITAL. Discortese. GERM. Der wider seines ampts pflicht thut / Item vndienstbar. HISP. Descortese, descuidado en la amistad. ANGL. That doeth against honestie, devitie or friendship. Quint. Inofficiosi oratores, qui officio non respondent. Cic. ad Atticum, lib. 13. Aliter enim non fuissetus & in his inofficiosi, & in nosmetipsos. Inofficiosum testamentum, dicitur (ut ait Paulus Jurisic.) quod non ex officio pietatis paternæ confectum est, filius sine legitima causa ex hæredatis. ἀνομήτως ἀποσπόπτως. Cic. Verr. Testamentum P. Annii fecerat, non improbum, non inofficiosum, non inhumanum. Sic inofficiosa donatio, inofficiosa dos, & alia multa à Jurisconsultis dicuntur: de quibus vide Hotomanum in suo Lexico.

Inola, corrigia libri. Pap.

Inolens, non olens. Lucr. lib. 2.

Inolēscō, is, ui, & evi, erum, & itum: Superincreasco. ἡ ἰνολῆσθαι. GALL. Croistre & s'augmenter. ITAL. Crescere, aggrandirsi. GERM. Einwachsen. HISP. Cresecer. ANGL. To waxe bigger.

